

КАТРИН КУРЦ ПОРАЖЕНИЕТО НА ДЕРИНИТЕ

Част 2 от „Хроника на Дерините“

Превод от английски: Христо Найденов, 1995

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

*Три неща не могат да бъдат предсказани:
женските капризи, докосването на дяволския
пръст и времето в Гуинид през март.*

Св. Винерик,
„Триади“

В Единадесетте кралства март винаги е бил месец на бури. От великото северно море той донася снежни виелици, които покриват с последен зимен кожух сребристите планини, бушуват и се завихрят из високите плата на изток, докато накрая се спуснат през голямата равнина на Гуинид и се превърнат в дъжд.

Март е твърде капризен. Той е последно убежище на зимата срещу напирещата пролет, но е и предвестник на раззеленяването, на мощните потоци, които всяка година наводняват централните низини. Обикновено той носи меко време, но през последните години всичко се обърка. Все пак се предчувства пролетта — тя е така близо, че хората вече се надяват за близък край на зимата и понякога надеждата им се сбъдва.

Но хората, които познават Гуинид, не мечтаят за ранна пролет. От горчив опит са научили, че март е капризен и често пъти суров, на него никога не може да се вярва.

В първата година от царуването на Келсън, крал на Гуинид, месецът нямаше да е изключение.

В Ретмут, столицата на Келсън, нощта настъпи рано. Това се случваше често през този сезон, когато северните виелици достигаха до града през Пурпурните покрайнини, простиращи се на север и изток.

Последната виелица се развихри по обяд и изсипа едър като орехи град върху ярките навеси на магазинчетата и щандовете на пазарния площад. Търговците и продавачите се разпиляха по околните

навеси. След час и последната надежда да се спаси прекъснатият пазарен ден изчезна. Затова сред дъжд, гръмотевици и остра миризма на озон от светкавиците, търговците намусено прибраха намокрените си стоки, затвориха магазинчетата и си тръгнаха.

На здрачаване по измитите от дъжда улици останаха само тези, чиято работа ги караше да са навън в такава нощ — обикалящите градски пазачи, войниците и пратениците с официални мисии, гражданите, забързани през вятъра и студа към топлите домашни огнища.

Стъмни се и големите черковни камбани в северната част на града удариха за вечерня. В тесните опустели улички на Ретмут дъждът, примесен с мокър сняг, плющеше по червените керемиди на покривите и по кубетата, пълнеше до преливане облицованите с камъчета канавки. Зад замътените от дъжда стъкла на прозорците трептяха и танцуваха пламъци на безброй свещи, подухвани от порива на вятъра, проникнал през цепнатините в дървените врати и кепенците. А в къщи и пивници, в ханове и крайпътни кръчми жителите на града се събираха около огнищата, за да вечерят, да си пийнат хубаво пиво и да си побъбрят, изчакайки бурята да утихне.

В северната част на града дворецът на архиепископа също бе обсаден от бурята. В сянката на дворцовите стени масивният корпус на катедралата „Св. Джордж“ се чернееше на фона на притъмнялото небе, стърчащата камбанария се извисяваше нагоре към небесата, а бронзовите врати на храма бяха плътно затворени срещу атаките на бурята.

Облечени в кожени наметала, дворцовите стражи обикаляха крепостните стени на замъка с вдигнати яки и нахлупени качулки, които ги предпазваха от студа и влагата. Под закътаните стрехи на кулите пламтяха и съскаха факли, а бурята беснееше и пронизваше до костите.

В двореца негово високопреосвещенство Патрик Кориган, архиепископ на Ретмут, се наслаждаваше на уюта и топлината. Изправен пред пращящите в камината главни, архиепископът потриваше енергично протегнатите си към пламъците пухкави ръце, за да ги стопли по-бързо, а после се загърна по-плътно в подплатената с кожи мантия и заситни към писалището до отсрещната стена на стаята. Изправеният до писалището мъж, облечен също в епископски

виолетови одежди, разглеждаше съсредоточено дълъг ръкопис върху пергамент, като хвърляше от време на време кос поглед към осветеното от две жълти свещи писалище. Шест настенни канделабри се опитваха със съмнителен успех да прогонят мрака, промъкващ се от тъмнината отвън. Младолик свещеник секретар със свещ в ръка бе застанал до дясното рамо на човека, готов да постави червен восъчен печат върху документа, когато му заповядат.

Кориган надникна през рамото на четящия и видя, че той кимна, взе перо за писане и постави енергичен подпис под документа. Секретарят накапа разтопен восък до името, а човекът тържествено подпечата восъка със своя аметистов пръстен печат. Той духна върху камъка и го потърка в кадифения си ръкав, после погледна към Кориган и постави наново пръстена върху ръката си.

— Това трябва да реши въпроса с Морган — заяви той.

Едмънд Лорис, архиепископ на Валорет и Върховен духовник на Гуинид, имаше впечатляваща външност. Под широкия виолетов плащ тялото му беше слабо и стегнато. Рядката му сребриста коса създаваше илюзия за едва забележим ореол около пурпурната шапчица, покриваща тонзурата му на католически свещеник. Но светлосивите му очи бяха жестоки и студени. Слабото му лице с остри ястребови черти в момента съвсем не изглеждаше благодушно. Лорис току-що бе поставил печата си върху документ, с който се заплашваше с отлъчване от църквата голяма част от кралство Гуинид. То щеше да лиши богатото херцогство Коруин, простряло се на изток, от всички тайнства и утехи на църквата на Единадесетте кралства.

Решението беше сериозно, обмисляно в продължение на четири месеца от Лорис и колегата му. Честно казано, жителите на Коруин не бяха извършили нищо, за да заслужат крайната мярка на отлъчване. Но от друга страна истинската причина за наказанието не можеше повече да се понася или пренебрегва. Ситуацията бе нетърпима и решението на архиепископите трябваше да я оправи.

Затова духовниците успокояваха съвестта си с мисълта, че заплахата от отлъчване в края на краищата не бе насочена срещу населението на Коруин, а срещу един човек, до когото не можеха да се доберат по друг начин. Това бе владетелят на Коруин, херцогът дерини Аларик Морган, обект на отмъщението на свещениците. Морган многократно се бе осмелявал да използва своите богохулни и

еретически сили на дерини, за да се набърква в човешките работи и да покварява наивниците против волята на църквата и държавата. Морган бе посветил момчето крал Келсън в забранените ритуали на тази старинна магия и бе допуснал в самата катедрала дуел на черна магия по време на коронацията на Келсън предишната есен. Потеклото на полудерини обричаше Морган на вечни мъки и проклетия в Отвъдното, ако не успееш да го убедят да се покае, да се откаже от силата си и да изобличи своето злокобно наследство. Сега изглеждаше, че целият въпрос за дерините се върти около Морган.

Архиепископ Кориган се намръщи и взе пергамента, а сивите му космати вежди се съединиха в една линия, когато отново огледа текста. Като привърши с четенето, той стисна устни и се замисли, но после прегъна документа с решителен жест и го пригладя върху писалището, а секретарят накапа восък върху плика. Кориган го запечата със своя пръстен, но когато се отпусна в креслото редом с Лорис, в ръката си въртеше смутено украсения със скъпоценни камъни нагръден кръст.

— Едмънд, сигурен ли си, че не... — острият поглед на Лорис го накара да спре, а после си спомни, че секретарят му очаква понататъшни указания.

— Това е всичко засега, отец Хю. Ако обичаш, помоли монсиньор Горони да влезе.

Свещеникът се поклони и напусна стаята, а Кориган се облегна в креслото с облекчение.

— Ти знаеш, че Морган никога няма да позволи на Толивър да го отлъчи — каза Кориган уморено. — Наистина ли смяташ, че заплахата от отлъчване ще го спре?

Херцог Аларик Морган формално не беше подвластен на нито един от тях, но двамата архиепископи се надяваха, че писмото на писалището в най-скоро време ще премахне тази дребна подробност. Лорис преплете пръсти и погледна спокойно към Кориган.

— Може би няма — призна той. — Но народът му е друго нещо. Вече се говори, че група бунтовници в северен Коруин още отсега призовава да бъде свален херцога дерини.

— Ех! — Кориган се засмя подигравателно, а после взе перото за писане и го натопи в кристалната мастилница. — Какво могат да направят шепа бунтовници срещу магията на един дерини? Освен това, както знаеш, народът на Морган го обича.

— Обича го сега — съгласи се Лорис. Той наблюдаваше как Кориган започна внимателно да пише едно име върху писмото, съчинено от тях. След това се усмихна незабелязано, защото краят на езика на колегата му следваше всяка заврънкулка на буквите. — Но дали ще го обича така, когато отлъчването от църквата бъде обявено?

Кориган вдигна рязко глава, след това енергично поръси мокрото мастило с прах за поливане от сребърна солница, а после го издуха.

— А какво ще правим с бунтовниците? — продължи упорито Лорис и погледна събеседника си с присвити очи. — Говори се, че Уорън — водачът на бунтовниците, си е въобразил, че е нов месия, определен от бога да освободи земята от напастта на дерините. Не виждаш ли, че можем да използваме този фанатизъм?

Кориган замислено допря пръсти до долната си устна и се намръщи.

— Ще позволим ли на самозвани месии да обикалят страната без нужния надзор, Едмънд? Това бунтовническо движение ми намирисва на ерес.

— Още не съм дал официално разрешение — успокои го Лорис. — Дори не съм се срещал с този Уорън. Но трябва да признаеш, че подобно движение може да е твърде резултатно, ако му дадем нужното ръководство. Освен това — усмихна се Лорис, — може би този Уорън наистина е вдъхновен от бога.

— Не ми се вярва — отвърна Кориган намръщено. — Докъде смяташ, че трябва да стигнем с това?

Лорис се изпъна в креслото и кръстоса ръце зад гърба си.

— Говори се, че щабът на бунтовниците е в хълмовете около Дхаса. В края на седмицата Курията ще се събере в този град. Горони, когото изпращаме до епископа на Коруин, има контакти с бунтовниците и ще се завърне в Дхаса, когато завърши сегашната си мисия. Тогава смятам да договоря среща с вожда на бунтовниците.

— А дотогава нищо ли няма да правим?

Лорис кимна.

— Няма нищо да правим, защото не искам кралят да разбере за плановете ни, а също така...

На вратата се почука тихо, а после в стаята влязоха секретарят на Кориган и един по-възрастен, безличен на външен вид, човек в

пътнически одежди на обикновен свещеник. Отец Хю наведе очи и се поклони леко, съобщавайки за новодошлия.

— Монсиньор Горони, ваше превъзходителство.

Гостът пристъпи към креслото на Кориган, подви коляно и целуна пръстена на архиепископа, после по знак на Кориган се изправи и зачака внимателно.

— Благодаря ти, отец Хю. Мисля, че за тази вечер това е всичко — Кориган освободи със знак секретаря си.

Лорис се изкашля и Кориган го погледна.

— Патрик, какво ще правим с отлъчването, за което говорихме? Нали се разбрахме, че лицето трябва да бъде наказано?

— Да, разбира се — промърмори Кориган. Той затършува из купчината листове в края на писалището, извади един от тях и го побутна през писалището към Хю.

— Това е проект за призовка, който ми трябва колкото може по-бързо, отче. Когато изготвиш официалния документ, донеси ми го за подпис.

— Да, ваше височество.

Секретарят взе листа и се запъти към вратата, а Кориган възобнови разговора с Горони.

— Това е писмото, което трябва да занесеш на епископ Толивър. Навън чака гемия, за да те закара до свободното пристанище Конкарадин. Оттам трябва да се качиш на някой търговски кораб и след три дни ще си в Коруин.

Отец Хю де Бери бе намръщен, когато притвори вратата на кабинета на архиепископа и тръгна по дългия осветен от факли коридор към своята канцелария. Беше студено и влажно, а в коридора имаше течение. Хю потрепери и обгърна гърдите си с ръце, продължавайки да върви и да обмисля какво да прави.

Той беше личен секретар на Патрик Кориган, така че имаше достъп до информация, която обикновено не достигаше до хора на неговата възраст. Беше умен, макар и не блестящ. Беше честен, дискретен и напълно предан на Църквата, на която служеше посредством личността на архиепископа. Но напоследък вярата му бе подложена на изпитание, по-точно вярата му в човека, на когото служеше. Писмото, което следобед бе преписал за Кориган, още повече

затвърди това чувство. Припомняйки си случая, Хю потръпна отново, но вече не от студ.

Над Гуинид бе надвиснала опасност. Това стана възможно, когато крал Брайън загина при Кеңдър Рий миналата есен. Възможността прерасна във вероятност, когато наследникът на Брайън, младият Келсън, бе заставен да се бори за трона си със злата Чариса само няколко седмици по-късно. А вероятността се превърна в сигурност, когато Морган — закрилникът дерини на момчето, бе принуден да прибегне до страхотните си сили, за да забави неизбежния конфликт, който по общо мнение трябваше да последва тези събития. Но конфликтът наистина не можеше да се избегне.

Не беше тайна например че тиранът дерини Уенсит от Торънт ще хвърли кралството във война не по-късно от средата на лятото. А младият крал сигурно знаеше и за надигащото се недоволство в кралството в резултат на растящите настроения срещу дерините. Келсън започна да усеща силата на това недоволство още когато бе разкрито неговото потекло на полудерини по време на коронацията миналата есен.

Но сега, когато отлъчването от църквата заплашваше всички жители на Коруин...

Хю притисна с ръка гърдите си, където първоначалният проект на писмото на Кориган се допираше до кожата му. Знаеше, че архиепископът не би одобрил това, което смяташе да направи, но въпросът бе твърде важен, за да не се информира кралят за него. Келсън трябваше да бъде предупреден.

Ако херцогство Коруин бъде отстранено, лоялността на Морган щеше да е раздвоена, а сега кралят имаше нужда от цялата му енергия. В противен случай последствията за краля и за плановете на Морган по подготовката на войната щяха да бъдат плачевни. Въпреки че като свещеник Хю не намираще извинения за ужасното могъщество на Морган, то съществуваше реално и беше необходимо, за да може Гуинид да отблъсне нападението.

Хю се спря под факлата пред вратата на канцеларията си и зачете внимателно писмото, което носеше, предполагайки да поръча преписването на някой от своите подчинени. Прегледа набързо общоприетите за подобни документи поздравии на архиепископа и с

учудване видя името на адресата. После го прочете още веднъж: Монсиньор Дънкан Хауърд Маклейн.

„Дънкан! — помисли си Хю. — Боже мой, какво ли е направил?“

Дънкан Маклейн беше младият изповедник на краля, приятел на самия Хю от детинство. Те бяха израснали заедно, заедно ходеха на училище. Какво ли е направил Дънкан, за да си навлече подобно наказание? Смутен, Хю повдигна учудено вежди и зачете писмото, а тревогата му нарастваше с всяка прочетена дума.

... дисциплинарно уволнен и задължен да се представи пред нашия църковен съд... да отговори защо не трябва да се осъди... вашето участие в скандалите, съпровождащи коронацията на краля през миналия ноември... съмнителна дейност... общуване с еретици...

„Господи! — помисли си Хю и спря да чете. — А освен това е опетнен и от самия Морган. Интересно дали знае.“

Отпускайки листа, Хю реши какво да прави. Очевидно беше, че първо трябва да отиде при краля. Това бе и началното му намерение, защото въпросът засягаше интересите на цялото кралство. Но пък трябваше да намери и Дънкан, за да го предупреди. Ако Дънкан се предадеше на съда на архиепископа при сегашните обстоятелства, не можеше да се предвиди какво ще последва. Можеха дори да го отлъчат от църквата.

При тази мисъл Хю трепна и се прекръсти. Защото за отделните хора заплахата от отлъчване бе така ужасна, както и за дадена област. И в двата случая нарушителят се лишаваше от всички тайнства на църквата и от всякакъв контакт с богобоязнените хора. Дънкан не трябваше да стига дотам.

Хю се овладя, отвори вратата на канцеларията и се запъти спокойно към масата, където един монах остреше перо за писане.

— Негово височество иска това, колкото може по-скоро, брат Джеймс — обясни той и постави небрежно документа върху масата. — Ще имаш ли грижата, ако обичаш? Аз съм натоварен с още няколко задачи.

— Разбира се, отче — отвърна монахът.

ГЛАВА ВТОРА

*Аз съм син на мъдреците, син на древните
царе.*

Исаия 19:11

— Не желаете ли още сърнешко, сър?

Коленичилият до Келсън оръженосец, облечен в червена униформа, протегна платото със сърнешко в сос, от което се издигаше пара, но Келсън поклати глава и отстрани сребърната си чиния с усмивка. Пурпурната му блуза бе отворена по врата, а върху гарвановочерната му коса нямаше никакви кралски украшения. Преди няколко часа бе сменил мокрите си ботуши с меки червени пантофи. Той въздъхна и протегна краката си по-близо до огъня, размърдвайки доволно стъпала, докато оръженосецът премести сърнешкото и почна да разчиства масата.

Тази вечер младият крал се хранеше в неофициална обстановка, затова само Дънкан Маклейн и чичо му, принц Нигел, споделяха масата в кралските покои. Отсреща им Дънкан допи последните капки вино и внимателно постави гравирания сребърен бокал на масата. Върху излъскания метал проблясваха отраженията на светлинките от огъня и свещите, и хвърляха ярки петна върху масата, и върху черното расо на Дънкан, поръбено с виолетова ивица. Свещеникът отправи поглед към младия си господар и се усмихна, а сините му очи излъчваха спокойствие, задоволство и ведрина. После се обърна назад към Нигел, който се мъчеше да разчупи печата от нова бутилка вино.

— Трябва ли ти помощ, Нигел?

— Не, освен ако не омаеш тапата с молитва — измърмори Нигел.

— Разбира се. Благословена да е — каза Дънкан и вдигна ръка за жеста, придружаващ благословията.

Печатът избра този миг, за да се разчупи и тапата изхвъркна от гърлото на бутилката сред пръски от червено вино. Нигел навреме

отстъпи назад и не успя да полее краля, а и самият Келсън скочи от стола си, преди да го изпръскат. Но старанията на Нигел не можаха да запазят масата, нито пък вълнения килим под ботушите му.

— Благочестиви свети Майкъл, не трябваше да приемаш така буквално думите ми, Дънкан! — извика принцът с добродушен смях, докато държеше капещата бутилка над масата, а оръженосецът забърсваше пода. — Винаги съм казвал, че нямам вяра на свещениците.

— Тъкмо щях да кажа същото за принцовете — отбеляза Дънкан, намигайки на Келсън, който с мъка удържаше смеха си.

Оръженосецът Ричард избърса стола на Келсън, а после й бутилката, след това изстиска кърпата над огъня и се върна да оправя масата. Пламъците засъскаха и се оцветиха в зелено, докато виното се изпаряваше. Келсън зае мястото си и помогна да вдигнат бокалите и свещниците, за да може Ричард да избърше масата. Когато младият човек привърши, Нигел наля трите бокала и сложи бутилката в поставката за затопляне до огъня.

Нигел Клюим Гуидиън Райе Халдейн беше красив мъж. На тридесет и четири години той напомняше зряла версия на това, което кралят — негов племенник, би изглеждал след двадесет години. Имаше същата широка усмивка, сивите очи на рода Халдейн, светкавичното остроумие, типично за всеки мъж от този род. Както и починалият му брат Брайън, Нигел бе до корените на косата си Халдейн. Неговите военни способности и начетеност бяха известни и ценени във всички Единадесет кралства.

Той седна на мястото си и взе бокала, а дясната му ръка се повдигна неволно и отхвърли назад кичур лъскава черна коса — познат жест, който събуди у Дънкан остра носталгична болка.

Само преди няколко месеца този жест беше характерен и за Брайън. В едно или друго качество Дънкан бе служил на Брайън по-голямата част от своите двадесет и девет години. А самият Брайън стана жертва на същата идеологическа битка, която в момента заплашваше да разцепи страната и да хвърли Единадесетте кралства във война.

Брайън вече го нямаше. Четиринадесетгодишният му син упражняваше неуверено властта, която бе наследил от знаменития си баща. Напрежението в страната нарастваше.

Мрачните мисли на Дънкан бяха прекъснати от отварянето на вратата към външния коридор. Той вдигна очи и видя много млад паж, облечен в червена униформа (цветът на Келсън), който внасяше в стаята димяща сребърна купа голяма почти колкото него. Снежнбяла ленена кърпа бе наметната върху рамото на хлапака. Когато той коленичи до Келсън и му протегна купата, до ноздрите на Дънкан достигна слаб аромат на лимон.

Келсън кимна сериозно в знак на благодарност и потопа пръсти в топлата вода, а после избърса ръцете си с кърпата. Момчето срамежливо сведе глава и се отмести, за да повтори представлението за Нигел, но не вдигна поглед към стройната фигура в кралско синьо. После се приближи и до Дънкан, но не погледна и него.

Дънкан сподави желанието си да се засмее докато връщаше кърпата върху рамото на момчето. Но когато то изхвърча от залата, той погледна към Нигел с хитра усмивка.

— Да не би това да е някой от твоите ученици, Нигел? — попита той, макар че знаеше, че е така. Нигел наблюдаваше подготовката на всички пажове в кралския дом, но Дънкан разбираше, че този паж е особен.

Нигел кимна гордо с глава.

— Това е Пейни, изтърсакът ми — отвърна той. — Трябва още много да учи, но такива са всички нови пажове. Това бе първото му официално сервиране.

Келсън се усмихна и вдигна бокала си, разсеяно въртейки столчето му между дългите си пръсти, така че шлифованите стенички отразяваха блузата му, после огъня и накрая покритите с гоблени стени.

— Спомням си времето, когато и аз бях паж, чичо. Не беше много отдавна. Когато за първи път ми позволи да сервирам на баща ми, бях уплашен до смърт — той опря глава на високата облегалка на стола и продължи като насън. — Нямахше защо да се плаша, разбира се. Той си беше същия, а и аз бях същия. Фактът, че носех дворцова униформа, не би трябвало да изменя нещата. Но всичко беше различно. Защото аз вече не бях момче, сервиращо на баща си, а кралски паж, сервиращ на краля. Разликата е огромна.

Той погледна към Нигел.

— Пейни почувства същото тази вечер. Въпреки че го познавам от рождение, играл съм с него и с другите момчета, той разбра разликата. Тази вечер аз бях неговия крал, а не близък другар от игрите. Не зная дали винаги е така.

Оръженосецът Ричард, който прибираше нещо в другия край на стаята, се доближи до стола на Келсън и се поклони леко.

— Ще искате ли още нещо, сър? Да ви донеса ли нещо?

— Мисля, че не. Чичо? Отец Дънкан?

Двамата поклатаха глави и Келсън кимна.

— Май че е достатъчно за днес, Ричард. Преди да си тръгнеш, обади се на охраната. Трябва да приготвят карета, която да чака отец Дънкан и след време да го отведе до базиликата.

— Не се безпокойте за мене — възрази свещеникът. — Ще се оправя и пеша.

— И ще замръзнеш от студ, нали? Няма такова нещо. Нощта не е нито за хора, нито за зверове. Ричард, да има готова карета за отец Дънкан. Ясно ли е?

— Тъй вярно.

Нигел пресуши бокала и посочи към вратата, която Ричард бе затворил зад себе си.

— Чудесен младеж, Келсън — каза той и се пресегна назад за бутилката да си налее още. — В скоро време ще е готов за рицарско посвещаване. Наистина е сред най-добрите юноши, които съм имал удоволствието да подготвям. Между другото, и Аларик споделя това мнение. Някой друг да иска вино?

Той предложи бутилката с вино, но Келсън поклата глава. Дънкан видя, че бокалът му е наполовина празен и го протегна. Нигел върна шишето на място, а Дънкан се облегна назад в стола си и промълви.

— Ричард Фицуилям. Той трябва да е към седемнадесет, нали, принце?

— Почти осемнадесет — поправи го Келсън. — Той е единственият син на барон Фълк Фицуилям от Келдиш Райдинг. Планирал съм да го посветим в рицарство заедно с десетина други младежи, преди да почнем лятната кампания в Истмарч. Баща му ще е приятно изненадан.

Нигел кимна.

— Той е сред най-добрите. Между другото, какви са новините за Уенсит от Торънт? Има ли съобщения от Кардоса?

— През последните три месеца няма нищо — отвърна Келсън. — В града има силен гарнизон, както знаеш, но поне още няколко седмици те ще са изолирани заради снега. Когато проходите в планините се отворят, Уенсит отново ще потропа на вратите им. Вероятно няма да успеем да им изпратим подкрепления преди края на пролетните наводнения, но тогава ще е твърде късно.

— Значи ще загубим Кардоса — въздъхна Нигел и се взря в чашата.

— А договорът ще изгуби сила и ще започне война — добави Дънкан.

Нигел потръпна и почна да върти пръст по края на бокала.

— Нима това не беше ясно от самото начало? Брайън знаеше за опасността, когато миналото лято изпрати Аларик в Кардоса. А когато Брайън загина, трябваше да избираме: да върнем Аларик или да загубим тебе, Келсън. Аз и сега смятам, че размяната бе справедлива: град за крал. Освен това, все още не сме загубили Кардоса.

— Но ще я загубим, чичо — промълви Келсън и наведе очи. — А колко човешки живота ще загубим допълнително? — Той събра пръстите на ръцете си в едно и ги заразглежда, преди да продължи. — Понякога се чудя как да претегля живота на тези хора и своя собствен, чичо. Понякога си мисля, че аз не струвам толкова.

Дънкан се пресегна и докосна ръката на Келсън, за да го успокои.

— Кралете винаги ще се съмняват в подобни случаи, Келсън. Денят, в който престанеш да се съмняваш, да претегляш човешкия живот поставен в опасност, ще е черен за мен.

Младият крал вдигна глава и се усмихна горчиво.

— Ти винаги знаеш какво да кажеш, отче. Това може и да не спаси градовете или човешкия живот, но поне успокоява съвестта на краля, който трябва да реши кой ще остане жив. — Той отново наведе очи. — Съжалявам, думите ми бяха горчиви, нали?

Дънкан не успя да отговори, защото на вратата се почука, а веднага след това в залата влезе младият Ричард Фицуилям. Красивото му лице бе напрегнато, почти нервно, а тъмните очи святкаха, когато се поклониха за извинение.

— Простете ми, сър, но навън има някакъв свещеник, който настоява да ви види. Казах му, че сте се оттеглили за сън и трябва да дойде утре, но той настоява.

Преди Келсън да отговори, някакъв загърнат в черно духовник избута Ричард, втурна се през стаята и падна на колене в краката на Келсън. Още когато той се доближаваше, в ръката на Келсън незабелязано се появи остра кама, а Нигел се изправи от стола и също се протегна към оръжието. Но докато непознатият коленичеше, Ричард се хвърли на гърба му, заклеци гърлото му в задушавача прегръдка с едната си ръка, а другата, в която имаше нож, допря до шията му. Коляното му се опираше в гърба на новодошлия.

Човекът се намръщи от болка, но не помръдна, за да се защити или пък да заплаши Келсън. Вместо това той затвори очи и разпери празните си ръце настрана, опитвайки се да изтърпи натиска на ръката на Ричард върху гърлото си.

— Моля ви, сър, аз нямам лоши намерения — каза прегракнало той и трепна едва забележимо, когато студеното острие на ножа на Ричард докосна врата му. — Аз съм отец Хю де Бери, секретарят на архиепископ Кориган.

— Хю! — възкликна Дънкан и се наведе нетърпеливо напред, давайки знак на Ричард да го пусне. Беше го познал. — По дяволите, защо не се обади веднага?

Хю отвори изненадано очи, когато чу гласа на Дънкан, и загледа умолително брата свещеник, а погледът му излъчваше и страх, и решителност. Ричард отпусна задушавачата си хватка и направи крачка назад, подчинявайки се на знаците на Дънкан, но запази бдителност и не върна ножа в калъфката. Нигел уморено седна в креслото. Келсън продължи да държи тънката кама, която бе извадил при приближаването на непознатия.

— Познаваш ли този човек, отче? — попита той.

— Той е същият, за когото се представя — отвърна внимателно Дънкан, — въпреки че не мога да кажа нищо за намеренията му след такова нахълтване. Ще ни дадеш ли някакво обяснение, Хю?

Хю преглътна с мъка, погледна Келсън и наведе глава.

— Моля за прошка, сър, но трябваше непременно да ви видя. Имам информация, която не мога да съобщя на никой друг, затова...

Той се осмели да погледне отново към Келсън, а после заизмъква един сгънат пергамент от вътрешната страна на мокротото си расо. Тежкото му черно наметало бе потъмняло на рамената, където дъждът се бе просмукал. Безброй малки капчици в рядката му кафява коса заблестяха под танцуващата светлина на свещите. Пръстите му се тресяха, когато предаде пергамента на Келсън. Той сведе отново поглед и скръсти ръце, за да прикрие треперенето им.

Преди да разгъне пергамента, Келсън се намръщи и прибра камата в тайния калъф върху китката си. Нигел премести по-близо една свещ, а Дънкан се доближи и почна да чете през рамото на краля. Лицето на свещеника потъмня, когато погледът му пробяга по редовете. Думите му бяха познати — същите, от които често се беше страхувал. Сдържайки надигания се в гърдите му гняв, той се изправи и погледна към Ричард, а сините му очи бяха мрачни и гневни.

— Ричард, моля те да изчакаш навън — прошепна той и отправи поглед към наведената глава на Хю. — За този човек гарантирам аз.

— Да, отче.

Когато вратата се затвори зад Ричард, Дънкан се върна към стола и седна уморено. Той продължи да наблюдава Хю през бокала, който държеше, а после вдигна глава, защото Келсън привърши четенето и сложи пергамента върху масата.

— Благодаря за тази информация, отче — каза Келсън и му направи знак да се изправи. — Извинявам се за грубото посрещане, но ти разбираш, че при създадените обстоятелства това е необходимо.

— Естествено, сър — промълви Хю замислено. — Вие не можехте да знаете кой съм аз. Благодаря на Бога, че Дънкан беше тука и ме спаси от собствената ми непредвидливост.

Дънкан кимна с премрежени и потъмнели очи, но бе очевидно, че не мислеше за Хю. Ръцете му стискаха сребърния бокал на масата пред него с такава сила, че кокалчетата на пръстите побеляха. Келсън сякаш не забеляза нищо, защото отново хвърли поглед към пергамента.

— Предполагам, че това писмо вече е изпратено — рече той и долови утвърдителното кимане на Хю. — Отец Дънкан, означава ли този факт онова, което аз предполагам?

„Нека сатаната осъди и двамата на вечни мъки!“ — прошепна Дънкан. Той се огледа стреснато, защото внезапно разбра, че бе

произнесъл думите на глас. После поклати глава и остави бокала, който от кръгъл се бе превърнал в елипсоиден.

— Прости ми, господарю — промърмори отецът. — Това значи, че Лорис и Кorigан най-сетне са решили да предприемат нещо по отношение на Аларик. От месеци очаквам техните действия, но никога не съм и сънувал, че ще се осмелят да отстранят от църквата целия Коруин заради дейността на един човек.

— Очевидно е, че са се осмелили — каза разтревожено Келсън. — Но ще можем ли да ги спрем?

Дънкан пое дълбоко дъх и с усилие на волята овладя гнева си.

— Не направо. Трябва да помним, че Лорис и Кorigан смятат Аларик за ключ към целия проблем с дерините. Той е най-високопоставеният от познатите дерини в кралството, при това никога не се е опитвал да крие какъв е. Никога не е прекалявал в използването на могъществото си. Но когато Брайън почина, обстоятелствата го принудиха да прибегне до него, за да запази живота ти.

— А за архиепископите — намеси се Нигел — всичко магическо е лошо. Освен това не забравяй, че по време на коронацията миналата есен Аларик на няколко пъти показва, че са глупаци. Предполагам, че в това се крият причините за сегашната криза, освен претенциозните високи мотиви, с които те обясняват своите действия.

Келсън се сви в креслото и се загледа в рубинения пръстен върху десния си показалец.

— Значи ще има война срещу дерините, така ли е? Отец Дънкан, ние не можем да си позволим религиозен спор в навечерието на голямата война. Какво трябва да направим, за да ги спрем?

Дънкан поклати глава.

— Не зная. Трябва да го обсъдя с Аларик. Хю, има ли още нещо, което може да ни е полезно? Кой е пратеникът с писмото? По какъв път го пренася?

— Монсиньор Горони, от хората на Лорис — отвърна незабавно Хю. Очите му се бяха закръглили от учудване след това, което току-що бе видял и чул. — Той и един въоръжен придружител пътуват с гемия до свободното пристанище Конкарадин, а оттам ще отплуват с търговската флота.

— Познавам Горони — кимна Дънкан. — А добавиха ли нещо към проекта на писмото? Нещо, което не е отразено тук? — Той

докосна пергамента с показалеца на добре поддържаната си ръка.

— Нито дума. Изготвих окончателния текст по този, който е пред вас — отвърна Хю и посочи писмото на масата. — Видях как двамата го подписаха и запечатаха с восък. Но не зная какво са казали на Горони, след като напуснах стаята. Разбира се, нямам представа и за това, което може би са му казали предварително.

— Ясно — отвърна Дънкан, след като претегли получената информация. — Има ли още нещо, което трябва да ни съобщиш?

Хю се загледа в нозете си и закърши ръце. Наистина имаше още едно съобщение. Но той не очакваше първоначалната гневна реакция на Дънкан и не знаеше как да разкаже за второто послание. Каквито и думи да избере, знаеше, че няма да му е лесно.

— Има още нещо, което трябва да знаеш, Дънкан — отецът спря нерешително и не посмя да го погледне. — Не предполагам, че ще те намеря тука, но има и друг въпрос, за който разбрах тази вечер. Отнася се лично до тебе.

— До мен ли? — Дънкан погледна Келсън и Нигел. — Продължавай, можеш да говориш свободно.

— Ти не разбираш, Дънкан — Хю преглътна объркан. — Кориган отлъчва и теб. Вика те да отговаряш пред църковния съд за пренебрегване на задълженията, може би утре сутринта.

— Какво?

Дънкан се изправи, без да го осъзнава, а лицето му придоби пепелносив оттенък на фона на черното расо. Хю не се осмеляваше да го погледне.

— Съжалявам, Дънкан — прошепна той. — Вероятно архиепископът те смята за отговорен за част от събитията по време на коронацията на негово величество миналата есен. Ако позволите да го кажа, сир — гостът премести поглед към Келсън и после продължи да се обръща към Дънкан. — Той ми даде проекта за призовката преди по-малко от час и ме помоли да я приготвя, колкото може по-бързо. Аз я връчих на един от служителите ми за преписване и пристигнах тук, смятайки да те намеря, след като съобща на негово височество за другия въпрос.

Най-после отец Хю се осмели да погледне към Дънкан:

— Дънкан, да не си замесен в някакви магии? — завърши той шепнешком.

Дънкан пристъпи към камината като човек в транс, с широко отворени немигащи сини очи.

— Отлъчен — промърмори той, без да обръща внимание на въпроса на Хю, сякаш не вярваше на думите му. — И призован пред съда.

Той се обърна към Келсън.

— Господарю, не трябва да съм тука утре, когато донесат призовката. Не че се страхувам, вие го знаете. Но ако Кориган ме затвори сега...

— Разбирам — Келсън кимна намръщено. — Какво искаш да направя?

Дънкан се замисли за миг, погледна внимателно към Нигел, а после и към Келсън.

— Изпратете ме при Аларик, сър. Той така или иначе трябва да бъде уведомен за заплахата от отстраняване от църквата. А при него ще съм в безопасност от Кориган. Може дори да успея да накарам епископ Толивър да отложи изпълнението на отстраняването.

— Ще ти дам десетина от най-добрите си бойци — съгласи се Келсън. — Трябва ли ти още нещо?

Дънкан поклати глава, опитвайки се да състави план за действие.

— Хю, ти каза, че Горони е тръгнал по море. Това прави три дена пътуване с кораб или по-малко, ако има попътен вятър и те опънат всички платна. Нигел, какви са пътищата оттук до Аларик по това време?

— Ужасни. Но ти ще успееш да изпревариш Горони, ако сменяш конете по пътя. Освен това на юг времето става малко по-хубаво.

Дънкан прокара уморена ръка по късата си кестенява коса и кимна.

— Добре, ще трябва да опитам. Поне ще съм извън властта на Кориган, след като пресека границата на Коруин. В миналото епископ Толивър ми беше нещо като приятел. Не вярвам да ме арестува само заради думите на Горони. Освен това, да се надяваме, че Горони не знае за призовката на Кориган, дори и да стигне преди мене.

— Всичко е договорено, тогава — изправи се Келсън и кимна към Хю. — Отче, благодаря ти за верността. Тя няма да остане невъзнаградена. Но безопасно ли ще е да се върнеш в двореца на

архиепископа, след като ни разказа тези неща? Ако желаяш, мога да ти предложа своята протекция. Или пък можеш да отидеш с отец Дънкан.

Хю се усмихна.

— Благодаря ви за загрижеността, господарю, но вярвам, че ще съм ви най-полезен, ако се върна към своите задължения. Все още не са забелязали отсъствието ми, а пък по-късно може би ще успея да ви кажа още нещо.

— Много добре — съгласи се Келсън. — Желая ти късмет, отче.

— Благодаря ви, господарю — отвърна Хю с поклон. — А ти, Дънкан — и той спря, хвана ръката на Дънкан и го погледна в очите, — бъди внимателен, приятелю. Не зная какво си направил и не искам да зная, но молитвите ми ще са с теб.

Дънкан докосна рамото му в знак на приятелство и кимна, след това Хю излезе. Веднага след като вратата се затвори зад него, Дънкан вдигна пергамента и започна да го съва наново. Острото шумолене изпълни притихналата стая. Вече имаше план и бе овладял гнева и изненадата си. Той наблюдаваше Келсън, докато мушкеше писмото във виолетовия си пояс. Момчето се бе изправило до стола и гледаше с невиждащи очи към вратата, очевидно забравило, че в стаята има още хора. Нигел продължаваше да седи до масата срещу Дънкан, но и той се бе оттеглил в своите духовни мисли.

Дънкан взе бокала, изпи виното, после забеляза огънатия край и осъзна, че той го е изкривил. Внимателно сложи бокала на масата и погледна към Келсън.

— Смятам да взема писмото на Хю с мен, ако не възразявате, господарю. Аларик ще иска да го види.

— Разбира се — отвърна Келсън, откъсвайки се от мислите си. — Чичо, ще се погрижиш ли за охраната? Кажу на Ричард, че и той трябва да замине. Отец Дънкан ще има нужда от верни бойци.

— Разбира се, Келсън.

Нигел се надигна незабелязано и се запъти към вратата, потупвайки Дънкан по рамото, когато мина край него. После вратата се затвори и в стаята останаха само двамата. Келсън стоеше пред камината с лакти върху полицата, подпираше глава с ръце, втренчил поглед в пламъците.

Дънкан сложи ръце зад гърба си и се загледа неуверено в пода. Имаше неща, за които бяха разговаряли само той, Келсън и Аларик, а

сега чувстваше, че нещо подобно вълнуваше младият крал. Отначало мислеше, че Келсън приема събитията от тази вечер прекалено спокойно, но не смееше да се бави повече, преди да се отправи на път. Кориган би могъл да реши да връчи призовката още тази нощ. А колкото повече се бавеше Дънкан, толкова по-далеч щеше да отиде Горони и съдбоносното писмо, което носеше.

Дънкан се изкашля тихичко и видя как плещите на Келсън трепнаха при този звук.

— Келсън — каза той тихичко. — Трябва да тръгвам.

— Зная.

— Имаш ли някакво послание, което да предам на Аларик?

— Не — гласът на момчето бе пресипнал и напрегнат. — Просто му кажи... кажи му...

Той се обърна към Дънкан с бледо, отчаяно лице. Дънкан се приближи разтревожен, хвана го за рамената и се взря в широко отворените му изплашени очи. Момчето стоеше вдървено и изправено, с юмруци, стиснати от страх, а не от решителност. Сивите му очи блестяха от неволни сълзи — очи не на храбър млад крал, победил злото, за да запази трона си, а на дете, заставено твърде рано и за твърде дълго да действа като възрастен човек в един объркан свят. Дънкан почувства моментално всичко това и го погледна със състрадание. Въпреки зрелостта си, младият крал бе все още едно четиринадесетгодишно момче, а сега дори и едно изплашено момче.

— Келсън?

— Моля те бъди внимателен, отче — прошепна момчето с разтреперан глас, готово да се разплаче.

Импулсивно Дънкан го притегли към себе си и го прегърна. Той усети как гордите млади рамене се разтърсват в конвулсии, защото кралят се беше предал на рядкото удоволствие на сълзите. Дънкан погали гарвановата му коса и усети, че момчето се отпуска, а задавените му ридания утихват. Той го прегърна още по-силно в безмълвен израз на утешение, а после заговори с мек глас.

— Да приказваме ли за това, Келсън? Ако погледнем и ината в лицето, тя не е така ужасяваща.

— Тя е ужасяваща, отче — отвърна Келсън, подсмърчайки приглушен глас, притиснал лице в рамото на Дънкан.

— Все пак, въпреки че не обичам да противореча на кралете, струва ми се, че този път грешиш, Келсън. Нека да предположим най-лошото, което може да се случи, и да помислим какво да правим.

— М-м-много добре.

— И така, какво те тревожи?

Келсън се отдръпна леко и вдигна поглед към Дънкан, после и обърса очи и се обърна към огнището, без да се отдръпва от окрилящата го ръка на Дънкан.

— Какво ще стане — прошепна той с треперещ глас, — ако ти и Аларик бъдете пленени, отче?

— Зависи кога и от кого — отвърна небрежно Дънкан, с надеждата да окуражи момчето.

— Да предположим, че Лорис ви плени.

Дънкан се замисли.

— Ами най-напред аз ще трябва да отговарям пред църковния съд. Ако те докажат нещо, а за това може да се спори, могат да ми забранят да служа и да ми отнемат свещеническия сап. Дори могат да ме отлъчат от църквата.

— А ако разберат, че си наполовина дерини? — настояваше момчето. — Ще се опитат ли да те убият?

Дънкан вдигна вежди и се замисли.

— Те никак няма да харесат това, ако разберат — съгласи се той, заобикаляйки въпроса. — Мога да предположа, че непременно ще ме отлъчат, ако това се случи. Но именно по тази причина нямам намерение да им позволя да ме хванат. Това ще е нелепо, меко казано.

Келсън се усмихна неволно.

— Нелепо. Наистина ще е така. Ако трябва, ще можеш ли да ги убиеш?

— Предпочитам да не го правя — отвърна Дънкан. — Ето още една причина изобщо да не им позволя да ме хванат.

— А какво ще прави Аларик?

— Аларик? — Дънкан повдигна рамене. — Трудно е да се каже, Келсън. Засега изглежда, че Лорис предпочита да се задоволи с покаяние. Ако Аларик се откаже от могъществото си и се закълне никога повече да не го използва, Лорис ще отмени отстраняването от църквата.

— Аларик никога няма да се покае — възрази разпалено Келсън.

— Сигурен съм в това — съгласи се Дънкан. — В такъв случай херцогство Коруин ще бъде отстранено от църквата с всички политически и религиозни последствия.

Келсън погледна учудено.

— Защо пък политически? Какво ще се случи?

— Например, тъй като Аларик е официалната причина за отстраняването, хората от Коруин вероятно ще откажат да се съберат под знамето му за лятната кампания, лишавайки ви от приблизително двадесет процента от вашите бойни сили. Аларик, както и аз, без съмнение ще бъдем отлъчени от църквата. А това ще вкара в картината и вас.

— Мен? В какъв смисъл?

— Много просто. Когато Аларик и аз бъдем прокълнати, ние ще носим проклятието с нас, както се носи чумната зараза. Всеки, който общува с нас, ще бъде добавен към списъка. Това ви изправя пред две възможности. Можете да се подчините на диктата на архиепископите и да изпратите Аларик и мен в изгнание, но с това ще загубите най-добрия си генерал в навечерието на войната. Или пък може да пратите архиепископите по дяволите и да приемете Аларик, с което ще докарате отстраняване от църквата на целия Гуинид.

— Няма да посмеят!

— Все пак ще посмеят. Досега вашият ранг ви запази, Келсън. Но се боя, че и това в скоро време ще свърши. За това се погрижи вашата майка.

Келсън наведе глава, спомняйки си сцената от миналата седмица, когато може би несъзнателно неговата майка стана причина за всичко, което сега ги тревожеше.

— Не разбирам защо трябва да отиваш така далече — горещеше се Келсън. — Защо в „Св. Жил“? Нали знаеш, че оттам има само няколко часа езда до границата с Истмарч. След няколко месеца в този район ще се водят тежки сражения.

Джихана спокойно продължи да стяга багажа си. Тя избираше дрехи от гардероба и ги подаваше на камериерката, която ги нареждаше в кожен сандък. Още носеше траур за мъртвия си съпруг, тъй като от смъртта на Брайън бяха изминали едва четири месеца.

Блестящата ѝ глава не беше покрита и дългата кестенява коса се спускаше гладко по гърба ѝ като червеникавозлатен поток, поддържан на тила само от обикновена златна брошка. Тя се обърна и погледна Келсън, зад когото стоеше намръщеният Нигел, и отново продължи заниманието си, запазвайки спокоен и безстрастен вид.

— Защо в „Св. Жил“ ли? — повтори въпроса тя. — Струва ми се, защото вече съм живяла там за няколко месеца преди много години, Келсън, още преди да се родиш. Сега трябва да го направя, ако искам да мога да живея спокойно.

— Има десетки места, където ще си в по-голяма безопасност, ако смяташ, че непременно трябва да заминеш — отвърна Нигел, като мачкаше несъзнателно подгъва на тъмносиния си плащ от нервно напрежение. — И без това ни предстоят много грижи, та да се тревожим дали някаква група на коне няма да те отвлече, или пък още по-лошо.

Джихана се усмихна и поклати нежно глава, поглеждайки го в очите.

— Скъпи братко Нигел, как да те накарам да разбереш? Трябва да замина. Трябва да отида в Шанис Меер. Ако остана тук, знаейки какво предстои, знаейки, че Келсън ще използва могъществото си, когато и където трябва, ще съм изкушена да използвам собственото си могъщество, за да го спра. Зная дълбоко в себе си, че не трябва да правя така, ако искам той да остане жив. Въпреки това сърцето ми, душата ми, всичко, на което са ме учили ми подсказва, че не трябва да му позволяваме да използва онова могъщество, каквото и да стане, защото то е безчестно и порочно.

Тя се обърна към Келсън.

— Ако аз остана, синко, бих могла да те унищожа.

— Наистина ли, майко? — прошепна Келсън. — Би ли могла ти, една истинска дерини, въпреки че се опитваш да го отречеш, да унищожиш собствения си син, защото обстоятелствата са го накарали да използва могъществото, което ти си му дала?

Джихана реагира сякаш някой я беше ударил. Тя обърна гръб на Келсън и се облегна тежко на един стол. Главата ѝ клюмна, а тя с мъка сдържаше треперенето си.

— Келсън — започна тя с тих, детински глас. — Не виждаш ли, че аз съм дерини, но не се чувствам дерини. Чувствам се човек. Мисля

като човек. И през целия ми живот са ме учили, че да бъдеш дерини е лошо и нередно.

Когато се обърна към Келсън, очите ѝ бяха широко разтворени и уплашени.

— А хората, които обичам най-силно, са дерини. Те използват могъществото на дерини. Не виждаш ли, Келсън, че всичко това ме разкъсва? Ужасно се боя, Келсън, че отново хората ще се изправят срещу дерините, както е било преди двеста години. И не мога да понеса, ако съм в центъра на тази борба.

— Ти вече си в центъра — намеси се Нигел, — независимо дали го искаш или не. А ако наистина стигнем до конфликт между хората и дерините, ти дори не знаеш с кого си.

— Зная — прошепна Джихана.

— Тогава защо избра „Св. Жил“? — продължи сърдито Нигел. — Това е епархията на архиепископ Лорис. Смяташ ли, че той ще ти помогне да решиш твоя конфликт — архиепископ, известен с преследванията си на дерините в северните райони? Той скоро ще започне да действа, Джихана. Няма да игнорира задълго това, което се случи на коронацията. А когато предприеме нещо, съмнявам се, че дори позицията на Келсън ще го запази дълго време.

— Не можеш да промениш решението ми — каза упорито Джихана. — Заминавам за Шанис Меер още днеска. Смятам да отида при сестрите в „Св. Жил“ за пост и молитва, които ще ме напътят. Това е необходимо, Нигел. Сега аз съм нищо. Не мога да съм човек, а не мога и да съм дерини. Докато не разбере какво съм, ще съм безполезна за всички.

— Ти си полезна за мене, майко — рече тихо Келсън и я погледна с обида със сивите си очи. — Моля те да останеш.

— Не мога — прошепна Джихана, заглушавайки риданията си.

— А ако аз ти заповядам като крал? — Гласът на Келсън трепереше, а жилите на врата му се опънаха, докато съдържаше сълзите си. — Тогава ще останеш ли?

Джихана замръзна за миг, очите ѝ се замъглиха от страдание, а после се обърна настрана. Рамената ѝ се тресяха, когато прошепна:

— Не ме заставяй да отговарям, Келсън, моля те не ме питай!

Келсън тръгна към нея с намерение да я моли отново, но Нигел сложи пръст на устните си и заклати глава. С жест накара Келсън да го

последва и се отправя към вратата. После я отвори тихичко и изчака, докато Келсън недоволно го последва.

Стъпките и на двамата бяха бавни и нерадостни, когато напускаха стаята. А тихите ридания зад затворената врата звучаха още дълго в главата на Келсън.

Келсън преглътна и се загледа в пламъците на огъня пред него.

— Смяташ ли, че архиепископът ще ме нападне?

— Може би не веднага — отвърна Дънкан. — Засега те са решили да не обръщат внимание на факта, че вие също сте дерини. Но това ще се промени, ако вие се опълчите срещу отстраняването от църквата.

— Аз мога да ги унищожа — промълви Келсън със стиснати юмруци, спомняйки си за своето могъщество.

— Няма да го направите — заяви натъртено Дънкан. — Защото ако използвате могъществото си против архиепископите, няма значение дали те го заслужават или не, това ще е окончателно доказателство за останалите от Единадесетте кралства, че дерините наистина имат намерение да унищожат църквата и държавата, за да установят нова своя диктатура. За да докажете, че това обвинение е лъжливо, трябва на всяка цена да избегнете конфронтацията.

— Но това е задънена улица, отче: аз срещу църквата.

— Не църквата, господарю.

— Е добре, срещу хората, които контролират църквата. Не с ли все същото?

— Съвсем не — Дънкан поклати глава. — Ние не се борим срещу църквата, макар че на пръв поглед изглежда така. Става въпрос за една идея, Келсън. Идеята, че да си различен е зло. Идеята, че ако някои хора са родени с изключително могъщество и таланти, те са зло, независимо за каква цел използват това могъщество. Ние се борим срещу идиотското мнение, че човек отговаря за случайността на раждането си. Че ако няколко души са направили сериозни грешки в името на своята раса преди повече от триста години, цялата им раса е прокълната и трябва завинаги да сърба последствията, поколение след поколение. Срещу това се борим, Келсън. Кориган, Лорис, дори Уенсит от Торънт са прости пионки в по-голямата битка, целяща да докаже, че човек струва нещо сам по себе си, в зависимост от поведението си —

добро или лошо, в зависимост от таланта си, какъвто и да е той. Съгласен ли си с това?

Келсън се усмихна смутено и наведе очи.

— Когато говореше, ми приличаше на Аларик. Или на баща ми. Той много пъти ми е говорил така.

— Той щеше да е много горд с тебе, Келсън. Имаше голямо щастие с такъв син. Ако аз имах син... — Дънкан се обърна към Келсън и погледите им се кръстосаха. После отецът стисна приятелски рамото на момчето и се върна към масата.

— Ще тръгвам, господарю. Аларик и аз ще направим всичко възможно, за да ви държим в течение на нещата. А дотогава се доверявайте на Нигел. Разчитайте на него. Каквото и да правите, не плашете архиепископите, докато ние с Аларик измислим как да ги надхитрим.

— Не се тревожи, отче — засмя се Келсън. — Няма да извършав нищо прибързано. Вече не се боя.

— До момента, когато характерът ви на човек от рода Халдейн се прояви — предупреди го Дънкан с усмивка. — Ще ви видя в Кулди след около седмица. Нека Бог ви запази, господарю.

— И тебе, отче — прошепна Келсън, когато свещеникът изчезна зад вратата.

ГЛАВА ТРЕТА

Аз съм човек: смятам, че нищо човешко не ми е чуждо.

Терентий

„И като цяло, двукратно увеличение в сравнение с миналогодишната реколта поради благоприятното време. С това завършва отчета си Уилям, управител на херцогските имоти в Донъръл. Съставено през март, петнадесета година от управлението на негова светлост господаря херцог Аларик от Коруин.“

Лорд Робърт от Тендъл вдигна глава от документа, който четеше, хвърли поглед към херцога и се намръщи. Херцогът бе зареял поглед през прозореца на солариума към празната градина, а мислите му бяха някъде далече. Нозете му в ботуши бяха небрежно опрени върху ниско столче със зелена кожена седалка, а русата му глава се опираше леко върху високата облегалка на покрития с дърворезба стол. От израза му личеше, че той не слуша четящия.

Лорд Робърт се изкашля внимателно, но без резултат. После стисна устни, погледна замислено господаря си и пусна свитъка, от който четеше, на земята отвисоко. Шумът от падането отекна в тясната стая и прекъсна мечтите на херцога. Аларик Антъни Морган се сепна, вдигна глава и се опита безрезултатно да прикрие виновната си усмивка, когато разбра, че унесът му не е останал незабелязан.

— Ваша милост, вие не чухте нито дума от това, което ви четох — промърмори Робърт с укор в гласа.

Морган поклати глава и се усмихна, а после прокара лениво ръка по лицето си.

— Извинявай, Робърт. Мислих за нещо друго.

— Без съмнение.

Робърт се зарови в документите, които бе разбъркал по масата в яда си, а Морган стана и се протегна. Приглади несъзнателно ниско

остриганата си руса коса, огледа оскъдно мебелирания солариум и отново седна.

— Много добре — въздъхна той, наведе се напред и без ентузиазъм се зае с пергамента, сочейки текста с показалец, украсен с пръстен. — Разглеждахме отчета за Донъръл, нали? Всичко наред ли е?

Робърт бутна стола си настрани и захвърли писалката си.

— Разбира се, че е наред, Аларик. Но, както знаеш, ние трябва да изпълним тази формалност. Отчетът отразява положението в значителна част от твоите владения, която в скоро време ще загубиш, защото е включена в зестрата на лейди Бронуин. Ти и лорд Кевин сте склонни да държите на думата си в тези работи, но бащата на Кевин, херцогът, е на друго мнение.

— Бащата на Кевин, херцогът, не се жени за сестра ми — отвърна Морган. Той погледна втренчено към Робърт и широка усмивка озари лицето му. — Хайде, Роби, бъди добро момче и ме пусни до края на деня. И двамата знаем, че сметките са верни. Ако не искаш изобщо да ме освободиш от тази работа, поне да я отложим до утре.

Робърт се опита да изглежда много строг и несъгласен, но после се предаде и вдигна ръце.

— Добре, ваша милост — съгласи се той и прибра свитъците със сметките и записите. — Но като ваш министър на финансите съм принуден да напомня, че сватбата е след по-малко от две седмици. А утре имате съдебно заседание, утре пристига посланикът на Хорта на Орсал, лорд Хенри де Вер се интересува какво смятате да правите с Уорън де Грей, а освен това...

— Добре, Робърт. Утре ще видим — отвърна Морган, приемайки невинно изражение и едва сдържайки триумфалната си усмивка. — А сега ще ме извиниш ли?

Робърт отправи поглед нагоре в няма молба за търпение, но после махна с ръка, признавайки поражението си. Морган скочи и се поклони шеговито, после се обърна кръгом и с широки крачки се запъти от солариума към голямата съседна зала. Наблюдавайки го как излиза, Робърт си спомни слабото рошаво момче, което порасна и стана херцог на Коруин, главнокомандващ на кралските армии, защитник на краля... и магьосник полудерини.

Робърт се прекръсти крадешком при последната мисъл, защото наследствеността на дерини у Морган бе нещо, което предпочиташе да не си припомня, ставаше ли дума за семейство Коруин, на което бе служил цял живот. Хората от това семейство не се отнасяха зле с него, мислеше си той. Собственото му семейство, лордовете от Тендъл, заемаха по наследство поста на финансови министри на Коруин от двеста години, още отпреди Реставрацията. През всичките тези години херцозите на Коруин бяха справедливи и честни управници, въпреки че бяха дерини. С ръка на сърцето, Робърт знаеше, че не може да се оплаква.

Разбира се, понякога трябваше да се примирява с капризните прищевки на Морган, както бе този ден. Но това беше част от тяхната игра. Вероятно херцогът имаше сериозни причини да настоява за отлагане на днешната работа.

Все пак щеше да е приятно, ако в споровете им понякога печелеше и той...

Робърт събра документите и ги подреди внимателно в шкафа до прозореца. Всъщност не беше лошо, че херцогът отмени следобедната проверка на сметките. Вероятно Морган се правеше, че е забравил, но тази вечер в голямата зала трябваше да има официален държавен обяд. И ако Робърт не наглеждаше подготовката, всичко щеше да свърши с пълен провал. Знаеше се, че Морган избягва официалните мероприятия, освен абсолютно необходимите. А фактът, че на вечерята щяха да присъстват много подходящи за женитба дами, които имаха силното желание да станат следващата херцогиня на Коруин, нямаше да внесе промяна в навиците на херцога.

Подсвирквайки си тихо, Робърт потри ръце и се отправи към голямата зала по стъпките на Морган. След следобедната работа щеше да е истинско удоволствие да наблюдава вечерта как Морган се измъчва под изпитателните погледи на тези дами. Робърт с нетърпение очакваше това зрелище.

Напускайки голямата зала, Морган несъзнателно огледа стопанския двор навън. В далечината, до самите конюшни, той видя конярчето да тича редом с огромен кестеняв боен кон, един от жребците от породата Ркаса, докарани от търговците на Хорта през

миналата седмица. Големият кон подтичвате в тръс, като всяка негова крачка се равняваше на три-четири подскока на момчето. По-наляво, близо до ковачницата, младият военен адютант на Морган, лорд Шон Дери разговаряше оживено с ковача Джеймс, вероятно уточнявайки как да бъде подкован конят.

Дери забеляза Морган и вдигна ръка за поздрав, без да прекъсне разговора си с малкия ковач. За младия Дери конете бяха твърде съществена тема. Той се мислеше за специалист, а и наистина знаеше много. Затова нямаше намерение да отстъпи пред някакъв си ковач.

Морган бе доволен, че Дери не дойде при него. Младият и многообещаващ лорд бе предвидлив, но невинаги разбираше настроението на своя водач. Морган обичаше присъствието на Дери, но точно сега нямаше настроение за приказки. Нали затова се измъкна от разговора за сметките с лорд Робърт и изхвърча навън при първата възможност! По-късно през нощта го очакваха много важни и отговорни задачи.

Той стигна до страничната врата наляво от голямата зала и излезе през нея. Градината бе все още безжизнена след продължителната зима, но това вероятно означаваше, че ще може да остане сам за известно време. Забеляза някакъв човек, който почистваше клетките на соколите далече край района на конюшните, но знаеше, че оттам никой няма да го безпокои. Майлс — гледачът на соколите, беше ням, затова пък очите и ушите му бяха двойно почувствителни от обикновено, вероятно за компенсация на недъга му. Но старецът предпочиташе цъкането и свирнята на своите питомци, които можеше да имитира, пред човешката реч. Той нямаше да безпокои самотния херцог, търсец уединението на безлюдната градина.

Морган тръгна баяно по пътеката встрани от соколарника, с ръце отзад на гърба. Съзнаваше защо всъщност е толкова разтревожен. Отчасти заради политическата криза, която не бе решена, а само отложена след победата на Келсън над Предвестника миналата есен. Чариса бе мъртва, както и съобщникът ѝ — предателят Ян, но сега още по-страхотен противник — Уенсит от Торънт, се готвеше да заеме нейното място. Разузнавачи вече оглеждаха планините на североизток.

Друга грижа му беше Кардоса. Веднага щом снеговете престанеха да го възпират, което щеше да стане съвсем скоро.

Уенсит щеше пак да потропа на вратите на планинския град. След първата седмица на пролетното наводнение пътят през високите проходи на изток от Кардоса не беше труден. Но на запад, откъдето трябваше да дойде подкрепление, проходът Кардоса щеше да се превърне в бушуващ водопад от март до май. Градът не можеше да получи помощ, докато топенето на снеговете не привърши, значи най-малко още два месеца. Но тогава вече щеше да е твърде късно.

Морган се спря до един от басейните в заспалата градина и се загледа разсеяно в дълбините му. Градинарите бяха прибрали боклуците, навети от зимата, и бяха възстановили езерото. Сега в неподвижните му води плуваха златни рибки с воалени опашки и малки попови лъжички, които преминаваха пред погледа му сякаш забавени във времето и пространството.

Когато бе разбрал, че може да ги повика, ако пожелае, и те се отзоваваха, бе изпитал голямо удоволствие. Но тази мисъл днес не му се стори забавна. Загледа се в отражението си върху водната повърхност — един висок русокос мъж, който гледаше към него. Раздалечени сиви очи осветяваха овално лице, избледняло от недостатъчните слънчеви лъчи през зимата; блестяща като злато коса, подстригана съвсем късо, за да не иска грижи на бойното поле; широка уста над квадратна челюст; дълги бакенбарди, подчертаващи острите скули.

Той ядосано издърпа надолу краищата на късата зелена туника и се загледа в отражението на златния грифон, избродиран красиво, но погрешно, на гърдите на дрехата. Не я харесваше. Грифонът на рода Коруин беше ясно зелен на черен фон, а не златен върху зелено. Малкият украсен със скъпоценни камъни кинжал, закачен на колана му, бе пародия на оръжие — елегантно, но ненужно украшение, което според камердинера му лорд Ретълд допринасяше съществено за херцогския му облик.

Морган се намръщи на предвзетия образ във водата. Когато можеше сам да решава, а така беше в повечето случаи, той предпочиташе горните дрехи от тъмно кадифе и меката гладка кожа на костюма за яздене, а не ярките атлази и украсените с бижута, плътно прилепнали по краката чорапи, които хората смятаха подходящи за херцогския двор.

Все пак предполагаше, че трябва да прави някои дребни отстъпки за облеклото. През по-голямата част от годината отсъстваше от Коруин заради службата си в Ретмут и други подобни задачи. Когато си беше у дома, хората очакваха, че ще се облича в съответствие с ранга си.

Разбира се, не трябваше да знаят, че не се подчинява изцяло на протоколните изисквания. Не че биха се учудили, ако разберяха, че украсеният кинжал играчка на кръста не беше единственото му оръжие — той носеше и кама, скрита в износена кожена калъфка на лявата си ръка, а имаше и други оръжия. Но всички без съмнение биха се разтревожили, ако узнаеха, че под официалните дрехи за днешната вечеря той щеше да носи и лека ризница. Щяха много да се разтревожат, защото за всички това би означавало, че той изпитва недоверие към гостите си, което беше ужасно нарушение на етикета.

Добре поне, че това щеше да е една от последните официални вечери за известно време, помисли си Морган и тръгна отново. Наближаваше пролетното размразяване и скоро щеше да настане време за заминаване в Ретмут за още един сезон в служба на краля. Обаче тази година кралят щеше да е друг след смъртта на Брайън. Както сочеше последното послание от Келсън...

Потокът на мислите му бе прекъснат от стъпки по чакъла, идващи от дясната му страна. Той се обърна и видя командващия крепостния гарнизон лорд Хилъри, който се приближаваше с бързи крачки. Синьо-зеленият му плащ се развяваше зад него от вятъра. Кръглото му лице бе озадачено.

— Какво има, Хилъри? — попита Морган, когато човекът приближи и се изпъна забързано за поздрав.

— Не зная точно, ваша милост. Пристанищното наблюдение докладва, че флотата на Келълайтър е заобиколила носа и ще хвърли котва преди стъмване, веднага след настъпване на прилива. Вашият флагмански кораб „Рафалия“ е начело, с издигнати сигнали, че носи кралско послание. Мисля, че може би е заповедта за мобилизация, милорд.

— Съмнявам се — поклати глава Морган. — Келсън не би поверил такова важно съобщение на корабния транспорт. Би изпратил куриер — той се намръщи. — Смятах, че този път флотата ще отиде само до Конкарадин.

— Такива бяха заповедите им, милорд. При това се връщат един ден по-рано.

— Много чудно — промълви Морган, почти забравил присъствието на Хилъри. После се обърна към главнокомандващия и му нареди: — Все пак изпрати ескорт да посрещне „Рафалия“ и да донесе посланията. Веднага след като пристигнат, ми кажи.

— Разбрано, милорд.

Младият мъж се отдалечи, а Морган прокара объркано ръка по косата си и продължи разходката. Много чудно беше, че Келсън изпраща послание по кораб. Почти никога не правеше така, особено при непостоянното време на север през този сезон. Имаше нещо заплашително в този факт, нещо, което му напомни за съня.

Неочаквано си спомни какво бе сънувал през нощта. В действителност, когато се сети за съня, разбра, че именно той го е тревожил през целия ден.

Спа неспокойно, което за него бе учудващо, защото обикновено заспиваше и се събуждаше по желание. Но миналата нощ го преследваха кошмари — ясни, страховити сцени, накарали го да се събуди облян в студена пот.

Насън бе видял Келсън, напрегнато слушащ някакъв човек, застанал с гръб, и Дънкан, чието лице, обикновено спокойно, беше мрачно, загрижено и ядосано, а това беше твърде необичайно за неговия братовчед свещеник. Наред с това и неясният, покрит с качулка лик, който от миналата есен за него бе свързан с легендите — Камбър от Кулди, изменникът светец — пазител на магията на дерините.

Морган се огледа и видя, че се намира пред Часовата пещера — мрачна издълбана ниша, която повече от триста години бе лично убежище и място за размисъл на херцозите Коруин. Градинарите и тука бяха поработили, изгаряйки листата, изметени от входа на пещерата. Макар че във входа имаше още боклуци, Морган импулсивно дръпна скърцащата желязна порта. Взе запалена факла от скобата върху стената пред входа, разбута с крак боклуците, натрупани през зимата, и влезе в хладната вътрешност.

Отвътре Часовата пещера не беше голяма. Отвън хълмът се издигаше едва на пет-шест метра над равнището на градината, а горната му част бе оформена като скалист каменен алпинеум сред

градинските пътеки. През пролетта и лятото върху него се раззеленяваха малки дръвчета и храсти, които цъфтяха във всички възможни цветове. От едната страна капеше водата на малък изкуствен водопад.

Но вътре всичко беше оформено така, че да прилича на природна пещера с неравни, груби и влажни стени. Морган се озова във вътрешната зала и усети близостта на ниския таван, извит в дъга над него. Лъч от слаба дневна светлина проникваше през високия защитен от железни пръти и мрежа прозорец в противоположната стена на залата. Светлината падаше върху груб саркофаг от черен мрамор, заемащ по-голямата част от този ъгъл на стаята — гроба на Доминик, първия херцог на Коруин. Срещу гроба, в центъра на залата, имаше издялан от камък стол. Върху саркофага стоеше светилник с угарка от свещ, но металът бе потъмнял от дългото зимно бездействие, а угарката беше изгризана от мишките и почерняла.

Но днес Морган не беше дошъл в пещерата, за да изрази почитта си към древния си прародител. Интересуваше го другата част на залата — страничните стени на пещерата, огладени и измазани, а после покрити с мозаични портрети на онези, за които се предполагаше, че са направили особени благодеяния на рода Коруин.

Морган огледа набързо образите на Светата Троица, на Архангел Михаил, убиващ дракона на тъмнината, на Свети Рафаел лечителя, на Свети Георги с неговия дракон. Имаше и други, но Морган се интересуваше само от един. Обръщайки се наляво, той направи три стъпки, крило го заведоха до отсрещната стена на залата, а после вдигна факлата си нагоре към портрета на... Камбър от Кулди, господаря дерини на Кулди, Защитника човешки.

Морган никога не бе разбрал причината на своя необясним интерес към лицето на портрета. Фактически той бе осъзнал истинското значение на Камбър миналата есен, когато заедно с Дънкан воюваха, за да задържат Келсън на трона.

Тогава той бе получил „видения“. В началото имаше само бързо изчезващо впечатление за присъствието му, опияняващо чувство, че допълнителни ръце и сили помагат на неговите. После видя лицето му или поне така си мислеше. И то се появяваше винаги при събитие във връзка с легендарния светец дерини.

Свети Камбър, Камбър от Кулди. Име, кънтящо в анализите на историята на дерините. Камбър, който бе открил по време на мрачните дни на Междущарствието, че страхотното могъщество на дерините понякога може да се предава и на хората. Камбър, който бе променил хода на историята по посока на Реставрацията и който бе върнал властта в ръцете на старите управници на хората.

За това го бяха канонизирали. Благодарните хора не намираха достатъчно голяма награда за човека, сложил край на омразната диктатура на дерините. Но човешката памет е къса. С течение на времето синовете човешки забравиха, че от ръцете на дерините бе дошло и спасението им, а не само страданието. Жестокостите, залели Единадесетте кралства по онова време, бяха такива, че повечето хора искаха да ги забравят. Хиляди невинни дерини загинаха под меча или по още по-чудовищни начини, в така нареченото възмездие за делата на бащите си. Когато всичко свърши, бяха останали само шепа живи — повечето се бяха скрили, а единици бяха спасени от незначителната протекция на мизерен брой могъщи човешки господари, които още помнеха историята. Няма нужда да се споменава, че сред първите жертви беше и титлата на светец, дадена на Камбър.

Камбър от Кулди, Защитникът човешки. Камбър от Кулди, покровителят на магията на дерините. Камбър от Кулди, чийто портрет разглеждаше с нетърпеливо любопитство един потомък на същата онази раса магьосници, опитвайки се да разкрие необяснимата връзка, която сякаш се бе създала между него и отдавна починалия владетел на дерините.

Морган премести факлата по-близо до мозайката и се загледа в лицето, опитвайки се да съзре по-дребните подробности върху грубата структура на портрета. Очите на светеца го наблюдаваха — светли очи, поставени над твърда, решителна челюст. Останалото бе скрито от монашеската качулка на главата, но Морган беше сигурен, че косите под качулката ще да са били светли. Не му бе ясно защо е така сигурен. Може би в резултат от виденията, които беше получавал.

Той се чудеше дали виденията някога ще се появят отново, когато усети трепет на очакване да се спуска по гърба му, а в главата му проблесна мисълта — можеше ли наистина това да е бил свети Камбър?

Морган отпусна факлата и направи крачка назад, без да откъсва поглед от портрета. Не можеше да твърди, че не е вярващ, но мисълта за божествена или полубожествена намеса на негова страна го тревожеше. Не му харесваше представата, че небесата го наблюдават така отблизо.

Но ако не е свети Камбър, то кой ли е бил? Някой друг дерини? Човек не можеше да направи нещата, които правеше това същество. А пък ако е дерини, защо не го беше казал? Сигурно разбираше, че Морган мисли за тези събития. И му помагаше, но защо беше тази тайна? Може би наистина беше свети Камбър.

При тази мисъл той потръпна и се прекръсти несъзнателно. После отново се върна към реалността. Размислите му не водеха доникъде. Трябваше да се овладее.

Внезапно до него достигна шум от другия край на градината, а после стъпки на човек, тичащ през градината към пещерата.

— Морган, къде си?

Беше гласът на Дери. Морган тръгна към изхода, пъхна факлата в скобата на стената, а после се показа навън. Дери го забеляза, зави и продължи да тича през безжизнената градина към херцога.

— Милорд! — извика Дери с лице, светнало от възбуда. — Елате в двора да видите кой е дошъл!

— Нали „Рафалия“ още не е пристигнала в пристанището? — извика Морган и се запъти към младия мъж.

— Не, сър — засмя се Дери и поклати глава. — Вие сам трябва да видите, хайде!

Заинтригуван, Морган тръгна през градината, настигна Дери и закрачи редом с него, гледайки го въпросително. Лицето на лорда сияеше, а това означаваше присъствие на добър кон, на хубава жена или на...

— Дънкан! — Морган довърши мисълта си на глас, прекрачи портичката и видя братовчед си в двора.

Дънкан слизаше уморено от грамаден опръскан с кал сив боен кон. Черният му плащ беше навлажнен и обрулен от вятъра, а краят на расото му за яздене бе скъсан и изцапан. Около него слизаха от конете десетина души охрана, облечени в кралските алени униформи на Келсън. Морган разпозна оръженосеца на самия Келсън, младия

Ричард Фицуилям, който държеше юздата на сивия кон, докато Дънкан слезе от него.

— Дънкан, стари разбойнико! — възкликна Морган, пристъпвайки към госта по мокрия калдъръм на двора. — Какво, по дяволите, търсиш в Коруод?

— Идвам ти на гости — отвърна Дънкан, а сините му очи замигаха от удоволствие, когато прегърна приближилия се Морган. — В Ретмут ми омръзна, затова реших да дойда и да погледея любимия си братовчед. Честно казано, архиепископът се отърва от мене с най-голямо удоволствие.

— Добре, че не може да те види сега — Морган се ухили до ушите, а Дънкан смъкна чифт дисаги от гърба на сивия кон и ги прехвърли небрежно през ръка. — Само се погледни — покрит с кал и смърдящ на кон. Хайде ела да те изчистим. Дери, имай грижата за охраната на Дънкан. А после се опитай да накараш моите помощници да му приготвят банята.

— Веднага, милорд — отвърна Дери с усмивка и лек поклон, пристъпвайки към ездачите. — И добре дошли в Коруод, отец Дънкан.

— Благодаря ти, Дери.

Дери отиде при охраната и започна да се разпорежда, а Морган и Дънкан се изкачиха бързо по стълбите и влязоха в голямата зала, където се подготвяше предстоящия банкет и цареше трескава дейност. Десетки слуги и работници сглобяваха тежки дървени маси и пейки и закачваха по стените скъпи гоблени, които преди това бяха свалени за почистване специално за случая. Кухненски помощници се въртяха из залата, премитайки огницата и подготвяйки шишовете за печене на месата. Група пажове старателно бършеха украсените дървени столове до високата маса.

Лорд Робърт ръководеше отблизо цялата операция. След като работниците привършиха монтирането на масите, той изпрати момичета от кухнята да лъснат с мазнина големите старинни мелхиорови свещници, така че да изпъкне патината им, а после надзираваше подреждането им на масите заедно със сервизите от съкровищницата на херцога. От дясната му страна лорд Хамилтън, управителят на замъка Коруод, организираше разместването на музикантите за вечерния концерт. В момента той разгорещено спореше

с главния певец за вечерта, прочутия и обичан от всички трубадур Гуидиън.

Когато Морган и Дънкан приближиха групата, нисичкият певец, наконтен като паун в оранжевия си жакет с дълги ръкави и опънато по бедрата трико, почти танцуваше от гняв. Черните му очи искряха сърдито, той тропна с крак и възмутен почти обърна гръб на Хамилтън. Морган го повика с пръст, а трубадурът хвърли последен високомерен и презрителен поглед към Хамилтън, преди да се насочи към господаря на дома и да му се поклони набързо.

— Ваша светлост, не мога да работя повече с този човек! Той е арогантен, груб, и няма никакво артистично чувство!

Морган се опита да прикрие усмивката си.

— Дънкан, имам съмнителната чест да ти представя маестро Гуидиън ап Пленит, последното и особено знаменито допълнение към моя двор. Бих могъл да добавя, че той изпълнява най-хубавите народни песни в Единадесетте кралства, особено ако не се кара със служителите ми. Гуидиън, това е монсиньор Дънкан Маклейн, мой братовчед по бащина линия.

— Добре дошли в Коруод, монсиньор — промърмори Гуидиън за приличие, без да обръща внимание на скрития упрек на Морган. — Негова светлост ми е говорил за вас често и с добро чувство. Вярвам, че престоят ви тук ще е приятен.

— Благодаря ви — отвърна Дънкан и също се поклони. — И у нас в Ретмут се носи славата ви на най-добър трубадур след незабравимия лорд Луълин. Надявам се, че ще намерите възможност да потвърдите тази репутация, преди да се завърна в Ретмут.

— Гуидиън ще свири още тази вечер, ако му позволят да подреди музикантите, както намира за добре, монсиньор — поклони се наново трубадурът. Той погледна към Морган. — Но ако лорд Хамилтън продължава злобното си преследване, боя се, че ще получа ужасно главоболие. Това, естествено, ще направи изпълнението ми невъзможно.

Той се изпъчи високомерно и скръсти ръце върху гърдите си с театрален жест за окончателно решение, а после се загледа в тавана с добре репетирано безразличие. Морган положи огромни усилия, за да не се разсмее.

— Добре — каза херцогът и се изкашля, за да прикрие усмивката си. — Кажи на Хамилтън, че съм поръчал да подредиш всичко, както намериш за добре. Но стига с тези караници. Нали ти е ясно?

— Разбира се, ваша светлост.

С небрежен поклон трубадурът се обърна кръгом и тръгна през залата към мястото, където работеше преди, все така със скръстени ръце. Когато се приближи до лорда, Хамилтън погледна към Морган сякаш търсеше подкрепа, но Морган само поклати глава и посочи към Гуидиън с глава. С въздишка, която сякаш се чу из цялата зала, Хамилтън кимна в знак на съгласие и се измъкна през съседната врата. Гуидиън пое работата там, където Хамилтън я бе оставил, променяйки изцяло местата на музикантите и движейки се наперено като петел.

— Винаги ли е така темпераментен? — попита Дънкан малко объркан. Когато заедно с Морган продължи пътя си през залата и после нагоре по тесните стълбища.

— Съвсем не, обикновено е по-лошо.

Те стигнаха върха на стълбата и Морган отвори тежката врата. Няколко стъпки по-нататък имаше още една врата от плътно орехово дърво, инкрустирана с емайлов грифон на рода Коруин. Морган докосна окото на звяра с херцогския си печат и вратата безшумно се отвори. Зад нея се намираще частният кабинет на Морган, неговата магическа стая, неговата светая светих.

Стаята бе кръгла, с диаметър около десет метра, разположена на върха на най-високата кула в херцогския замък. Стените бяха иззидани с големи камъни, прорязани само от седем тесни стъклени зелени прозореца, издигащи се от равнището на човешки ръст до тавана. Вечерно време, когато свещите в кръглата стая светеха до късно, кулата се виждаше от километри разстояние, а седемте ѝ зелени прозореца блестяха като фарове в нощното небе.

До стената, вдясно от входа, имаше широка камина с издигнато огнище, което се простираше на два-три метра в двете посоки. Върху рамката на камината имаше различни предмети, над нея висеше копринен флаг със същия грифон, който украсяваше и вратата. Стената срещу вратата бе покрита с гоблен, изобразяващ карта на Единадесетте кралства, под него имаше широка етажерка, затрупана с книги. Вляво от етажерката бе разположена огромна маса и стол, украсен с дърворезба, а още по-нататък се виждаше широко легло, покрито с

черна кожа. Вляво от входната врата, както и очакваше Дънкан, се намираще малък преносим олтар с прост молитвен Етол от тъмно дърво пред него.

Дънкан имаше нужда само от един миг, за да разгледа тези неща. Вниманието му бе привлечено почти веднага от центъра на стаята, който бе потопен в изумруденозелено сияние от високия кръгъл прозорец на тавана. Под него бе поставена малка масичка, дълга може би около метър, заградена от два удобни стола със зелени кожени възглавници. В средата на масичката бе поставено малко прозрачно кълбо с кехлибарен цвят, с диаметър около десет сантиметра, подпряно върху обърнатата нагоре лапа на златен грифон — символът на Коруин.

Дънкан подсвирна тихичко на себе си и отиде до масичката, без да откъсва поглед от кълбото. Той се протегна да го пипне, но после размисли и само го загледа с възхищение. Морган се усмихна и застава до братовчед си, като се облегна на гърба на един от столовете.

— Харесва ли ти? — попита той. Въпросът бе само риторичен, защото Дънкан очевидно бе омаян от кълбото.

— Чудесно е — прошепна Дънкан с благоговение в гласа, като майстор, видял особено красиво оръдие на своя занаят. — Къде си намерил такъв огромен — това не е ли кристал от ширал?

Морган кимна.

— Точно така. Хортът на Орсьл ми го достави преди няколко месеца, при това за чудовищна цена. Хайде, пипни го, ако искаш.

Дънкан седна в по-близкия стол, а забравените дисаги, преметнати през ръката му, се удариха в масата. Той ги погледна учудено, сякаш сега си спомняше за тях, и красивото му лице стана напрегнато и внимателно. Вдигна торбите върху масата и започна да говори, но Морган поклати глава.

— Не забравяй кристала — подкани го той, забелязвайки тревогата на Дънкан. — Не зная какво имаш в торбите, та го смяташ за толкова важно, но каквото и да е, може да изчака.

Дънкан прехапа устни и хвърли продължителен поглед към Морган, после кимна в знак на съгласие и отпусна дисагите на пода. Пое дълбоко дъх и за миг събра длани в едно, след което въздъхна и се пресегна напред, за да обгърне кристала с двете си ръце. Постепенно се отпускаше, а кристалът започна да свети.

— Прекрасен е — промълви Дънкан, забравил тревогите си, после свали ръце по-надолу, за да вижда по-добре кристала.

— С такъв голям кристал мисля, че ще мога да извикам образи почти без усилие.

Той се съсредоточи отново и се вгледа навътре в кристала, чието излъчване се засили. Кълбото загуби матовия си цвят и стана прозрачно кехлибарено, като за миг се замъгли, сякаш отвътре някой бе дъхнал върху него. След това в мъглата започна да се оформя някакъв образ, който постепенно се задържа и прие човешки очертания. Беше висок мъж със сребриста коса, облечен в одежди на архиепископ и митра, размахващ тежък украсен със скъпоценности църковен жезъл. Човекът бе много разгневен.

„Лорис!“ — помисли си Морган и се наведе напред, за да разгледа образа. Какво, по дяволите, иска още този човек? Каквото и да е, сигурно той е ядосал Дънкан.

Дънкан се отдръпна, сякаш кристалът внезапно бе станал нетърпимо горещ, а чертите му за миг се изкривиха от отвращение. Когато ръцете му се отдалечиха от кълбото, образът изчезна и то отново стана прозрачно. Дънкан отри ръце в расото си, сякаш избърсваше нещо отвратително, после със сила на волята се отпусна и кръстоса чинно ръце върху масата. Когато почна да говори, не вдигаше поглед от ръцете си.

— Предполагам разбираш, че посещението ми не е само от любезност — промълви той с горчивина в гласа. — Не успях да го скрия дори от шираловия кристал.

Морган кимна разбиращо.

— Почувствах го още когато слезе от коня — той се загледа в печата с грифона на десния си показалец и го потърка разсеяно. — Искаш ли да ми кажеш какво се е случило?

Дънкан потръпна и въздъхна.

— Не е лесно да се каже, Аларик. Аз... мене ме отстраниха временно от църквата.

— Отстраниха? — Морган отпусна учудено глава. — И по каква причина?

Дънкан се засмя пресилено.

— Не можеш ли да се досетиш? Очевидно архиепископ Лорис е убедил Кориган, че моята роля в битката около коронацията е била по-

голяма от тази на обикновен изповедник на Келсън. Това, за съжаление, е вярно. Те може би дори подозират, че аз съм наполовина дерини. Трябваше да ме призоват пред църковния съд, но един приятел разбра и ме предупреди навреме. Винаги сме се бояли, че това може да се случи.

Морган въздъхна и сведе очи.

— Съжалявам, Дънкан. Разбирам какво означава службата на църквата за тебе. Просто не зная какво да кажа.

Дънкан се усмихна слабо.

— По-лошо е, отколкото предполагаш, приятелю. Честно казано, ако беше само отстраняването, едва ли щях да се тревожа толкова. Разбрал съм, че колкото повече действам като дерини, толкова по-незначителен ми се струва обетът към църквата. — Той се присегна към дисагите, закачени на стола му, и измъкна сгънат лист пергамент, който положи на масата помежду им.

— Това е препис на писмо, пътуващо сега към твоя епископ Ралф Толивър. Един приятел, който работи като чиновник в канцеларията на Кориган, рискува много, за да ми го достави. Същността на писмото е, че Лорис и Кориган искат от Толивър да те отлъчи от църквата, ако не се откажеш от могъществото си и „не започнеш живот на разкаяние“. Мисля, че това са думите на архиепископ Кориган.

— Аз ли да се разкая? — Морган се изсмя подигравателно, а на лицето му се появи неочаквана гримаса. — Те сигурно се шегуват. — Той притегли писмото по масата и го взе, но Дънкан задържа ръката му.

— Още не съм свършил, Аларик — каза той тихичко, без да сваля очи от Морган. — Ако ти не се разкаеш и не се подчиниш на заповедите им, те не само ще те отлъчат, а ще отстранят от църквата целия Коруин.

— Възбрана!

Дънкан кимна и пусна ръката на Морган.

— А това значи, че църквата наистина ще спре да действа в Коруин. Няма да има служби, венчавки, кръщенета, погребения, нито пък последни причастия за умиращите — няма да има нищо. Не зная как ще реагират хората ти.

Морган прехапа устни и взе писмото. Разтвори го и започна да чете, а постепенно очите му ставаха стоманеносиви и студени.

„... До негово светейшеско височество Ралф Толивър, епископ на Коруод... Свети братко, до нас достигна... Херцогът Аларик Морган... отвратителни престъпления на магия и чародейство, противни на божите закони... ако споменатият херцог не се отрече от могъществото си на дерини... отлъчен... Коруин ще бъде отстранен от църквата... надявам се, че ще го сторите... израз на добра воля...“

— По дяволите! — изруга гръмогласно Морган, като от гняв почти смачка пергамента и го захвърли под масата. — Нека безброй проклетия ги преследват до дълбините на адската тиня! Нека чудовища погълнат последните им наследници, нека тринадесет дявола вечно тревожат съня им! Да бъдат проклети, Дънкан! Какво се опитват да ми направят?

Той се облегна на стола и издиша шумно въздуха от дробовете си, а Дънкан се засмя.

— Сега по-добре ли ти е?

— Не. Ти разбираш, естествено, че Лорис и Кorigан са ме хванали, точно както го искат. Те знаят, че влиянието ми в Коруин се дължи не на чувствата ми към дерините, а на любовта на народа към мене. Ако Курията на Гуинид ми наложи анатема, защото съм дерини, те знаят много добре, че народът ми ще се подчини, но няма да позволи Коруин да бъде отстранен от църквата. Не мога да искам от народа би да се откаже от вярата си заради мене.

Дънкан се тръшна върху стола и погледна изчаквателно братовчед си.

— И какво ще правим сега?

Морган изглади смачканото писмо и отново го погледна, после го бутна настрана, сякаш вече му се беше нагледал.

— Видял ли е Толивър оригинала на писмото?

— Не ми се вярва. Монсиньор Горони отплува с „Рафалия“ преди два дена. Ако сметките ми са верни, той трябва да пристигне по някое време утре.

— По-вероятно е да дойде след три часа, когато морският прилив се обърне — отвърна Морган. — Изглежда, че Горони е подкупил

моите капитани, за да вдигнат всички платна. Дано поне го накарат да си плати.

— Има ли начин да вземем писмото?

Морган се намръщи и поклати глава.

— Не смея, Дънкан. Ако го сторя; ще наруша неприкосновеността на същата църква, която се опитвам да запазя в Коруин. Трябва да позволя на Горони да достигне до Толивър.

— А ако аз отида преди това до него? Ако му покажа нашето копие на писмото и му обясня твоята загриженост за създаденото положение, може би ще се съгласи да отложи с няколко седмици действията си. Овен това, не мисля, че му харесва диктата на Лорис и Кориган. Не е тайна, че те го смятат за провинциален духовник, за някакъв селски наивник. Можем да използваме недоволството му, за да не допуснем обявяване на отстраняването. Какво мислиш?

Морган кимна.

— Това може и да има резултат. Иди да се оправиш и кажи на Дери да ти оседлае нов кон. Докато се подготвиш, аз ще напиша второ писмо до Толивър и ще го помоля за подкрепа. Няма да е лесно. — Той стана и се отправи към масата, изваждайки пергамент и мастило.

„Трябва някак си да намеря правилното съотношение между херцогския авторитет, каещия се син на Църквата и отдавнашния приятел, при това без да поставям въпроса за дерините така открито, че той да почувства, че не може с чиста съвест да ме послуша“ — помисли си Морган.

След четвърт час Морган постави подписа си под съдбовното писмо и прибави собствения си знак — особената завъркулка в края на реда, която бе гаранция против фалшификации. После постави восъчен печат във формата на яркозелена капка под името си и натисна горещия восък с личния си печат, изобразяващ грифон.

Можеше да мине и без восък. С малко усилия печатът на дерините щеше лесно да остави следа и без восък. Но той реши, че епископът няма да хареса такова писмо. Достопочтеният Ралф Толивър нямаше нищо против личността на херцога дерини, но съществуваха граници, които дори Морган не се осмеляваше да пристъпва. Някакво грубо или дори дребно магическо действие на този етап би

неутрализирано всяка положителна реакция, която писмото, съставено с такъв труд, би могло да предизвика. Морган сгъна писмото с намерение да го подпечата отново, когато Дънкан се върна, праметнал през ръка тежко пътническо наметало. С него беше и Дери.

— Готов ли си? — попита Дънкан и се приближи до масата, надничайки над рамото на Морган.

— Почти съм свършил.

Той накапа восък върху плика, за да затвори писмото, после го подпечата набързо със своя печат. Духна върху восъка, за да го изстуди и погледна нагоре, а после връчи писмото на Дънкан.

— С тебе ли е другото писмо?

— Хм — Дънкан щракна с пръсти. — Дери, ще ми го донесеш ли?

Той посочи писмото на централната маса и Дери го донесе, наблюдавайки как свещеникът го скри в пояса на чистото си расо.

— Искате ли охрана, отче? — попита Дери.

— Не, освен ако Аларик настоява. Лично аз смятам, че колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-добре. Съгласен ли си, Аларик?

Морган кимна.

— Желая ти късмет, братовчеде.

Дънкан се засмя, кимна забързано и потегли на път. Дери се загледа за миг след него, после се обърна към Морган. Херцогът не помръдна от мястото си, потънал в свои мисли. След кратко колебание Дери се осмели да го прекъсне.

— Милорд?

— Какво? — погледна го Морган, сякаш бе забравил, че младият мъж е там.

— Мога ли да ви запитам нещо, сър?

Морган тръсна глава и се усмихна смутено.

— Разбира се. Ти сигурно нямаш представа какво става тука.

— Не съм чак толкова объркан, милорд — усмихна се Дери. — Мога ли да сторя нещо, за да помогна?

Морган подпря с ръка брадичката си и погледна внимателно младия лорд, а после кимна нерешително.

— Може би да — каза той и се премести на края на стола. — Дери, ти ми служиш вярно и отдавна. Имаш ли желание да участваш в

магии, ако те помоля?

Дери се усмихна широко.

— Вие знаете, че отговорът ми ще е положителен, сър!

— Много добре. Тогава ела с мен до картата.

Морган се приближи до картата, извезана върху гоблена на блузката стена. Прекара пръст по широкия син залив, докато откри каквото търсеше. Дери гледаше и слушаше внимателно, а херцогът започна да говори.

— Ето тука е Коруод. Това е устието на двете реки. Нагоре по Западната река, по която минава нашата северозападна граница с Торънт, се намира град Фатейн, търговският център на Торънт. Оттам започват всички нападения на Уенсит срещу този отрязък от границата ни. Искам да потеглиш на кон нагоре по реката към Фатейн по брега на Торънт, след това да завиеш на запад покрай северната ни граница и да се завърнеш тука. Задачата ти е да събереш информация, като обърнеш особено внимание на три въпроса: Плановете на Уенсит от Торънт за война в района; всичко, каквото можеш да научиш за този разбойник Уорън в северния район; както и възможните слухове за отстраняването ни от църквата. Дънкан ти е разказал за това, надявам се.

— Да, сър.

— Много добре. Можеш сам да избереш за какъв да се представяш, но на мене ми се струва, че прикритието на търговец на кожи или ловец ще е подходящо. Не бих искал да те познаят, че си воин.

— Ясно, сър.

— Добре. А ето в какво се състои магията.

Той протегна ръка към врата си и напипа тънка сребърна верижка, която измъкна от зелената си блуза. Когато цялата верижка бе освободена, Морган я прехвърли през главата си и Дери забеляза, че към верижката бе прикрепен сребърен медальон. Той наведе леко глава, така че Морган да може да прехвърли дългата верижка през главата му и погледна с любопитство към медальона, който се клатеше на равнището на гърдите му. Приличаше на някакъв свещен медал, макар че Дери не успя да разпознае нито изобразената фигурка, нито да разчете думите по края ѝ. Морган обърна медальона така, че да гледа напред, а после се облегна на етажерката под картата.

— Добре. А сега ще те помоля да ми помогнеш да установим особен магически дерински контакт. Той прилича на разчитането на мислите, което неведнъж си наблюдавал как правя, но не е така уморителен, защото не се губи контрол. Просто се отпусни и се опитай да накараш главата си да се освободи от всякаква мисъл. Това не е неприятно, мога да те уверя.

Морган добави тези думи, защото видя известно объркване у Дери. Младият лорд кимна и преглътна.

— Добре. Сега наблюдавай пръста ми и се отпусни.

Морган вдигна показалеца на дясната си ръка и започна бавно да го приближава към лицето на Дери. Очите на младия мъж проследиха пръста почти докато той докосна края на носа му, а после примигнаха и се затвориха. Той въздъхна тихичко и се отпусна, а ръката на Морган се опря на челото му.

Морган запази това положение за половин минута, без нищо забележимо да се случи, а после се протегна и взе медала в другата си ръка, след което затвори очи. След още една минута пусна медальона, вдигна глава и отстрани ръката си от челото на Дери. Дери потръпна и отвори широко очи.

— Вие... разговаряхте с мене! — прошепна той объркано, а гласът му бе примесен с ужас. После погледна учудено медальона и продължи. — Вие... Мога ли да го използвам, за да разговарям с вас чак от Фатейн?

— Или от по-далече, ако стане нужда — добави Морган. — Но не забравяй, че това е трудно нещо. Аз съм дерини и бих могъл да те викам по всяко време, ако е необходимо, въпреки че това изсмуква много енергия. Но ти трябва да ограничиш повикванията си във времето, за което се договорим. Ако аз не се опитам да се свържа с тебе, ти няма да имаш силата, за да ме извикаш самостоятелно. Затова е важно да следиш времето. Ще очаквам първия контакт с тебе три часа след залез-слънце утре вечер. Дотогава сигурно ще си стигнал Фатейн.

— Да, ми лорд. И всичко, което трябва да сторя, е да използвам заклинанието, което ми показахте, и с това ще установя магическия контакт? — Той гледаше с широко отворени, но доверчиви очи.

— Правилно.

Дери кимна и започна да нагласява талисмана под блузата си, но се спря, извади го и пак го погледна.

— Какъв е този медал, милорд? Не мога да разчета надписа, нито да разпозная фигурката.

— Страхувах се, че ще ме попиташ — усмихна се Морган. — Това е старинен медальон на Свети Камбър, датиращ от времето непосредствено след Реставрацията. В завещанието си майка ми го остави на мене.

— Медал на Камбър! — въздъхна Дери. — А, ако някой го познае?

— Ако си облечен никой дори няма да го забележи, а камо ли да го разпознае, объркали ми приятелю! — отвърна Морган и го тупна по рамото със смях. — Боя се, че в това твое пътуване няма да има магии, а само делова работа.

— Вие винаги премахвате удоволствието от всичко — промърмори Дери, а после скри медальона под блузата си с усмивка, обърна се и излезе.

Стъмваше се, когато Дънкан напъти уморения си кон обратно към град Коруод. Нощният планински хлад вече се спускаше по доловете.

Срещата с Толивър бе минала с частичен успех. Епископът се бе съгласил да отложи отговора си на пратениците от Ретмут, докато прецени обстановката. Освен това бе обещал да държи Морган в течение на всякакви действия, свързани с възможното му решение. Но темата за дерините, свързана с въпроса, бе разтревожила Толивър, както и предполагаше Дънкан. Епископът бе предупредил Дънкан повече да не се замесва в магии, ако иска да запази сана си, а и безсмъртната си душа.

Дънкан омота наметалото по-плътно около себе си и накара коня да ускори ход, спомняйки си, че Аларик с нетърпение чака съобщения за резултата. Освен това се сети, че предстои официална вечеря. За разлика от братовчед си — херцога, Дънкан обичаше официалните мероприятия. Ако побързаше, щеше да успее да пристигне навреме за основното ястие. Още не беше тъмно.

Когато достигна следващия завой, без да мисли за нищо конкретно, Дънкан неочаквано забеляза някаква висока тъмна фигура, застанала на пътя два-три метра пред него. В слабата светлина не се

различаваха подробности, но когато дръпна юздите, за да не връхлети върху непознатия, Дънкан забеляза, че той беше облечен в дрехи на монах, с нахлупена на главата качулка и тояга в ръка.

Но нещо не беше както трябва. Почти несъзнателно боецът в Дънкан насочи дясната му ръка към дръжката на меча, закачен под неговото ляво коляно. Непознатият обърна глава към Дънкан — разстоянието между тях не надвишаваше три метра — и той спря коня. Сърцето му сякаш се бе качило в гърлото.

Лицето, което го гледаше смирено изпод сивата качулка, му беше познато твърде добре от последните месеци, макар че никога не беше го виждал в плът и кръв. Той и Аларик го бяха разглеждали подробно стотици пъти, докато се ровеха в мухлясалите томове, търсейки информация за древния светец на дерините. Това бе лицето на Камбър от Калди.

Преди Дънкан да успее да заговори или дори да реагира с нещо друго, освен безсмислено учудване, човекът кимна любезно и протегна празната си дясна ръка в знак на мир.

— Здравей, Дънкан от Коруин — промълви непознатият.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

*И рече ми Ангелът, който говореше с мен.
Захария 1:9*

Гърлото на Дънкан пресъхна и той с мъка преглътна. Човекът се бе обърнал към него с името, известно само на трима души: на него самия, на Аларик и на младия крал Келсън. Този човек нямаше откъде да узнае, че Дънкан е наполовина дерини, че майките им — неговата и на Аларик, са били близначки от благородно деринско потекло. Това беше тайна, която Дънкан пазеше ревниво цял живот.

И въпреки всичко човекът пред него го бе нарекъл с тайното му име. Откъде ли го знаеше?

— Какво имате предвид? — успя да прошепне той, а гласът му прозвуча с четвърт октава по-високо от нормалното. После се изкашля. — Аз съм от рода Маклейн, от лордовете на Киърни и Касан.

— Но също и Коруин, по наследство от светата ти майка — възрази внимателно непознатият. — Не е срамно да си наполовина дерини, Дънкан.

Дънкан стисна устни и успя да се овладее почти напълно.

— Кой сте вие? — попита той предпазливо, като облиза нервно устните си, но неволно отпусна дръжката на меча, който стискаше дотогава. — Какво искате?

Човекът се засмя приятелски и поклати глава.

— Ти очевидно не разбираш, нали? — каза той тихичко, сякаш на себе си, и продължи да се усмихва дружелюбно. — Не трябва да се страхуваш. Тайната ти е запечатана в мен. Хайде, слез от коня и да повървим малко заедно. Има нещо, което трябва да ти съобщя.

Дънкан се поколеба за миг, което не беше любезно, защото човекът го гледаше кротко, а после се подчини. Монахът кимна достолепно.

— Можеш да приемеш думите ми за предупреждение, Дънкан, а не за заплаха от моя страна, защото наистина не те плаша, а мисля доброто ти. В седмиците, които предстоят, твоите вълшебни сили ще бъдат поставени на сериозно изпитание. Все по-настойчиво ще бъдеш призоваван да ги използваш открито, така че или да приемеш твоите права по рождение и да започнеш борба, какъвто е дългът ти, или пък да се откажеш завинаги от тях. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Не съвсем — прошепна Дънкан с присвити очи. — Преди всичко аз съм свещеник. Забранено ми е да прибягвам към окултните методи.

— Наистина ли? — запита тихо монахът.

— Естествено, че ми е забранено да практикувам магията. — Не, имам предвид дали наистина си свещеник?

Дънкан усети как бузите му пламват и отклони поглед.

— Според ритуала, чрез който бях ръкоположен, аз съм свещеник завинаги при...

— „При ордена на Мелчизедек“ — процитира човекът. — Аз зная какво казва писанието. Но наистина ли си свещеник? Какво стана преди два дена?

Дънкан го погледна сърдито.

— Просто временно съм отстранен. Не са ми отнели сана, нито пък са ме отлъчвали от църквата.

— Въпреки това самият ти каза, че отстраняването фактически не те тревожи, че колкото повече използваш вълшебните си сили, толкова по-малко значение има обета ти към църквата.

Дънкан бе поразен. Той неволно се приближи до човека, а конят му поклати тревожно глава.

— Откъде знаете това?

Странникът се засмя тихо, после се пресегна и хвана юздите на коня, за да го отдалечи от обутите си в сандали нозе.

— Аз зная много работи.

— Но ние бяхме сами — промълви Дънкан като на себе си. — Мога да се обзаложа на живота си. Кой сте вие?

— Вълшебните сили на дерините съвсем не са греховни, синко — каза непознатият, без да повишава глас. Той пусна ръката му и тръгна бавно по пътя. Дънкан поклати глава смутено и поведе коня си редом с него, напрягайки се да чуе думите му.

— ... нито пък винаги носят добро. Доброто и злото са в душата и разума на този, който използва тези сили. Само греховният разум може да опорочи способностите си за греховни цели. — Непознатият се обърна, хвърли мимоходом бърз поглед към Дънкан и продължи.

— Следях как използваше вълшебните си сили досега, Дънкан, и смятам, че винаги проявяваше благоразумие. Не трябва да се терзаеш дали мотивите ти са правилни. Ясна ми е и вътрешната борба, която си водил, дали изобщо да ги използваш.

— Все пак...

— Стига толкова — прекъсна го непознатият и вдигна предупредително ръка. — Сега трябва да те оставя. Само те моля да продължиш да претегляш мотивите си по въпроса, за който споменах. Съвсем вероятно е да си призван по друг начин, а не както предполагаш. Помисли за това и нека Просветлението бъде с теб!

Човекът изчезна, а Дънкан се спря объркан.

Изчезна! Без следа!

Той огледа земята до себе си, където непознатият бе стъпвал, но по нея нямаше следи. Въпреки настъпилия мрак, той виждаше собствените си стъпки назад по пътя, откъдето бяха дошли с непознатия, а следите от конските копита личаха ясно върху влажната пръст на пътя.

Но непознатият не бе оставил никакви следи. Дали пък всичко не беше само въображение? Не!

Случилото се беше твърде истинско, твърде заплашително, за да е само плод на въображението му. Сега разбираше какво вероятно е изпитвал Аларик, когато е получавал виденията си. Това чувство за нереалност, но и увереността, че се е докоснал до някого или до нещо. Да, току-що преживяното от Дънкан бе също така реално, както беше блестящото видение, придържащо короната на Гуинид, което той и всички, в чиито жили течеше кръв на дерини, бяха забелязали по време на коронацията на Келсън. Връщайки се към онзи момент, сега му се струваше, че може би лицето е било едно и също. А ако е така...

Дънкан потръпна и отново се загърна плътно с наметалото, а после се качи на коня и заби шпори в корема му. На този безлюден път нямаше да намери отговор. Трябваше да разкаже на Аларик за случката. Виденията на братовчед му се появяваха в съдбовни

моменти, предхождащи дълбоки кризи. Сега Дънкан се надяваше, че случилото се не е предвестник на нещо лошо.

До замъка Корът оставаха три мили, които му се сториха като тридесет.

В замъка Корът празненствата бяха започнали при залез-слънце. С настъпване на тъмнината богато облечените лордове и дами бяха почнали да изпълват дворцовата зала с багри и звуци, в очакване на самия херцог. Лорд Робърт, верен на думата си, бе успял да превърне обикновено мрачната зала в оазис на светлини и веселие, място за отдих от влагата и тъмнината на безлунната нощ.

Ковани бронзови полилеи се спускаха от таваните, окъпани в пламъците на стотици високи свеци. Светлината искреше отразена от красивите кристални и сребърни чаши, хвърляше меки отблясъци по лъснатите мелхиорови и сребърни сервизи върху тъмните маси. Десетки пажове и оръженосци в изумруденозелени униформи сновяха край дългите маси и поставяха върху тях съдове с хляб и гарафи с отлежало вино от Фиена. Лорд Робърт бе заел място близо до челото на масата и разговаряше с две красиви дами, наблюдавайки внимателно кога ще се появи херцогът. Нежните звуци на лютня и флейта създаваха празничен фон за разговорите на гостите.

Докато гостите се събираха, довереният лекар на Морган магистър Рандолф минаваше небрежно от група на група благородници, кимайки за поздрав и спирайки се да размени няколко думи с онези, които познаваше. Задачата му тази вечер, както и в други подобни случаи, беше да разбере настроенията на поданиците на господаря му, за да докладва по-късно това, което му се струваше интересно. Докато обикаляше залата, до него достигаха откъслечни фрази от разговорите.

— Няма да ти дам и стотинка за наемник от Бреман — заявяваше внушителен лорд на съседа си, а очите му следяха стройната брюнетка в другия край на залата. — На тях не може да се разчита.

— А-какво мислиш за дамите от Бреман? — измърмори другият, ръгна събеседника си в ребрата и вдигна вежди. — На тях може ли да се вярва?

— Ех...

Двамата поклатиха глави многозначително и продължиха да наблюдават въпросната дама, без да забележат леката усмивка на магистър Рандолф, който отмина нататък.

— И точно това кралят, май че не разбира — заявяваше със светнало лице млад рицар, който май съвсем наскоро бе получил рицарско звание. — А всичко е много просто. Келсън знае какво ще предприеме Уенсит, когато започне размразяването. Защо просто не...

„Да, защо ли просто не го направи?“ — помисли си Рандолф с презрителна усмивка. Толкова е просто. Този младеж има отговор на всички въпроси.

— И не само това — заявяваше една прелестна червенокоса дама на приятелката си, — говореше се, че той се е задържал само, за да смени дрехите си, а после пак яхнал коня и заминал бог знае къде. Надявам се да се върне за вечерята. Ти го познаваш, нали?

— Ех — въздъхна замечтано русокосата. — Разбира се, че го познавам. Колко жалко, че е свещеник.

Магистър Рандолф опули очи от ужас, докато отминаваше жените. Клетият отец Дънкан бе обект на преследване от дамите на двора почти толкова, колкото и самият херцог. Това наистина бе позорно. Щеше да е друго нещо, ако свещеникът ги бе поощрявал, но той не го правеше. Ако добрият отец имаше късмет, не трябваше да се завръща преди края на вечерята.

Обгръщайки с небрежен поглед тълпата, Рандолф забеляза трима лордове от пограничните райони на херцогството, увлечени в разговор. Той знаеше, че Морган би проявил голям интерес към думите им, но не смееше да се приближи съвсем. Тримата познаваха Рандолф и отношенията му с херцога, затова щяха непременно да сменят темата, ако сметнеха, че тя е твърде откровена за чужди уши. Той се приближи тихо колкото може по-близо, после се престори, че слуша разговора на двама старци, обсъждащи соколите за лов.

— И не връзвай ремъчето много стегнато, защото той ще...

— ... и така този Уорън се вмъкна с коня си в двора на хамбара ми и ми каза: „Харесва ли ти да плащаш данъци на негова милост?“ А аз отвърнах, че никой не обича данъците, но поданиците на херцога получават защита и добро управление, което си струва парите.

— Да — изръмжа другият лорд. — Хърд де Блейк ми разправяше наскоро как този мръсник му запалил четири акра пролетна пшеница.

Зимата на север била суха и пшеницата горяла като същински ад. Уорън му заповядал да даде пари за делото, но де Блейк му казал да върви по дяволите.

— ... не, лично аз харесвам по-малките макарички, че да мога да хвана здраво ремъчето...

Третият лорд поглади брадата си и трепна, а Рандолф се напрегна, за да чуе думите му.

— Все пак този Уорън е прав в нещо. Херцогът е наполовина дерини, при това не го крие. Представи си, че замисля да се обедини с Уенсит в нов заговор на дерините, та да хвърли Коруин в ново Междущарствие. Не искам именията ми да бъдат изпепелени от огнената магия на дерините, когато не се съглася с еретическите им учения.

— Стига глупости, сам знаеш, че херцогът никога няма да направи такова нещо — възрази първият лорд. — Нали само преди няколко дни...

— Моят сокол...

Магистър Рандолф кимна удовлетворено и продължи обиколката, доволен, че лордовете не представляваха непосредствена заплаха. Те обсъждаха неща, които бяха на езика на всички присъстващи тази вечер. Разбира се, хората имаха пълно право да се интересуват от плановете на своя херцог, особено когато той се готвеше за нова война, за която щеше да вземе със себе си цвета на бойците на Коруин и да изостави другите да се оправят повече или по-малко сами.

Неколкократното споменаване за Уорън и неговата банда все пак бе тревожно. През изминалия месец Рандолф бе слушал за вожда на бунтовниците и хората му много повече, отколкото му се искаше. Очевидно проблемът се задълбочаваше, а не се решаваше. Например земите на Хърд де Блейк бяха на повече от тридесет мили навътре от границата. Досега не беше чувал Уорън да е прониквал толкова дълбоко. Нещата надхвърляха рамките на обикновено гранично сблъскване. Трябваше да информира Морган още утре преди съда.

Рандолф хвърли поглед през залата и забеляза леко движение зад завесата, откъдето трябваше да се появи Морган. Това бе сигналът на херцога, че вече е почти готов да влезе. Рандолф кимна и видя, че завесата се раздвижи отново. Той започна да се промъква бавно в тази посока. Морган отпусна тежките кадифени завеси и се изправи,

доволен, че Рандолф е забелязал знака му и е тръгнал към него. Отзад Гуидиън отново се разправяше с лорд Хамилтън с тих, но писклив глас. Морган се огледа.

— Настъпил си ме — прошепна гневно дребният трубадур, сочейки към елегантната си островърха обувка, върху която имаше ясна следа от одраскване отстрани на носа. Целият му костюм беше в различни нюанси на тъмновиолетово и розово, а следата от настъпването на Хамилтън се открояваше ясно върху меката велурена обувка. Гуидиън бе праметнал лютнята си на златист шнур през гърдите, а върху гъстата си черна коса бе нахлупил широкопола шапка с бяла кокарда. Черните му очи святкаха разгневено на мургавото му лице.

— Извинявай — промърмори Хамилтън и направи опит да се наведе и изчетка праха от обувката, вместо да се разправя в присъствието на Морган.

— Не ме докосвай! — излая Гуидиън и изтанцува няколко крачки назад, притискайки ръцете си към гърдите в знак на уплаха и отвращение. — Ти, неловък глупако, само ще направиш всичко още по-лошо.

Той се наведе да изчетка обувката, а дългите ресни от падащите му виолетови ръкави избърсаха пода, така че той трябваше да изтърсва и тях от праха. Хамилтън погледна отмъстително и се усмихна злобно, когато Гуидиън откри новия прах, после забеляза, че Морган бе наблюдавал всичко и се изкашля виновно.

— Простете, милорд — промълви той. — Наистина го сторих без да искам.

Преди Морган да успее да отговори, завесата се отвори за миг и Рандолф се промъкна в стаичката.

— Няма нищо срочно за докладване, ваша, милост — каза той тихичко. — Много се говори за Уорън, но това може да почака до утре сутринта.

— Много добре — кимна Морган. — Гуидиън, ако ти и Хамилтън за малко престанете да се препирате, ще можем да влезем в залата.

— Милорд! — ахна Гуидиън, излъчвайки се от възмущение. — Не аз започнах тази глупава караница. Този простак...

— Ваша милост, и вие искате да премълча това... — прекъсна го Хамилтън.

— Достатъчно и от двама ви. Не искам да ви слушам повече.

Лордът управител на двореца призова за внимание, когато завесата зад него се раздвижи и залата притихна. Три тържествени удара от дългия официален жезъл отекнаха глухо в смълчаната се зала, а гласът на управителя закънтя в тишината.

— Негова милост лорд Аларик Антъни Морган, херцог на Коруин, господар на Корът, главнокомандващ на кралските армии, защитник на краля!

Прозвучаха фанфари, Морган пристъпи през отворената завеса и спря на входа. Одобрителен шепот премина през събралите се гости и всички се поклониха с уважение. След това музикантите отново засвириха, а Морган отвърна на поздрава с кимване и тържествено се отправи към мястото си на масата. Свитата му го последва.

Тази вечер херцогът беше облечен в черно. Тревожните новини на Дънкан от Ретмут внесоха тържественост, съвсем противоположно на настроението, в което трябваше да бъде, за да се съобрази с указанията на темпераментния управител на гардероба. Той отхвърли блестящото зелено, което бе избрал лорд Ретълд, и се облече в черно, като остави всеки да си мисли каквото иска.

Строга и семпла черна копринена туника, гладка и прилягаща към тялото, стегната в китките; върху нея — великолепен черен кадифен жакет, украсен с лъскави черни орнаменти, с висока и тясна яка по врата и широки ръкави до лактите, за да се види коприната на туниката под тях; копринено трико и ниски черни ботуши от най-мека кожа.

На този фон — няколко украшения, които Морган си позволяваше да сложи, когато беше в подобно настроение: на дясната ръка — пръстенът печат с грифона, чиято изумрудена фигурка блестеше върху фон от оникс, а на лявата ръка — пръстенът на Защитник на краля^[1] със златния лъв на Гуинид, гравирани върху черно поле и искрящо злато. Коронката на херцозите Коруин със седем малки рога, изработена от ковано злато, украсяваше златистата глава на владетеля дерини на Коруин.

Изглеждаше невъоръжен, защото по традиция владетелят на Коруин нямаше защо да носи оръжие сред гостите си за вечеря. Но под

богатите си одежди Морган носеше блестяща ризница, а в износената калъфка на китката бе скътана тънка кама. По-важно беше, че неговите вълшебни сили на дерини го закриляха като незрима мантия, независимо къде се намираше.

Трябваше да играе ролята на любезен домакин, да се примири със скуката на официалната вечеря, докато вътрешно изгаряше от нетърпение и догадки какво се бе случило с Дънкан.

Когато Дънкан най-сетне се прибра в Корът, отдавна се беше стъмнило. През последните две мили конят му окуця, и той беше принуден да слезе и да върви пеша, едва сдържайки почти непреодолимото си желание да принуди животното да продължи с нормална стъпка, въпреки болките. Но се въздържа. Каквато и да беше ползата от по-ранното пристигане, надали си струваше да унищожи един от най-добрите коне на Аларик. Пък и не бе в характера му да измъчва нарочно едно живо същество.

Така че когато той и животното с куцане най-сетне се дотъртриха до двора на двореца, го намериха съвсем опустял. Стражите на портите го пуснаха без въпроси, защото ги бяха предупредили, че чакат завръщането му, но в двора нямаше никой, за да поеме коня. По покана на херцога оръженосците и пажовете, които обикновено обслужваха конюшните, се бяха промъкнали в края на залата, за да чуят пеенето на Гуидиън. Най-сетне Дънкан намери на кого да остави коня, пресече двора и стигна до входа на голямата зала.

Вечерята бе свършила, както скоро разбра, а когато минаваше между слугите, скупчени на входа в залата, успя да види, че е започнала забавата. Гуидиън пееше, нежно прегърнал лютнята, разположен на второто стъпало на издигнатия подиум в далечния край на залата. Дънкан спря и се заслуша в песента. Очевидно трубадурът заслужаваше репутацията, на която се радваше във всички Единадесет кралства.

Мелодията бе бавна и отмерена, родена в планинския район на Картмур на запад, в земята, където певецът бе прекарал младостта си. Тя беше изпълнена с особените ритми и миньорни модуляции, характерни за музиката на планинците.

Бистрият тенор на Гуидиън се лееше над утихналата зала, разказвайки горчиво-сладката история на Метюрин и Дъвъгайл, легендарните влюбени, загинали по време на Междущарствието от ръцете на жестокия лорд Герент. Никой в залата не помръдваше, докато се лееше песента на трубадура.

*Как да пея за блестящо утро,
За деца невинни, неродени,
С туй сърце, разкъсано от мъка
От смъртта на моя господар.*

Дънкан огледа залата и забеляза Морган, седнал на мястото си наляво от подиума, от който пееше Гуидиън. От лявата му страна седяха лорд Робърт и две красиви дами, които съзерцаваха любовно Морган, докато трубадурът пееше. Но мястото отдясно на Морган, откъм страната на Дънкан, бе празно. Дънкан предположи, че ще успее да се приближи незабелязано, ако внимава.

Но преди да направи опит да тръгне натам, Морган го забеляза и поклати глава, а после се изправи тихичко и се запъти към края на залата.

— Какво стана — прошепна той, притегляйки Дънкан зад една от колоните, а после се огледа, за да се убеди, че не ги подслушват.

— Въпросът с епископ Толивър мина доста добре — прошепна Дънкан. — Не че беше във възторг, но се съгласи да отложи отговора си до Лорис и Кориган, докато се ориентира в обстановката. Когато вземе решение, ще ни съобщи.

— Все пак това е по-добре от нищо. А как се държа изобщо? Смяташ ли, че ще е на наша страна?

Дънкан вдигна рамене.

— Ти познаваш Толивър. Неприятно му е от всичко, което е свързано с дерините, но така са всички тук. Засега ми се струва, че е с нас. Обаче има нещо друго.

— Какво?

— Мисля, че ще е добре да не говорим за това в залата — кимна Дънкан и се огледа многозначително. — На връщане имах интересна среща.

— Искаш да кажеш, такава като моите? — възкликна Морган с широко разтворени очи.

Дънкан кимна тържествено.

— Не може ли да се срещнем в стаята на кулата?

— Веднага, щом се измъкна — съгласи се Морган.

Дънкан се запъти към вратата, а Морган пое дълбоко дъх, за да се успокои, а после се върна тихичко на мястото си. Мислеше си след колко време ще може елегантно да се измъкне от залата.

В стаята на кулата Дънкан крачеше назад-напред пред камината, притискайки ръце към гърдите си, като се опитваше да успокои разклатените си нерви.

Сега му беше ясно, че е много по-объркан, отколкото му се беше струвало в началото, когато преди малко влезе в стаята, бе започнал неволно да трепери, спомняйки си за странника от пътя. Сякаш леден вятър бе духнал във врата му.

Когато треперенето отмина, той хвърли мокрото си наметало и коленичи върху молитвения стол пред малкия олтар. Опита се да се помоли, но за първи път това не помогна. Не успя да се съсредоточи върху думите, които искаше да изрече, и затова се отказа временно от тази неизпълнима задача.

Разбра, че и нервното ходене напред-назад не му помага. Спря пред камината и протегна ръка, но усети, че тя още трепери в закъсняла реакция на случилото се по-рано.

Защо?

Овладеявайки се със сила на волята, Дънкан пресече стаята, отиде до масата на Аларик, отвори кристалната стъкленица, която беше там, и си наля малка чашка от силното червено вино, което херцогът пазеше за подобни случаи. Пресуши чашата, наля си още и с чаша в ръка се приближи до покритото с кожи легло. Разкопча расото си до кръста, разхлаби яката си и раздвижи главата си, после се изтегна върху леглото с чашата вино в ръка. Удобното положение, напитката й мислите за случилото се, го накараха да се отпусне. Когато вратата с грифона се отвори и Аларик се появи, младият свещеник се чувстваше много по-добре. Почти не му се искаше да става и да говори.

— Добре ли си? — попита Морган, отиде до леглото и седна до братовчед си.

— Струва ми се, че ще оживея — отвърна Дънкан в просъница.
— Преди малко не бях сигурен за това. Срещата наистина ме обърка.

Морган кимна.

— Познавам това чувство. Искаш ли да говорим?

Дънкан въздъхна дълбоко.

— Това беше той. Яздех по пътя, на три-четири мили оттук и тъкмо бях завил, когато той се появи, изправен по средата на пътя. Носеше сива монашеска одежда, държеше тояга в ръка, а лицето му беше почти същото, което сме виждали на портретите в старите молитвеници и исторически книги.

— Той разговаря ли с тебе?

— Да — отвърна възбудено Дънкан, — съвсем ясно, както сега разговаряме ние. Нещо повече, той ме познава. Обърна се към мене с името на майка ми — Дънкан от Коруин. Когато възразих и казах, че съм Маклейн, той ми отговори, че съм също и Коруин „по правото на майка ти“ — това бяха думите му.

— Продължавай — подкани го Морган и отиде да си налее чаша червено вино.

— Ами... след това той ми каза, че приближава времето, когато ще бъда/подложен на сериозни изпитания и ще трябва или да приема моите вълшебни сили и да започна да ги използвам открито, или пък да забравя за тях. Когато възразих и му казах, че като свещеник ми е забранено да използвам тези сили, той попита дали наистина съм свещеник. Знаеше за временното ми отстраняване и дори знаеше... какво си бяхме говорили ние двамата преди това. Помниш ли, когато ти казах, че отстраняването няма такова значение, защото колкото повече използвам способностите си на дерини, толкова по-малко значение има моя църковен обет? Аларик, никога не съм го споменавал на някой друг, знам, че и ти не си говорил другиму. По какъв начин той е узнал за това?

— Той е знаел за нашия разговор? — възкликна Морган и отново приседна от учудване.

— Почти дословно. Дори не ме подложи на разчитане на мислите. Какво да правя, Аларик?

— Не зная — промълви бавно Морган. — Не съм сигурен какво трябва да мисля. Той никога не е бил така разговорлив с мене — Морган потърка очи и се замисли. — Кажете ми, смяташ ли, че той е човек? Искам да кажа, смяташ ли, че той наистина е присъствал там? Или е било просто видение, измама на зрението?

— Той присъстваше наистина — отвърна веднага Дънкан. — Сложи ръка на юздите, за да не го връхлетя с коня — после се замисли. — Но пък когато вървеше, не оставяше следи. След като изчезна, светлината бе достатъчна, за да видя моите стъпки назад по пътя, откъдето бях пристигнал. Но негови следи нямаше.

Дънкан се приповдигна на лакът.

— Честно казано, наистина не зная, Аларик. Може би изобщо да не е бил там. Може би всичко съм си въобразил.

Морган поклати глава и се изправи.

— Не, ти си видял нещо. Засега дори не бих се опитал да отгатвам какво, но смятам, че нещо е имало — той се загледа в краката си за миг, после вдигна глава. — Защо да не оставим всичко за утре? Ако искаш, остани тук. Мисля, че ти е удобно.

— Дори и да искам, не мога да се помръдна — усмихна се Дънкан. — До утре.

Той проследи как Морган излиза през вратата с грифона, после се протегна към пода до леглото и остави чашата за вино.

Наистина бе видял някого на пътя към замъка Кулди. Отново и отново се питаше кой ли ще да е бил той.

И какво ли е искал?

[1] Титла на кралски сановник, който се явява на коронацията като защитник на краля от враговете му. — Б.р. ↑

ГЛАВА ПЕТА

*„Коя е тая, що блести като зора,
хубава като месечина, светла като слънце,
страшна като войнство със знамена?“*

Песен на
песните 6:10

Камбаните на катедралата в Корът пробиха за молитвата в шест, а Морган задържа прозявката си и се размърда в стола, опитвайки се да не изглежда отегчен, макар че всичко му бе омръзнало. Преглеждаше записите от съдебните дела, които бе решил предния, ден. Лорд Робърт се трудеше усърдно над един свитък със сметки от другата страна на масата.

Лорд Робърт винаги се труди с усърдие, помисли си Морган. Сигурно това бе добре, защото все някой трябваше да се оправя с тези проклетии. Изглежда, че нищо не можеше да отвлече Робърт от мисията да изчита задълбочено обърканите записи в продължение на часове, дори ако до ушите му нещо гърмеше и трещеше. Разбира се, това беше негово задължение.

Морган въздъхна и се опита да се върне към своите задължения. Като херцог на Коруин, една от главните му официални задачи, когато се намираше в крепостта, беше да изслушва веднъж седмично представените пред местния съд дела и да взима решения. Обикновено това му харесваше, защото го държеше в течение на събитията в херцогството и му помагаше да вникне в грижите и вълненията на поданиците си.

Но от няколко седмици той беше разтревожен. Продължителният застои, наложен от почти двумесечното бездействие, ако не се смятат административните въпроси, го бе изнервил и сега жадуваше за активна дейност. Дори ежедневните тренировки с меча и копието и епизодичните ловни походи в провинцията не успяваха да разсеят неудовлетворението му.

С радост щеше да се отправи за Кулди идната седмица.

Истинската умора от четиридневната езда щеше да бъде желана промяна след бляскавия, но безсмислен живот през последните два месеца. Особено приятни щяха да са срещите със старите приятели. Най-много щеше да се радва на младия крал. В този миг на Морган му се искаше да е редом с краля, да го предпазва и да му вдъхва увереност пред лицето на новите проблеми, които възникваха ежедневно. За него Келсън беше почти като син. Добре си представяше какви тревоги вълнуваха момчето през тези месеци.

Морган неохотно се върна към кореспонденцията пред себе си и драсна подписа си в края на първия лист. Част от неудовлетворението му тази сутрин беше породено от факта, че разглежданите случаи бяха твърде обикновени в сравнение с истинските проблеми, добре известни на Морган. Например нареждането, което току-що беше подписал, налагаше дребна глоба на някой си Харълд Мартам, който пуснал няколко добичета да пасат в чужди земи. Доколкото си спомняше, Мартам бе истински разстроен от решението му, въпреки че не отричаше провинението си.

„Не се разстройвай, приятелю Харълд — помисли си Морган. — Ако смяташ наказанието си за неприятно, почакай малко, докато Лорис и Кориган обявят отлъчването от църквата. Тогава ще разбереш какво значи истинска неприятност.“

Вече и на него му се струваше, че ще има отлъчване. Вчера сутринта, след като се отърва от всички гости, изпрати Дънкан отново при епископ Толивър. Искаше да разбере какво бяха казали пратениците при връчването на писмото на архиепископите. Дънкан се върна след няколко часа объркан и разтревожен. Този път епископът бил много въздържан, за разлика от приятелския прием преди това. Вероятно пратениците го бяха уплашили. Във всеки случай Дънкан не бе успял да научи нищо.

Тъкмо Морган премести подписания документ върху купчината с готови материали, на вратата се почука припряно и силно, а после се появи Гуидиън с праметната през рамо лютня. Дребният трубадур бе облечен в дреха от просто домашнотъкано кафяво платно, каквото носеха хората от народа, а мургавото му лице бе нашарено от прах и пот. С много сериозен вид той премина по лъснатия под и се поклони набързо пред стола на Морган.

— Ваша милост, може ли да разменим няколко думи насаме? — и той погледна към Робърт.

Морган се облегна назад, остави писалката и хвърли продължителен и изпитателен поглед към Гуидиън. Човекът пред него не беше известното на всички разглезено конте, а малка решителна личност със стиснати устни. В поведението и в черните му очи имаше нещо, което накара Морган да почувства, че този път Гуидиън е напълно сериозен. Затова направи знак на Робърт да излезе, но ковчежникът се намръщи и не помръдна.

— Милорд, протестирам. Каквото и да е, сигурен съм, че може да почака. Остават само няколко свитъка, а след това...

— Съжалявам, Робърт — прекъсна го Морган и погледна към Гуидиън. — Аз решавам дали може да се чака или не. Върни се веднага, след като свършим.

Робърт не каза нищо и ядосано захвърли книгата си, а после блъсна стола и тръгна навън. Гуидиън го изчака да затвори вратата, след това се запъти към прозореца и седна на тапицираната рамка.

— Благодаря, ваша милост. Малко са властниците, които ще пожертват времето си заради капризите на един прост разказвач на легенди.

— Чувствам, че сега има нещо повече от разказването на легенди, Гуидиън — рече тихо Морган. — Какво искаше да ми кажеш?

Гуидиън свали лютнята си и започна да я настройва. После погледна замислено през прозореца.

— Тази сутрин бях в града, милорд — започна той, като подрънкваше на лютнята и играеше с ключовете ѝ. — Събирах песни, с които смятах да усладя слуха на ваша милост. Но след като ги открих, мисля, че никак няма да ви се харесат. Искате ли да чуете една от тях?

Той се обърна и се взря в очите на Морган с очакване. Херцогът кимна утвърдително.

— Добре. Това е песента, която смятам, че ще е особено интересна за вас, милорд, защото е за дерините. Не гарантирам за мелодията или думите, които не са обработени от мен, но смисълът си остава.

Той изсвири няколко встъпителни такта, а после захвана вдъхновена и весела мелодия, напомняща за детските песнички гатанки.

*„Отгатни защо, защо
Дерините намаляват?
Отгатни защо и как
Тоз грифон ще тъне в мрак?
Дерините ще убием
И грифона ще затрием!
Правилно си отгадал.
Питай, докато си цял“*

Когато Гуидиън свърши песента, Морган седна в стола си и преплете пръсти, а очите му потъмняха под полупритворените клепачи. За миг остана неподвижен, докато сивите му очи гледаха втренчено певеца, а после промълви с тих глас:

— Има ли още?

Трубадурът вдигна рамене.

— Има и други думи, господарю, и други варианти. Но при тях поезията е по-слаба, а смисълът им, боя се да кажа, отразява същия язвителен хумор. Може би ще проявите интерес към „Балада за херцог Кирала“.

— Херцог Кирала?

— Да, милорд. Той очевидно е подлец във всички значения на думата: богохулник, еретик, лъжец, мамещ поданиците си. За щастие, песента оставя някаква надежда за бедните потиснати хора. Бих добавил, че името Кирала е твърде известно, ако се чете отзад напред: К-И-Р-А-Л-А А-Л-А-Р-И-К. Все пак думите са малко по-добри от предишните.

Той наново, изсвири уводния акорд, подготвяйки настроението за бавна, сънлива, почти църковна мелодия.

*„Лорд Кирала сгреши докрай пред Висшия Отец.
Затуй грифонът ще свалим от синьото небе.
С богатства, злато и пари ни лъга досега.
За всичките му зли дела Уорън ще мъсти
Деца на Коруин, напред срещу тирана зъл.
Да спрем греховния му път и да спасим света!
Не можем ние да търпим злините му безчет.
Срещу фалшива вяра — мъст, срещу врага — напред.
Защото идва съден ден, за Карала — позор.
Начело със Уорън ний ще вдигнем бунт и глас.
Зловещият грифон заспа, а ние сме добре.
Напред герои, бог е с нас, а Кирала да мре“*

— Да — измърмори Морган, когато трубадурът свърши. — Откъде, по дяволите, успя да изкопаеш това нещо, Гуидиън?

— В една кръчма, милорд — отвърна трубадурът с кисела усмивка. — А на първата песен ме научи един окъсан уличен певец близо до Вратата на свети Матей. Доволен ли сте, милорд, от това, което ви донесох?

— Не мога да кажа, че съм доволен от съдържанието, но съм доволен, че ми го каза. Много ли такива песни се пеят според теб?

Гуидиън сложи внимателно лютнята върху тапицираната седалка до себе си и се облегна на рамката на прозореца с ръце събрани на тила.

— Трудно е да се каже, милорд. Аз бях навън само за няколко часа, но чух няколко варианта от двете песни, а може да има и други песни, съвсем различни, които не съм чул. Ако милорд иска да чуе съвета на един разказвач на легенди, трябва да се борите срещу тези песни с други песни. Искате ли да опитам да измисля нещо полезно?

— Не мисля, че точно сега това ще е разумно — каза Морган. — А какво точно...

На вратата се почука тихичко и Морган вдигна ядосано глава, и извика:

— Влез!

Вратата се отвори и се показа Робърт, с израз на открито несъгласие.

— Лорд Радър де Корби иска да ви види, ваша милост.

— Добре, въведи го.

Робърт отстъпи настрана и в стаята влязоха в редица по двама няколко души, облечени в морскосините униформи на Хорта на Орсал. След тях се вмъкна и достолепният Радър де Корби, извънреден посланик на Хорта на Орсал. Морган остана на мястото си и се усмихна, когато двойната редица се раздели и се нареди пред него, а Радър пристъпи напред и се поклони.

— Херцог Аларик — избоботи посланикът с глас, несъответстващ на дребния му ръст. — Нося ви поздрави и привети от Негово хортско величество. Той се надява, че вие сте добре.

— Наистина съм добре, Радър — отвърна Морган и възторжено раздруса ръката му. — А как се чувства старият морски лъв?

Радър се затресе от смях.

— Семейството му току-що бе благословено с още един наследник, а самият Орсал се надява, че вие скоро ще имате възможност да го посетите и да го видите лично — посланикът хвърли поглед към Гуидиън и Робърт и продължи. — Той иска да обсъдите заедно някои въпроси по правото на навигация и по отбраната, затова се надява, че ще доведете със себе си и военни съветници. Нали разбирате, пролетта приближава.

Морган кимна с разбиране. Хортът на Орсал и херцогът на Коруин контролираха водните пътища от Двете реки до морето. Тези пътища добиваха изключително значение, в случай че Уенсит от Торънт решише да нахлуе по брега. След няколко седмици Морган щеше да замине с армията си, така че трябваше да се договорят много въпроси с Орсал, за да се осигурят морските подходи към Коруин в негово отсъствие.

— Кога иска да дойда, Радър? — попита Морган, разбирайки, че искането на Орсал беше доста срочно, без да забравя, че в най-добрия случай ще може да замине утре, защото тази нощ трябваше да установи контакт с Дери.

— А защо не още днес, с мен? — попита Радър предпазливо, наблюдавайки реакцията на Морган.

Морган поклати глава.

— Защо не утре сутринта? — предложи той и даде знак на Гуидиън и Робърт да излязат. — „Рафалия“ е в пристанището. Мога да отплавам с прилива и да пристигна около три. Това ще ни позволи да използваме останалата част от предобеда и целия следобед до връщането ми. Какво мислиш?

Радър вдигна рамене.

— Според мен е приемливо, Аларик, ти разбираш. Но аз съм само приносител на съобщенията. Дали Орсал ще се съгласи или не, зависи само от него.

— Е, добре — промени темата Морган и тупна приятелски Радър по рамото. — Искаш ли да похапнем нещо, преди да тръгнеш с хората си? Сега ми гостува братовчед ми Дънкан, бих искал да ви запозная.

— Приемам с удоволствие — Радър се поклони леко. — А вие обещавайте да ми разкажете новините от младия крал. Орсал още страда, че трябваше да пропусне дуела на Келсън по време на коронацията.

По-късно през деня, когато любезностите с Радър де Корби бяха приключени и жизнерадостният стар боец бе отпътувал за вкъщи, Морган отново се оказа печален пленник на лорд Робърт. Робърт бе разпоредил, че този ден трябва да приключат с формалностите около зестрата на лейди Бронуин, затова той и Морган се бяха уединили в солариума с нужните документи. Дънкан бе прескочил до сградата на оръжейниците преди час, за да види как върви изковаването на новия му меч, а Гуидиън бе в града на лов за нови бунтовни песни.

Гласът на Робърт боботеше неспирно, а Морган се опитваше да застави себе си да му обърне внимание. Поне за петнадесети път през седмицата той си напомняше, че това бе необходима, макар и скучна част от управлението, но резултатът бе все така незадоволителен. В този момент би предпочел да върши каквото и да е друго.

— „Описание на сметките на имението Коруод“ — продължи да чете Робърт. — „Твърди се, че Коруод е бил по традиция в ръцете на краля. Крал Брайън, баща на сегашния владетел, е дал споменатото владение на лорд Кенет Морган и неговите наследници. От своя страна собствениците предоставят на краля по време на война трима воители с въоръжението.“

Робърт си взе дъх, за да почне следващия абзац, но вратата се откряна и Дънкан се вмъкна запъхтян. Той бе с непокрити нозе, облечен само с влажна памучна туника за тренировка и обут в меки ботуши. Очевидно свещеникът бе опитвал качествата на новия си меч срещу оръжейника. Той преметна проста сива кърпа през рамене и избърса лицето си с края ѝ, после прекоси стаята. В лявата си ръка държеше сгънато и запечатано парче пергамент.

— Това пристигна току-що по куриер — съобщи той ухилен и хвърли пергамента върху масата. — Мисля, че е от Бронуин.

Седна на края на масата и кимна за поздрав на Робърт, но финансистът остави писалката с въздишка и се отпусна на стола с твърде сърдит израз на лицето. Морган реши да не обръща внимание на тази реакция и разчупи печата, който се разпръсна на хиляди червени восъчни парченца. Лицето му се освети от удоволствие, когато прочете първите няколко реда. Облегна се удобно на стола и се усмихна.

— Твоят знаменит брат наистина знае как да се хареса на жените, Дънкан — каза херцогът. — Само слушай, думите са наистина в стила на Бронуин.

„Скъпи ми братко Аларик, почти не вярвам, че най-сетне това ще стане действителност. Само след няколко дена ще бъда лейди Бронуин Маклейн, графиня на Киърни, бъдеща херцогиня на Касан, но най-важното — съпруга на любимия ми Кевин. Макар че изглежда невъзможно, любовта, която винаги сме изпитвали един към друг, с всеки изминат час става все по-силна.“

Херцогът погледна към Дънкан и снизходително повдигна вежди, а Дънкан поклати глава и се засмя.

„Вероятно това ще е последното ми писмо, преди да те видя в Кулди, но херцог Джеърд ме кара да съм кратка. Той и лейди Маргарет ни затрупаха с подаръци, а по думите му днешният ще е нещо специално. Кевин ти

праща сърдечни поздрави и пита дали си успял да се договориш с трубадура Гуидиън да пее на нашето сватбено тържество. Кевин е бил силно впечатлен от изпълнението му във Валорет миналата зима, пък и аз много искам да го чуя.

Сърдечни поздрави на Дънкан, Дери и лорд Робърт, предай им, че с нетърпение ги очаквам на сватбата. Бързай, за да споделиш най-щастливия ден на обичащата те твоя сестра Бронуин.“

Дънкан отново избърса изпотеното си лице и се усмихна, а после взе писмото и го прегледа.

— Честно казано, никога не съм вярвал, че ще видя Кевин толкова опитомен. Навърши тридесет и три като ерген и вече почвах да мисля, че трябваше той да е свещеникът, а не аз.

— Вината не беше на Бронуин — каза Морган със смях. — Мисля, че тя бе решила още десетгодишна, че Кевин е определен да бъде единственият мъж в живота ѝ. Само едно изискване в завещанието на майка ни ги задържа разделени така дълго. Хората от рода Маклейн може и да са твърдоглави, но те не могат да се мерят по инат с едно девойче — наполовина дерини, което е решило какво ѝ се иска.

Дънкан се изкикоти и се отправи към вратата.

— Мисля да отида да потормозя оръжейника още малко. Всяка работа е по-лесна в сравнение със споровете с човек, който смята, че сестра му е изключителна.

Морган се усмихна, изтегна се в стола си в добро настроение и краката си в ботуши върху коженото столче.

— Робърт — засмя се той без конкретна причина, обърна поглед към прозореца на тавана, — напомни ми да поръчам на Гуидиън да тръгне за Кулди утре сутринта.

— Слушам, милорд.

— А сега да се върнем към сметките. Ти май че си станал много небрежен напоследък, Робърт.

— Аз ли, ваша милост? — промълви Робърт и вдигна глава от бележника си, където записваше нещо.

— Да, да, хайде да работим. Ако сме старателни, мисля, че ще свършим тези проклети сметки до вечерта, така че ще мога да ги пратя с Гуидиън утре рано. Не домия някога през живота си да съм бил потегчен от сега.

Но лейди Бронуин де Морган съвсем не беше отегчена. В същия час тя и бъдещата ѝ свекърва, херцогиня Маргарет, избираха роклите, които Бронуин трябваше да вземе следващата сутрин в Кулди за сватбените празненства. Богато украсената рокля, която щеше да носи на самата церемония, беше внимателно просната на кревата, в очакване да бъде опакована. Дългият ѝ шлейф и ръкавите блестяха от мъничките сребърни пайети и розовите искрящи рубини.

Върху леглото бяха подредени и няколко други яркоцветни облекла. А на пода стояха два кожени сандъка, единият от тях почти запълнен и готов за затваряне. Две придворни дами слагаха различни дреболии в него, преди да се захванат с втория сандък, но Бронуин откриваше все нови неща за прибавяне в последната минута и дамите трябваше да пренареждат половината сандък.

Мартенският ден бе необикновено слънчев. През нощта бе валяло силно, но денят се събуди ясен, светъл и прекрасен. Сега, в ранния следобед земята бе почти изсъхнала. Бледата слънчева светлина се промъкваше в стаята през отворените балконски врати. Близо до вратите три придворни дами бродираха старателно чеиза на Бронуин, а изтръпналите им пръсти се движеха бързо по нежните ленени и копринени материи. Две от тях се трудеха над въздушния прозрачен воал, който Бронуин трябваше да сложи по време на сватбената церемония, като пришиваха фина дантела към краищата с опитните си ръце. Третата бродираше със сърма новия герб на Маклейн върху чифт меки кожени ръкавици на Бронуин.

Зад тях до огъня две млади момичета се бяха свили върху кадифените възглавници. По-голямата тананикаше и свиреше на лира. Тя галеше струните и подпяваше за акомпанимент, а по-малката ѝ приятелка отмерваше такта с дайре и поддържаше по-ниския втори глас на песента. В краката им похъркваше миролюбиво дебела оранжева котка и само опашката ѝ мърдаше едва-едва, сякаш за да покаже, че е все още жива.

Младоженките са винаги красиви, особено ако са дъщери на благородници. Бронуин де Морган не правеше изключение. Но сред всички дами, които този следобед бяха в стаята, би било трудно да се намери някоя с по-изискано възпитание или характер от лейди Маргарет Маклейн.

Лейди Маргарет беше третата съпруга на херцог Джеърд. Два пъти овдовявалият лорд бе мислил, че никога повече няма да изпита любов, след като втората му жена Вера — майката на Дънкан, бе починала. Почти не помнеше първата си съпруга, херцогинята Илейн, която бе живяла само ден след раждането на Кевин, първородния син на Джеърд. Но съпружеският му живот с лейди Вера, за която се ожени три години по-късно, бе продължителен и щастлив — двадесет и шест години радост във време, когато дворцовите бракове рядко биваха нещо повече от любезни връзки по целесъобразност, по правило далеч от романтиката на любовта.

Вторият брак бе донесъл нови деца в семейството — първо Дънкан, после една дъщеря, починала като дете, а след това Аларик и Бронуин Морган, когато настойничеството им премина към Джеърд след смъртта на братовчед му Кенет, бащата на децата.

Но преди четири години всичко свърши. Лейди Вера заболя от непозната изтощителна болест, която изсуши силите ѝ и я направи безпомощна. Дори силите ѝ на дерини (защото тя бе изцяло дерини, сестра на майката на Морган, но никой не знаеше това) не успяха да попречат на живота ѝ да изтлее.

А след това се появи лейди Маргарет — жена без особена физическа красота, бездетна вдовица на четиридесет години, която никога нямаше да рода на Джеърд още един наследник. Но тя имаше нежна душа и му даде това, от което той имаше най-голяма нужда — научи го отново да обича.

Същата тази дама сега се грижеше за подготовката на сватбата на Бронуин, сякаш беше собствената ѝ дъщеря, наглеждайки обслужващите момичета и контролирайки всичко със строго майчино око.

Дънкан бе избрал безбрачието, така че само Кевин и съпругата му можеха да продължат рода на Маклейн. Нямаше да има повече дъщери Маклейн, родени или омъжени в това семейство, докато

Бронуин не роди наследници. Затова подготовката на сватбата бе продължителна.

Маргарет погледна под око към Бронуин и се усмихна, а после се запъти към покрития с резба дървен скрин и го отвори с ключе от украсената със скъпоценни камъни верижка, висяща на кръста ѝ. Започна да се рови по полиците, а Бронуин взе бродираната рокля от розова коприна и я сложи върху себе си, после замислено отиде до голямото огледало в ъгъла на стаята, за да се види.

Бронуин де Морган бе красива жена. Висока и слаба, с гъста златиста коса, падаща гладко по гърба ѝ, тя бе събрала най-хубавите качества на своята майка-дерини лейди Елис. Широките очи върху овалното ѝ лице бяха бледо сини, почти сиви, ако настроението ѝ се променяше. Розовата рокля, която държеше пред себе си, подчертаваше бледия, безукорен цвят на лицето, а бузите и устните ѝ бяха като цъфнали рози.

За момент тя огледа внимателно отражението си, преценявайки ефекта, който дрехата трябваше да произведе, после кимна одобрително и я постави върху леглото до сватбената си рокля.

— Тази ми харесва за бала вечерта след пристигането ни в Кулди, какво мислите вие, лейди Маргарет? — попита тя и оглади гънките на роклята, поглеждайки към Маргарет, за да види какво прави в момента. — Кевин я е виждал и преди, но това няма значение.

Маргарет взе от полицата на скрина една златна, покрита с кадифе кутия, и я занесе при Бронуин. Беше около тридесет сантиметра широка и към педя висока, и тя я подаде на Бронуин с нежна усмивка.

— Това нещо Кевин също е виждал преди, мила моя — каза тя внимателно, наблюдавайки реакцията на девойката, която започна да я отваря. — То е от много години в семейство Маклейн. Искане ми се да вярвам, че дава късмет на жените, които го носят.

Бронуин повдигна капака и се захласна. На фона на поставка от черно кадифе блестеше ярко висока натежала от диаманти тиара, хвърляйки отблясъци като искрящ огън върху простия син халат на Бронуин.

— Прекрасна е! — прошепна Бронуин, внимателно постави кутията върху леглото и извади тиарата. — Това е сватбената корона на рода Маклейн, нали?

Маргарет кимна.

— Защо не я пробваш? Иска ми се да видя как ще върви с воала. Марта, моля те да донесеш воала.

Лейди Марта и компаньонката ѝ донесоха воала, а Бронуин застана отново пред огледалото и се взря в отражението на тиарата в ръцете си. Маргарет и Марта наметнаха недовършения воал върху златистата коса на Бронуин и го заногласяваха, докато най-сетне харесаха как пада надолу. След това Маргарет взе тиарата и я постави нежно върху воала.

Лейди Марта ѝ подаде малко огледало, за да може да види гърба, но когато Бронуин се обърна, видя с изненада, че до вратата се бяха изправили двама мъже. Единият беше бъдещият ѝ свекър, херцог Джеърд, а другият бе почти непознат.

— Изглеждаш абсолютно очарователна, скъпа моя — похвали я Джеърд, пристъпвайки усмихнато към нея. — На мястото на Кевин щях да те отвлека още преди години, без да се съобразявам със завещанието на майка ти.

Бронуин приведе неволно очи, а после изтича към Джеърд и го обви във възторжена прегръдка.

— Лорд Джеърд, вие сте най-прекрасният мъж на света, след Кевин, естествено.

— Ах, естествено — отвърна Джеърд, после я целуна по челото и я отведе внимателно настрана, без да мачка воала. — Признавам, скъпа, че от тебе става прекрасна Маклейн. Тази тиара е украсявала главите на най-симпатичните дами от Единадесетте кралства, както ти е известно.

Той отиде при Маргарет и целуна ръката ѝ с обич, а тя се изчерви.

По-голямата част от деня Джеърд бе заседавал. Както при повечето земевладелци от неговия ранг, времето му не беше на негово разположение, а беше посветено на официални задължения и други занимания. Сега беше дошъл направо от заседание на херцогския съд и затова все още носеше херцогска коронка и кафява кадифена дреха с тартана на рода Маклейн, спускащ се от рамото му. Емайлирана сребърна брошка със спящия лъв на рода Маклейн крепеше плата отляво, а тежка сребърна верига с брънки, големи колкото човешка длан, бе окачена на широките му плещи. Сините му очи бяха меки и

спокойни върху набръчканото лице. Той отметна настрана кичур посивели коси и с жест повика спътника си, който бе останал до вратата.

— Римъл, ела тука. Искам да те запозная с бъдещата ми снаха.

Римъл се поклони и отиде при господаря си. Най-необичайното във външността на госта бе снежнобялата му коса. Човекът не беше стар — всъщност беше само на двадесет и осем, нито пък беше албинос. До десетгодишна възраст косата му бе с обикновен кафяв цвят. След това, по време на топла лятна вечер, тя внезапно и неочаквано бе побеляла.

Майка му винеше за това „магьосницата дерини“, която имаше разрешение да живее в края на селото им. А селският свещеник се кълнеше, че момчето е обладано от зъл дух, когото се опитваше да изгони. Независимо от причината и въпреки всичко, което те направиха за да я премахнат, косата на Римъл бе останала бяла. Сега тя в съчетание с необикновено блестящите сини очи, го спасяваше от анонимността на иначе съвсем обикновените му черти и леко прегърбената му стойка.

Беше със сива туника и високи ботуши, сива кадифена шапка и спящия Лъв на Джеърд, изобразен върху пришита отпред кокарда. През гърдите му на дълга кожена презрамка бе праметната изтъркана сива кожена чанта. Няколко дълги свитъка от пергамент се подаваха под мишницата му и той ги стискаше нервно, докато вървеше към Джеърд. После се поклони наново.

— Ваша милост — промълви той и сведе очи. — Уважаеми дами. Джеърд погледна съзаклятнически към жена си и се засмя.

— Бронуин, това е архитектът ми Римъл. Нахвърлил е няколко скици, за които искам да чуя мнението ти — той посочи към масата до огъня. — Римъл, разгъни ги там.

Архитектът отиде до масата и започна да разгръща пергаментите, а Бронуин свали тиарата и воала и ги предаде на една от прислужничките, преди да се приближи заинтригувана до масата. Джеърд и Римъл разгръщаха голям брой пергаментни листа, върху които имаше някакви планове. Бронуин повдигна учудено вежди и се наведе по-напред, за да ги разгледа.

— Как ви харесва това?

— Но какво е то?

Джеърд се усмихна и се изправи, кръстосвайки ръце на гърдите си в очакване.

— Това са плановете за твоя нов зимен дворец в Киърни, скъпа моя. Вече почнахме строежа. Ти и Кевин трябва да съберете двора си там за Коледа догодина.

— Зимен дворец? За нас? — ахна Бронуин. — О, лорд Джеърд, благодаря ви!

— Смятай, че това е единственият достоен сватбен подарък, който можахме да измислим за бъдещите херцог и херцогиня на Касан — отвърна Джеърд. Той прегърна с обич жена си и се усмихна. — Маргарет и аз искахме да има къде да играят внуците ни, а и да остане нещо, с което да ни помните, когато вече няма да сме с вас.

— Ах, вие! — заплаши ги Бронуин, прегръщайки и двамата. — Сякаш ни трябва някакъв стар дворец, за да си спомняме за вас. Хайде, покажете ми плановете. Искам да зная всичко и за последното кътче и стълбичка.

Джеърд се засмя и приведен до нея, започна да ѝ показва подробностите по сградата. Той продължи да залива слушателите си с приказки за разкоша на двореца, но Римъл се отдръпна няколко крачки назад и заоглежда Бронуин, без никой да го види.

Той не одобряваше предстоящата женитба на наследника на господаря му с тази жена дерини. Никога не бе одобрявал това, още от момента преди седем месеца, когато я видя за първи път. През това време той никога не бе разговарял с Бронуин. Дори я беше виждал само няколко пъти. Но те му стигаха.

Стигаха му, за да осъзнае пропастта между тях — тя, дъщеря на лорд и наследничка на много земи, той — човек без титли, архитект, от скромно семейство. Стигаха му да осъзнае и това, че е безнадеждно и безпомощно влюбен в тази изключителна жена дерини.

Казваше си, че осъжда предстоящата женитба поради други, по-благоприлични причини, а не поради истинските. Казваше си, че е против женитбата, защото Бронуин е наполовина дерини и затова не трябва да се омъжва за младия граф Кевин, че тя не е достатъчно издигната за човек с неговото положение. Но при всички обяснения, в края на краищата, стигаше до един-единствен неизбежен, непримирир факт: той беше влюбен в Бронуин и дали тя беше дерини или не, за

него нямаше никакво значение. Тя трябваше да е негова, иначе щеше да умре.

Той не се караше с Кевин. Кевин беше неговият бъдещ господар и Римъл му дължеше същата преданост, каквато изпитваше към баща му. Но той не можеше да позволи на графа да се ожени за Бронуин. Дори самата мисъл за това го караше да мрази и гласа на младия лорд.

Мислите му бяха прекъснати от глас, идващ през прозореца на балкона — гласа на самия омразен граф.

— Брон — обади се гласът, — Бронуин, ела тука. Искам да ти покажа нещо.

При този възглас Бронуин забърза към балконските врати и погледна над края на парапета. От своето място до вратата Римъл успя да види само върхове на знамена върху копия, извисяващи се над балкона, и сенки на конници, пресичащи тесните процепи на балконския парапет. Лорд Кевин и хората му се бяха завърнали.

— Ах! — възкликна Бронуин, а лицето ѝ се освети от вълнение. — Джеърд, Маргарет, елате да видите какво води със себе си. Ах, Кевин, това е най-красивата кобила за яздене, която някога съм виждала!

— Слез и опитай да се качиш на нея — извика Кевин. — Купих я за теб.

— За мене? — изписка Бронуин и запляска с ръце като възбудено дете. Тя погледна назад към Джеърд и Маргарет, а после се обърна и прати въздушна целувка на Кевин.

— Идваме, Кевин — извика тя, събра фустите си около себе си и изхвърча от стаята, за да се присъедини към херцога и херцогинята. — Не си отивай!

И тримата бързо излязоха от стаята, докато Римъл изгледа Бронуин с жаден поглед, а после бавно се отправи към балкона. В двора под него Кевин в пълно бойно снаряжение седеше върху голям дорест боен кон, а седлото му беше покрито с тартана на рода Маклейн. Пажът носеше копието и шлема му, а самият той бе избутал назад плетената броня, покриваща врата му, така че кафявата му коса бе разрошена и разбъркана. В дясната ръка държеше юздата на бяла кобила, наметната със зелен кадифен чул и бяло кожено дамско седло. Когато Бронуин се появи в началото на стълбището, той хвърли юздата

на друг паж и подкара бойния си кон към стъпалата, а после се пресегна и вдигна Бронуин на седлото пред себе си.

— Е, девойче, какво ти е мнението за кобилата? — засмя се той и я притисна към покритите си с броня гърди, а после я целуна силно.

— Става ли или не този кон за една кралица?

Бронуин се изкиска и се притисна по-плътнo в сигурния кръг на ръката му. Кевин насочи коня си назад към кобилата. Бронуин се протегна, за да докосне новата си придобивка и в този миг Римъл се обърна с гръб и разгневен се запъти към масата.

Не му беше ясно как ще го направи, но трябваше да спре тази сватба. Бронуин беше негова. Тя трябваше да е негова. Ако само можеше да намери подходящ момент, беше сигурен, че ще я убеди, че ще я накара да го заобича. Изобщо не му дойде наум, че в този миг бе се качил границата от фантазията към лудостта.

Прибра плановете си и огледа внимателно стаята, отбелязвайки, че всички дами и прислужнички бяха отишли на балкона, за да наблюдават спектакъла в двора. Ако не грешеше, някои от дамите гледаха всичко с нескривана ревност. Не би ли могъл да използва по някакъв начин тази ревност? Може би някоя от дамите ще му каже тайната за завоюване на женското сърце. Независимо от всичко, заслужаваше си да опита. Той наистина смяташе да предотврати сватбата и да вземе Бронуин за себе си, затова не можеше да пропуска нито една възможност. Бронуин трябваше да е негова.

ГЛАВА ШЕСТА

*Говорят за моето загиване и всеки ден
козни кроят.*

Псалтир 37:13

— Още по една — извика Дери прегракнало, хвърли сребърна монета върху тезгяха и показа с щедър жест наоколо си. — Налейте на всички тези добри хора! Когато старият Джон Бенър се напива, приятелите му правят компания.

Одобрителен шум запълни кръчмата и пет-шест простовати на вид посетители, облечени в моряшки и ловджийски дрехи, се събраха с клатушкане около Дери. Кръчмарят измъкна грамадна дъбова кана и започна да пълни наново кафявите глинени чаши с ароматно пиво.

— Добро момче е Джони — обади се един от тях и се изплю в краката на Дери, вдигайки чашата.

— Пий до дъно — изкрещя друг.

Все още беше рано. Току-що се, беше стъмнило, но кръчмата на Джек Кучето във Фатейн беше почти пълна, а посетителите бяха шумни и необуздани, както на всички подобни места в Единадесетте кралства. Опрян на една от стените, някакъв моряк в износен жакет на майстор-такелажник бе подхванал стара моряшка песен под акомпанимента на тръстиков дудук, лошо настроена лютня и две тежки табуретки, които заместваха ударните инструменти. Около тази група, която ставаше все по-многолюдна и шумна, по-сериозните пиячи трябваше непрекъснато да повишават глас, за да заглушат пеенето. Но те не се осмеляваха да протестират за шума, за да не се забъркат в някой скандал с докачливите моряци.

Фатейн се намираше в началото на образувания от реката провлак и беше преди всичко град на моряци. В него редовно идваха да търгуват кораби от Торънт и от Коруин, който се намираше на отвъдния бряг на реката. Ловците и траперите поемаха оттук нагоре по

реката към големите лесовете на Белдър. Различните интереси, които се преплитаха в града, го правеха център на голямо оживление.

Дери отпи голяма глътка от току-що налятата чаша, а после се обърна с клатушкане към човека от дясната му страна, в чийто разказ се бе заслушал.

— Та тоя му каза: „Как така кораб с вино на лорд Варни? Корабът е мой, аз съм платил за него. А лордът да върви по дяволите!“

Последва буен смях, тъй като очевидно разказвачът бе един от най-уважаваните сладкодумници в селището. Но Дери с мъка скри прозявката си.

През последните три часа на пиене и приказки той бе научил много неща и не на последно място за това, че кралските войски на Торънт се събраха някъде на север от града, близо до мястото, наречено Медрас. Човекът, който му каза за това, не знаеше каква е целта им. Още повече че не беше особено умен, пък и беше полупиян, когато Дери го заговори. Все пак каза, че там се събират до пет хиляди души. Информацията очевидно се смяташе за секретна, защото внезапно замълча, когато един войник от Торънт провери глава през вратата, правейки обиколката си по района.

Дери се направи, че това не го интересува и бързо смени темата на разговора, но внимателно сравни информацията с останалите сведения, които бе събрал следобед. Засега мисията му бе изключително резултатна. В главата му се оформяше ясна схема на събитията.

Той се загледа в чашата с пиво, приемайки мрачния и умислен израз на много пиян човек, докато пресмяташе какво да прави по-нататък.

Стъмни се съвсем, а той бе пил целия следобед. Не че беше пиян — за това му трябваше нещо по-силно от пивото, а според Морган способностите му да понася алкохол бяха почти неограничени, но започваше да чувства резултата от пиенето. Трябваше да се прибира в стаята, която бе запазил в „Мрачния дракон“. Не му се искаше да изпусне разговора с Морган.

— И тогава казах на девойчето: „Миличка, колко искаш?“, а тя ми отвърна: „Повече, отколкото имаш, моряче. Ти не можеш дори да ми платиш за фустите!“

Дери отпи последна глътка от хладното пиво, стана и затегна коженото си яке с пресилено внимание. Сложи още една дребна сребърна монета на тезгяха, а човекът до него залитна и замалко не изля пивото си в ботуша му, но Дери успя да се отмести и да задържи съседа си, без да дава вид на подозрително трезвен посетител.

— Внимавай, приятелю — запелтечи Дери и насочи човека към тезгяха, а после сложи чашата с бира до него. — Можеш да допиеш и моята. Аз имам нужда от малко сън.

Преля остатъка от пивото в чашата на непознатия, нарочно изливайки половината навън, а след това го потупа дружески по рамото.

— Изпий всичко, приятелю — запелтечи той и се надигна отново, — а аз ти желая приятна лека нощ!

— Ама ти нали не си тръгваш толкова рано, мой човек?

— Хайде, Джони-бонбони, пийни още една за изпроводяк.

— Стига толкова — поклати глава Дери, станал неволно център на внимание. — Много съм пиан. Свърших, край.

Той се опита да се обърне, блъсна се в някакъв човек зад него, после успя да се изниже към изхода без особени проблеми. Озърташе се, когато с клатушкане мина през вратата, с надеждата, че никой няма да го проследи. И сякаш никой, освен партньорите му по чашка, не забеляза, че си е отишъл, а и те много бързо забравиха, че изобщо е бил с тях.

Шумът на буйната кръчма на Джек Кучето заглъхна в далечината и слухът на Дери постепенно се нормализира-. Той се опитваше да не се блъска в пешеходците, особено в по-едрите от него, докато залиташе по улиците, а когато стигна някаква тъмна уличка се спотаи в сянката и се загледа назад по пътя, откъдето бе дошъл. Вече почти бе решил да спре да се прави на пиан, когато чу стъпки по уличката зад него.

— Кой е там? — изръмжа и отново започна да се преструва, въпреки че се надяваше да е излишно. — Има ли някой там?

— Приятелче, добре ли си? — каза някакъв човек и го доближи, а гласът му зазвуча неочаквано гладко и културно в Мръсната уличка.

„По дяволите!“ — помисли си Дери, защото го позна. В кръчмата по-рано вечерта бе забелязал този човек да пие тихичко в ъгъла в

компанията на друг мъж. Защо бе тръгнал след него? Къде беше другарят му по чашка?

— Сещам се за тебе — каза Дери, гълтайки думите и сочейки неуверено към него, докато се опитваше да реши какво да прави. — Ти беше в кръчмата, нали? Какво има? Не можеш да платиш сметката ли?

— Приятелят ми забеляза, че когато излизаше ти се клатеше ужасно — отвърна непознатият и се спря на около метър от Дери, като внимателно го оглеждаше. — Искахме да се уверим, че си добре.

— Приятелят ти? — запита Дери, опитвайки се да се огледа, без да създава впечатление на трезвен. — Защо пък приятелят ги се безпокои за мене?

Той обърна подозрително глава, когато видя, че вторият се приближава по една странична уличка.

— Какво значи всичко това?

— Не се безпокой, друже — каза първият, приближавайки се до Дери и хващайки го за ръката. — Няма да ти направим нищо лошо.

— Стига толкова — опъна се Дери и започна да протестира по-силно, когато човекът започна да го бута към тъмната уличка. — Ако търсите пари, напразно се стараете. И последната си стотинка оставих в кръчмата.

— Не ни трябват пари — каза вторият и сграбчи Дери за другата ръка, помагайки на партньора си да го замъкнат почти на ръце до уличката.

С мрънкане и хленчене Дери продължи да играе вдъхновено ролята си на пиян. Спъваше се и падаше на всяка втора крачка, с цел да ги забави и междувременно да измисли какво да прави после. Ясно беше, че непознатите не му мислеха доброто. В момента нямаше значение дали подозират истинските му намерения или пък искат да го претърсват за пари. Важното беше, че го мислеха за пиян. По начина, по който държаха ръцете му, можеше да разбере, че не го смятаха за опасен. Все пак може би имаше начин да изпълни задачата си.

— Май че стига дотук — каза първият, когато го довлякоха с клатене и спъване на десетина метра навътре в уличката. — Как смяташ, Лайл?

Вторият кимна и извади нещо малко и лъскаво от джоба на куртката си. — Само за миг, друже.

Предметът бе твърде малък, за да е оръжие. Дери наблюдаваше как човекът го върти в ръце и разбра, че това е стъкленица с някаква подозрителна оранжева течност. Видя с любопитство как непознатият се опитва да отвори запушалката с пръсти и наново обмисляше положението.

Очевидно искаха да го упоят, но не знаеше дали за да го убият или за да го разпитат. Това не беше и много важно. Първият го държеше за двете ръце, но хватката му бе достатъчна само за да го крепи изправен. Очевидно все още го смятаха за обикновен пияница. Това беше фаталната им грешка.

— Какво е това? — промърмори дружелюбно Дери, когато непознатият измъкна запушалката. — Много е хубавичко.

— Да, приятелче — отвърна човекът, поднасяйки шишето към лицето на Дери. — Това ще ти помогне да изтрезнееш. Хайде, изпий го.

Моментът за действие бе настъпил. С внезапно движение Дери измъкна ръката си от човека зад него и плисна течността през рамото си в лицето му. В същото време се наведе леко и ритна другия в слабините, после се изтъркаля напред и се изправи с полуизвадена от ножницата шпага.

Но преди да измъкне шпагата, първият вече бе хванал ръката му, избутвайки острието на шпагата настрана. Докато се биеше, за да върне оръжието, вторият се хвърли в битката и увисна на гърба на партньора си, приемайки го поради слабата светлина за Дери. Първият непознат започна да куца и изпусна шпагата. Вторият отскочи назад с проклетия и отново се хвърли към Дери.

Дери почувства, че шансовете му се повишават, макар че не му беше лесно. Знаеше, че в никакъв случай не е пиян, но не беше и съвсем трезвен. Рефлексите му бяха забавени, а човекът пред него очевидно бе специалист на камата. Дери измъкна собствената си кама от кончова на ботуша и за миг се изправи пред непознатия, като и двамата на няколко пъти се престориха, че нападат. После се счепкаха отблизо.

След лудо боричкане Дери най-сетне успя да разоръжи противника си и да го сграбчи за гърлото. Но когато отпусна безжизненото му тяло на земята, вече бе разбрал, че ще трябва да го

убие. Не смееше да го остави на улицата в този вид, нито пък можеше да му позволи да се разприказва. Човекът трябваше да умре.

Той притича бързо до първия от нападателите и опипа пулса му. Тялото вече се вкочаняваше, а отстрани на гърдите имаше рана. Това поне му спести едно убийство. Оставаше другият.

Той довлече втория човек до партньора му и го обърна с лицето нагоре, а после пребърка набързо джобовете му. Намери още една стъкленица, подобно на тази, с която се бяха опитали да го упоят, някакви документи, които нямаше време да чете и няколко златни монети. Морган сигурно би се интересувал от стъкленицата, а и от документите, затова ги прибра. Монетите остави. Не беше крадец. Когато по-късно щяха да намерят телата на уличката, може би щяха да помислят, че хората са се убили взаимно заради парите. Най-малкото нямаше да търсят крадец. Пребъркването на другия даде подобна пачка документи и малко пари, и Дери отново взе само документите.

Човекът, изпаднал в безсъзнание, изстена и започна да идва на себе си, така че Дери трябваше отново да го накара да замълчи. Усети, че му се гади, когато взе ножа на другия непознат, защото никога не беше убивал хладнокръвно човешко създание. Но сега собственият му живот бе в опасност, така че нищо не можеше да се направи. Трябваше да го смята за екзекуция.

Поемайки дълбоко дъх, Дери наведе главата му назад и заби острието в гърлото му, а после го завъртя с бързо движение. След това хвърли ножа до ръката на другия, взе от земята шпагата си и побягна по уличката. И преди беше виждал и чувал как умират хора, дори и от собствената му ръка. Това обаче беше в сражения, в открита борба. Никога не беше предполагал, че ще стане убиец в тъмнината.

Той дотърча до другия край на уличката и излезе на пътя. Отново се върна в предишната роля на пияница. Измина цял квартал, преди да спре, за да повърне в някаква канавка. Минувачите го гледаха с отвращение или симпатия, когато минаваха край него, смятайки го за още един пияница.

Дери обаче имаше други планове. Когато достигна стаята си в „Мрачния дракон“ имаше вид на съвсем трезвен млад човек.

Морган се облегна на гърба на украсения с дърворезба стол и притвори очи. Беше в стаята си в кулата, съвсем самичък. Чуваше и усещаше пламтящия огън в камината, а знаеше, че ако отвори очи ще види високия купол на тавана и седемте витража от зелено стъкло, които даваха името на това място — Зелената кула. Пред него се намираше шираловия кристал, който светеше студено върху грифоновата си поставка в центъра на масата. Ръцете му едва се опираха на облегалките на стола, а той се отпусна и се опита да избистри мислите си. На вратата се почука, но той нито помръдна, нито отвори очи.

— Кой е?

— Аз съм, Дънкан. Може ли да вляза?

Морган въздъхна и погледна към тавана, после се наведе напред, за да хвърли поглед към вратата.

— Отворено е.

Видя как дръжката се завърта, после вратата се отвори и Дънкан се промъкна в стаята.

— Заклучи — каза Морган и пак се облегна на стола. Дънкан отиде до малката кръгла маса и седна срещу Морган. Лицето на братовчед му беше спокойно и възвишено, и Дънкан разбра, че той вероятно вече търси сигнала на Дери.

— Да ти помогна ли, Аларик? — попита го тихо. — Все още е твърде рано.

— Зная — въздъхна Морган, — но не ми се иска, ако опита да влезе във връзка по-рано, да се разочарова. Все пак всичко това е новост за него.

Дънкан се засмя, опря лакти на масата, събра върховете на пръстите си и добави:

— Но и за нас не е съвсем обикновено нещо, нали? Сигурен ли си, че не искаш да се свържа с тебе, за да увеличи силата ти? Това ще спести енергия и още едно обяснение. Дери все пак ще трябва някой ден да узнае и за мене.

Морган са усмихна внимателно.

— Да бъде както искаш. Кога да започнем?

— Когато си готов — отвърна Дънкан. — Започвай, а аз ще те следвам на една стъпка.

Морган пое дълбоко въздух и бавно го издиша от дробовете си. После се премести по-близо и закри с ръце шираловия кристал. Още веднъж пое дълбоко въздух и усети, че изпада в транс. Затвори очи. Настъпи кратка тишина, а след това шираловият кристал започна съвсем слабо да свети. В този миг Дънкан се пресегна и хвана здраво китката на Морган, като се опря с лакти върху масата от двете страни на кристала.

После издиша поетия дълбоко въздух и усети, че също изпада в транс.

Шираловият кристал започна ярко да свети, а след това се обагри в неопределен опушен кехлибарен оттенък. Нито един от двамата обаче не забеляза промяната.

— Готви се за връзката — оформи се ясно мисълта на Морган. — Мисли как да осъществим контакта.

— Усещам го — отвърна мислено Дънкан. — Къде е той? Знаеш ли?

— Не мога да ти кажа, но е много, много далече.

Дери седна внимателно на края на леглото в мизерната стаичка в задната част на стария хан. Духна едната от двете запалени свещи в стаята. Беше прочел документите, които взе от двамата неуспели нападатели. Това, което бе научил, успокои малко угризенията му, че е убил хладнокръвно едно човешко същество. Непознатите бяха агенти на Торънт, изпратени със специална мисия да измъкнат информация за дейността на войската на Морган. Задачата им бе същата, като тази на Дери, но в полза на другата страна. Бяха пристигнали във Фатейн на път за целта си, това беше достатъчно. На мястото на Дери и те биха го убили.

Сега мъртвите бяха те, а вместо тях живият беше Дери. Местните власти щяха да изгубят доста време, докато открият кои са жертвите, защото нямаха документи. Но след като се разбереше, че те са били роялистки агенти, в малкия Фатейн щеше да се вдигне много шум, а всички чужденци щяха да са под подозрение. Дери не виждаше по какъв начин можеха да го свържат с жертвите, но трябваше да е нащрек. И по-необясними неща се бяха случвали, а той бе съвсем сам в този малък град.

— Не, не съм съвсем сам — припомни си Дери. Легна в леглото и измъкна изпод туниката си медальона, който Морган му беше дал. Поне щеше да съобщи на Морган какво се бе случило, да му предаде информацията, която бе събрал досега.

Той скъта медальона в ръцете си и за миг се загледа в него, после затвори очи и прошепна магическите думи, които му бе казал Морган. Усети бързо отминаващо чувство на гадене, преди да изпадне в странен и почти застрашителен сън. И изведнъж почувства познато присъствие до него, подкрепяно от друго подобно, почти така добре познато, както и първото. Магията се бе задействала.

— Моите поздравления, Дери. Ти си талантлив ученик. Трудно ли се свърза с нас?

— Морган, вие ли сте?

— Точно така, а до мен е Дънкан.

— Отец Дънкан?

— Учуден ли си?

— Едва ли точната дума е учуден.

— Ще ти обясним по-късно. Научи ли нещо важно?

— Доста работи — отвърна Дери с широка усмивка, макар да съзнаваше, че господарят му няма да я забележи. — Например че кралските войски на Торънт се събират някъде на север оттук, около пет хиляди души, ако слуховете са верни.

— Къде е това „тук“ — прекъсна го Морган.

— Извинете ме, аз съм във Фатейн, в хана „Мрачния дракон“, макар че не ми е ясно откъде идва името му.

— Познавам това място, продължавай.

— Както и да е. Събират се около мястото, наречено Медрас, на около половин ден път с кон на север и навътре в сушата оттук. Мислех да направя това пътуване утре сутринта. В тези земи, според слуховете, имало и добър лов.

— Това ще е добро прикритие — съгласи се Морган. — А какво се говори за нас от Коруин?

— Ами... малко шум за Уорън де Грей, но не много. Откакто в Торънт има управник дерини, трудно може да се очаква да са във възторг от един религиозен фанатик, който е противник на дерините. Очевидно той е нахлувал няколко пъти през границата, но без успех. Ще следя въпроса, когато отида на запад.

— Моля те да го направиш — нареди Морган. — Има ли още нещо? Свършил си добра работа, но не искам да изкушаваш съдбата повече от необходимото.

— Има още нещо — каза Дери натъртено. — Тази вечер трябваше да убия един човек, милорд. Той и партньорът му бяха агенти на Торънт, опитаха се да ме упоят с нещо.

— Знаеш ли с какво?

— Не, но то е при мене. Мислих да ви го донеса.

— Вземи го и ми го опиши — заповяда Морган. — Ще можеш да отвориш очи, без да прекъсваш връзката помежду ни.

Дери отвори внимателно очи, пресегна се и взе стъкленицата. Погледна я внимателно и отново затвори очи.

— Малка матова кристална стъкленица със запушалка в кафяво. Течността вътре е оранжева на цвят, изглежда доста гъста.

— Добре, а сега я отвори внимателно и я помириши. Внимавай да не се накапеш.

— Добре.

Дери седна и отвори стъкленицата, а после я помириса с любопитство.

— Още веднъж! — заповяда Морган.

Дери се подчини.

— Разбра ли какво е, Дънкан?

— Не съм сигурен. Може да е белас. Хората от Ркаса го използват като средство за измъкване на истината. Но то действа само върху хората, при това само ако са много пияни.

— Дери, беше ли пиян? — попита Морган.

— Те смятаха, че съм пиян — отвърна Дери с усмивка. — Щеше ли да ми навреди?

— Зависи от това дали казваш истината, че си бил трезвен. Между другото как разбра, че са агенти на Торънт?

— Прибрах документите им. Гериш де Брей и Едмънд Лайл, от двора на негово величество в Белдър. Отиваха да ви шпионират.

— Твърде нелюбезно от тяхна страна — отвърна Морган. — Имаш ли още нещо, преди да прекъснем връзката?

— Не, сър.

— Добре. Най-напред искам да унищожиш документите и течността. Ако те хванат, те могат да подпишат смъртната ти присъда.

Утре трябва да отида до Хорта на Орсал. Ще чакам повикването ти утре вечер по същото време, ако искаш да се свържеш с мен. Но не прави опит, освен ако нямаш жизненоважна информация, защото не можем да си позволим редовна загуба на енергия. Опитай се да откриеш нещо за отлъчването от църквата. Освен това бъди внимателен и се прибирай до два дни. Разбра ли всичко?

— Да, сър. Контакт утре вечер, ако е важно, връщане до два дни.

— Тогава, желая ти късмет.

— Благодаря ви, сър.

Дери потръпна леко, когато връзката се прекъсна, отвори очи и огледа стаята. Чувстваше се уморен, с изсмукана енергия, но умората бе приятна, а усещането бе по-добро, отколкото бе предполагал. Очевидно тревогата му бе напразна. Сигурно скоро щеше да се научи да вярва на това, което Морган му беше казал за магията.

Погледна замислено отворената стъкленица в ръката си, а после я изпразни в нощното гърне под кревата. Стъпка с тока на ботуша си шишето, докато стане на прах и изгори документите. Пепелта последва лекарството в гърнето, а накрая той се изпика отгоре, за да довърши операцията.

Готово. Дори един дерини не би се оправил в тази каша, ако би решил да я изследва.

Като свърши, развърза кожения жакет и изу ботушите. Издърпа изтърганото одеяло от кревата, друсна се върху дюшека и се зави, като премести камата си под възглавницата, където можеше лесно и бързо да я намери. После, сякаш забравил, набута медальона на Морган под туниката.

— Не бих искал някой да влезе и да го види — помисли си той, преди да се унесе в сън.

ГЛАВА СЕДМА

Да дойде върху него неочаквана загуба.

Псалтир 34:8

Малко след изгрев-слънце Морган, Дънкан и спътниците им дойдоха на пристанището, за да се качат на „Рафалия“. Въздухът беше влажен, хладен и наситен с горчивия солен аромат на морето.

Посещението при Хорта на Орсал беше държавно, затова Морган се беше натъкмил в полуофициална одежда — дълъг до коленете черен кожен жакет с грифона на рода Коруин от зелен велур, апликиран върху гърдите, а под него лека броня, покриваща тялото от врата до коленете. Беше обут в твърди кожени ботуши, украсени със сребърни церемониални шпори, въпреки че Морган нямаше дори да се доближава до кон. От широките му плещи падаше голям зелен плащ от груботъкана вълнена материя, закачен отдясно на гърдите му с гравирана сребърна катарамата. Понеже ставаше дума за държавно посещение, а не за военни маневри, коронката на херцозите на Коруин украсяваше златистите му коси. Отстрани на кръста му бе закачена широка сабя в износена кожена ножница.

И Дънкан бе направил компромиси с облеклото си поради посещението. Бе се отказал окончателно от всички намеци за църковно облекло и бе надянал късо черно палто с висока яка и наметало, под което имаше броня. Бе се двоумил дали да сложи наметалото с тартана на прадедите си от рода Маклейн, защото знаеше, че Аларик има едно под ръка за такива случаи, но в края на краищата бе решил, че все още това би било преждевременно. Малко бяха хората, които знаеха за наложената му временна забрана да служи. Преди да се разчуе, нямаше смисъл сам да го разгласява. Черното му облекло нямаше да привлича внимание. Хората щяха да виждат това, което очакваха да видят.

Той разсъждаваше трезво, че няма да му е трудно да се влее отново в обществото на миряните. Лорд Дънкан Хауърд Маклейн беше

преди всичко син на благородник, обучен от дете на бойните традиции на аристокрацията. Новата сабя, закачена на кръста му, все още не беше използвана, но той не се съмняваше нито за миг, че тя ще му послужи добре винаги, когато е необходимо.

Докато Морган и Дънкан приближаваха „Рафалия“, гъстата крайбрежна мъгла започна да се разпръсва. Най-напред те забелязаха високата мачта на кораба, внезапно изплувала на фона на сивото небе. Богато украсеният грот бе навит до широката напречна греда, а морският флаг на Морган с две черни и една зелена ивица се открояваше ясно на носа на кораба. Докато го наблюдаваха, някакъв моряк издигна флаг с цветовете на Келсън върху мачтата и те заблестяха като алено-златно петно върху сивото утринно небе.

Петдесеттонната „Рафалия“ не беше най-големият кораб на Морган, но се славеше като един от най-бързите. Построена майсторски и с мерак, както повечето търговски кораби, които браздяха Южното море, тя имаше екипаж от тридесет моряци и четири офицери, с възможности да поеме още петнадесетима въоръжени мъже или пътници, освен търговския товар. При попътен вятър тя вдигаше без мъка между четири и шест възела, а последните нововъведения с платната, възприети от търговския флот на разположения на юг Бреман, даваха възможност да се променя курса и при ъгъл от четиридесет градуса към вятъра с помощта на ново предно платно, наречено кливер.

При безветрие или насрещен вятър оставаха за използване греблата. Дори без платна тясната и стройна „Рафалия“ можеше лесно да измине пътя до островното пристанище на Хорта на Орсал и да се върне обратно за по-малко от един ден.

Морган наново огледа мачтата, докато с Дънкан се приближаваха към мостчето за качване, и забеляза, че моряците вече се занимаваха с платната, подготвяйки отплаването. Наблюдателят, разположен удобно в укрепеното буре на върха на мачтата, даваше нареждания. Морган забеляза ярките плетени шапчици на моряците от палубната команда, които се суетяха в по-ниската галерия на гребците. Той се надяваше, че тази сутрин няма да се наложи да използват прекалено дълго греблата. Искаше да стъпи на суша доста преди обяд.

Докато обмисляше неприятната възможност за продължително пътуване, висок мъж в износени кафяви кожени дрехи го доближи с

широки крачки. Вратът и раменете му бяха загърнати в груб вълнен плащ с избелял червен цвят. Носеше островърха кожена шапка на корабен капитан, а зелената кокарда на морската служба на Морган стърчеше весело от периферията ѝ. Той се усмихна широко, забелязвайки Морган, а гъстите му червеникави мустаци и брада щръкнаха, когато заговори.

— Добро утро, милорд! — избоботи той, потърквайки ръце и оглеждайки се наоколо, сякаш се радваше искрено на студа, мъглата и ранния час. — Какво прекрасно утро!

Морган повдигна учудено вежди.

— Така е, ако искаш да отплаваш слепешката, Хенри. Ще се усили ли вятърът, когато приливът промени посоката си, или ще трябва да караме на гребла?

— А, ще имаме вятър — увери го капитанът. — Денят ще е чудесен за платна. Само веднъж ще сменим курса, като излезем от пристанището. Впрочем, колко души пътуват с вас?

— Всичко осем — отвърна Морган и се огледа разсеяно. — А това е братовчед ми, монсиньор Дънкан Маклейн. Дънкан, капитан Хенри Кърби е командир на „Рафалия“.

Кърби докосна периферията на шапката си.

— Приятно ми е да се запознаем, монсиньор — после се обърна към Морган. — Готови ли сте да се качите на кораба, милорд?

— Може да се качваме. Колко време има до прилива?

— Ами, около четвърт час. Готови сме да почнем отвързването и подготвянето на платната веднага щом се качите на борда.

— Много добре — Морган се обърна и направи знак на групата, която се намираше по-настрани на кея, а после последва Дънкан и Кърби на кораба. Отзад лорд Хамилтън и групата му, общо седем души, слизаха с тежки стъпки по кея.

Хамилтън се чувстваше много по-уверен в бойните си одежди. Той беше воин, а не придворен. Близките му контакти с Гуидиън и други по-културни личности през последните няколко дни, меко казано, му разклатиха нервите. Нямахше по-щастлив от него, когато буйният малък трубадур бе отправен в Кулди тази сутрин. Денят започна добре за Хамилтън, и сега той се чувстваше в стихията си, ръководейки с неповторимо самочувствие натоварването на своята група.

Първи от групата на херцога се качи на кораба магистър Рандолф. Красивото му лице бе озарено от удоволствие при мисълта за приключенията, които според него ги очакваха. Понеже беше лекар, рядко го намесваха в дворцовите интриги, освен в някои задачи, подобни на онази по време на официалния банкет. Самият факт, че Морган го беше поканил за това пътуване, беше непрекъснат повод за учудване и възторг.

До него крачеше Ричард Фицуилям, кралският оръженосец, когото Дънкан бе взел със себе си в Ретмут. Ричард беше очарован от възможността да види лично легендарния двор на Хорта на Орсал. Освен това той обожаваше Морган, под чието наставничество се бе подготвял в двора на Ретмут. Беше беззаветно предан на херцога и неведнъж бе рискувал да получи строги забележки или да се подложи на опасност, с цел да предупреди своя учител за предстоящи неприятности.

Освен тях в групата бяха включени четири щабни офицери от гарнизона на замъка, които изпълняваха двойната задача на почетна охрана и военни съветници за стратегическото заседание, което беше целта на посещението. Под ръководството на лорд Хамилтън, който вървеше последен, тези хора щяха да командват отбраната на крепостта, докато Морган отсъстваше, предвождайки войските на краля на север. Именно затова те бяха важно звено в защитата на Коруин.

Когато всички се качиха на кораба, двама матроси в избелели сини панталони и платнени ризи издърпаха стълбата и поставиха парапета отстрани. Още отсега бризът се засили, а мъглата започна да се изчиства на тънки ивици. Чуха се заповедите на капитан Кърби, възетата бяха прибрани, а платната разгънати. „Рафалия“ се отдалечи от пристанището, а десетина гребци спуснаха греблата и я насочиха към ветровитата зона на петдесетина метра от кея. Корабът отмина последните съдове, хвърлили котва на кея, и се обърна по посока на вятъра, който започна да издува платната.

Когато „Рафалия“ отмина устието на пристанището, бризът се усили и тя започна да набира скорост. След няколкостотин метра се стабилизира и се насочи към островната столица на Орсал. Бризът трябваше да се задържи, за да стигне до отсрещната страна за по-малко от четири часа, въпреки упорития граничен вятър по пътя.

След като маневрите по отплаването привършиха, капитан Кърби отиде при Морган, Дънкан и Рандолф на задната палуба. Въпреки че „Рафалия“ формално беше търговски кораб, тя имаше повдигнати платформи за сражения в предната и задната си част. Кормчията водеше кораба от края на задната платформа с широко гребло за управление, разположено отдясно. Но останалата част на платформата беше на разположение на капитана, който я използваше за отдих и наблюдение.

Моряците донесоха сгъваеми столове от фино обработена кожа от Форсин, и четиримата се настаниха удобно. Слънцето вече грееше силно, но когато поглеждаха назад към Корът, можеха да видят, че мъглата все още обгръща високите скали на брега, въпреки че почва да се топи под лъчите на пролетното слънце. Хамилтън, четиримата лейтенанти и младият Ричард се бяха настанили на главната палуба по средата на кораба, а моряците, свободни от дежурство, почиваха в тесните насечени гребни галерии, които заемаха двете страни на кораба по цялата му дължина. На предната бойна платформа имаше наблюдател, а още един се беше изкачил в укрепеното буре на мачтата. Грамадните по площ платна на грота и кливера скриваха голяма част от небето, а нарисуваният грифон върху грота гледаше гневно наоколо.

Кърби въздъхна и се облегна на парапета на задната платформа, наблюдавайки кораба.

— Денят е чудесен, както ви казах, милорд. Ако искате да се насладите на живота, трябва да излезете в морето и да усетите соления въздух. Ще се насладите ли на чаша вино, за да прогоните студа от костите си?

— Само ако имате вино от Фиена — отговори Морган, който добре знаеше, че Кърби пие само от това най-скъпо вино.

Кърби се усмихна кисело и енергично размаха ръце.

— За вас, милорд, само най-доброто — той погледна вдясно към галерията на гребците, където един хлапак на седем-осем години дялкаше нещо. — Дикън, ела за малко, момчето ми.

Хлапакът погледна внимателно нагоре, след като чу името си, а после прибра ножа и изтича към долния край на стълбата. Корабът се клатушкаше от силния вятър, но момчето стоеше стабилно на стълбата. В погледа му, отправен към Кърби, имаше искрено възхищение.

— Да, сър?

— Ще донесеш ли няколко чаши и бутилка фиенско вино, синко? Някой от матросите ще ти помогне.

— Моят оръженосец може да му помогне — намеси се Морган, като пристъпи към парапета редом с капитана. — Ричард, ще помогнеш ли на момчето? Капитан Кърби любезно се съгласи да ни почерпи от личните си запаси фиенско вино.

Ричард погледна въпросително от мястото си, където стоеше с лейтенантите от замъка и лорд Хамилтън, а после се засмя и кимна, че е разбрал. Дикън се обърна кръгом и се спусна по друга стълба в трюма, а Ричард го изгледа учудено. Беше малко объркан от пъргавината на момчето, защото самият той не беше добър моряк, но го последва послушно, макар и по-предпазливо.

Кърби проследи с поглед как двамата изчезват под палубата и се усмихна.

— Синът ми — обяви на всички с гордост.

Морган не би могъл да добави нищо повече.

Близо до корабния нос един човек от екипажа наблюдаваше с интерес действията на групата около капитана. Името му беше Ендрю, а работеше като помощник-кормчия на „Рафалия“. Той се обърна към морето и се загледа намръщен в далечината, вперил поглед в мъглата, която обгръщаше брега на Хорт в далечината.

Знаеше, че никога няма да стигне до тези забулени във влага брегове. Нямаше да види повече и родната си Фиена — същата, откъдето идваше виното, за което говореха на палубата. Но се беше примирил с този факт. Това беше малка цена в сравнение с голямото дело, което му предстоеше. Отдавна се беше подготвял за него.

Няколко минути стоя неподвижно, а после бръкна небрежно в избелялата си домашнотъкана туника и извади малко и смачкано парче плат. Огледа се наоколо, за да се убеди, че никой не го наблюдава, разгърна парчето и го скри в ръка, произнасяйки тихо сричките, докато ги препрочиташе — вече за пети или шести път.

— „Грифонът ще отплува с прилива тази сутрин. Не трябва да стигне целта си. Смърт на всички дерини!“

Отдолу имаше голяма буква „Р“ и нарисуван сокол.

Ендрю погледна през рамо към задната палуба, после отново се обърна към морето. Съобщението бе пристигнало миналата нощ,

когато слънцето залязваше зад мъгливите планини. Както бяха планирали отдавна, най-сетне настъпи моментът, когато Морган щеше отново да отплува на борда на флагманската „Рафалия“ и така да се сблъска със съдбата си. Смъртта нямаше да е приятна, дори и с цената на живота на лорд Аларик. Но щеше да е смърт и то близка.

Помощник-кормчията притисна дясната ръка до гърдите си и усети ободрителния натиск на шишенцето, закачено на въженце около врата му. Нямаше да се откаже от дълга си. Въпреки че и сам щеше да умре, беше положил клетвата на Синовеите на небесата и смяташе да я изпълни. Освен това, самият Уорън беше обещал, че кончината няма да е болезнена. А щеше да бъде и богато възнаграден в Отвъдното за това, че е убил омразния херцог дерини.

Нима имаше значение, че убивайки Морган, щеше да погуби и своя живот? От кораба нямаше измъкване, дори и да успееше. А ако претърпеше провал... беше чувал какво могат да сторят дерините на хората: как можеха да оплетат разума им, да ги накарат да открият душите си на силите на злото, дори да предадат Делото.

Не, много по-добре беше да изпие сигурната отрова и после да нападне херцога дерини. Колко струва животът, ако душата на човек е прокълнатата?

С решително движение Ендрю смачка парченцето плат в ръката си и го пусна в морето. Наблюдаваше го, докато изчезна от погледа му, а после пак бръкна в ризата си и измъкна малкото шишенце с отровата.

Уорън му беше казал, че еликсирът е много силен. Няколко капки на острието на кинжала, малка драскотина по незащитените ръце или по лицето, и всички магии и ризници на света няма да могат да спасят предателя Морган.

С мъка отвори запушалката на шишенцето, оглеждайки се изпод вежди, за да се увери, че никой не го наблюдава, и изля няколко капки от течността върху острието на ножа, закачен на кожения му колан.

— Готово. Да видим дали херцогът дерини ще победи този път — каза си той. — Тъй както е истина, че дишам и живея, е истина, че кръвта му ще се пролее днес. А с нея ще угасне и животът му.

Запуши стъкленницата и я скри в ръка, а после се обърна и закрачи разсеяно към задната бойна платформа, за да се облекчи на кърмата. Изкачи се по стълбата и мина край Морган и другите на път към румпела, като се стараеше да не гледа към херцога, сякаш

обикновеният поглед на магьосника можеше да разкрие намеренията му и да предотврати планираното покушение. Движението му не привлече внимание, защото точно тогава Ричард и юнгата се върнаха с дървени чаши и бутилка вино. Ендрю забеляза с яд, че на шишето бе сложен печатът за качество на Фиена.

— Браво, момчето ми — се усмихна Кърби, преди да вземе шишето и да налее на всички, след като разчупи печата. — Милорд, вие винаги сте имали отличен вкус за вината.

— Следвам примера ти, Хенри — засмя се Морган и отпи една продължителна глътка. — В крайна сметка, ако няхах капитани като тебе/за да внасят това вино, нямаше да зная, че съществува рай на земята. Отлична година за виното. Но май всичките са такива. — Той въздъхна и изпъна краката си, а слънцето заигра върху бронята и златистата му коса. Свали златната коронка от главата си и я сложи небрежно на палубата до стола.

Ендрю се възползва от това раздвижване, за да извади с пръст запушалката от стъкленницата, после я допря до устните си, преструвайки се, че се прозява. Но прозявката веднага се превърна в кашлица, защото течността изгори гърлото му и Ендрю трябваше да положи усилия, за да скрие ужасното усещане. Кърби го погледна учудено, но после насочи вниманието си към разговора. Помощник-кормчията преглътна с мъка, но накрая успя да се успокои.

„По дяволите“ — помисли си той, бършейки насълзените си очи. Уорън не го бе предупредил, че вкусът ще е отвратителен. За малко да провали целия план. Сега трябваше да действа бързо.

Той се изправи и огледа разположението на хората на платформата. Морган седеше на стол, на около два и половина метра от него, с гръб обърнат към руля. Кърби беше от лявата му страна, още няколко метра по-назад, обърнат настрана. Свещеникът, магистър Рандолф и оръженосецът Ричард седяха отдясно на Морган и се интересуваха много повече от появилата се земя на изток, отколкото от движенията на корабния кормчия.

Устните на Ендрю се разтегнаха в дяволска усмивка, а ръката му пропъзля до дръжката на дългия кинжал. Той избра внимателно целта си — незащитената задна част на главата на Морган. След това, изоставяйки руля на произвола, той измъкна кинжала и скочи към избраната жертва.

Изходът бе неочакван. В момента, когато Ендрю отскочи напред, младият Ричард Фицуилям се обърна и забеляза движението му. Във фаталния миг, преди Ендрю да достигне до жертвата си, Ричард извика и се хвърли помежду им, изблъсквайки Морган от мястото му. Кожените столове се разхвърчаха. Корабът се наклони, защото се обърна напреко на вятъра, а Ендрю загуби равновесие и не можа да се спре навреме. Дънкан и Кърби скочиха, за да го хванат и разоръжат, но инерцията повали и тримата на куп върху палубата. Морган бе най-отдолу, в ръцете му се намери Ричард, а ужасеният Ендрю остана най-отгоре.

Не беше успял!

Дънкан и Кърби го сграбчиха за ръцете и ги извиха зад гърба му, а четиримата лейтенанти се втурнаха по стълбата, за да им помогнат. След като Кърби видя, че престъпникът е хванат, отиде до руля и насочи отново кораба по курса, а после извика на един от моряците да дойде и да поеме управлението. Рандолф, който още в началото на нападението бе избутал момчето Дикън на безопасно място, забеляза като насън как Морган се повдига и сяда, след това поема дълбоко въздух и с невярващи очи премества Ричард в скута си.

— Ричард — простена Морган и разтресе рамото на младежа. В ръцете му тялото на Ричард споеше отпуснато и безжизнено. Очите на Морган се разшириха от ужас, когато забеляза, че кинжалът на престъпника е забит дълбоко в гърдите на младия мъж.

— Рандолф, ела бързо, той е ранен!

Рандолф пристигна незабавно, коленичи да види раната, а Ричард простена и с голямо усилие отвори очи. Лицето му бе пепелносиво, дори синкаво и той застана от болка, когато лекарят докосна кинжала. Дънкан се увери, че престъпникът е в сигурни ръце и се присъедини към Рандолф до ранения.

— Аз, аз го спрях, милорд — прошепна Ричард с отслабнал глас и погледна доверчиво към Морган. — Той щеше да ви убие.

— Стори добро дело — промълви Морган и приглади тъмната коса на челото на момъка, прочитайки изписаната върху него агония. — Как е той, Ран?

Рандолф поклати горчиво глава.

— Мисля, че е отровен, милорд. Дори раната и да не беше така смъртоносна, мисля, че... — И той наведе безпомощно глава. —

Съжалявам, милорд.

— Ваша милост — прошепна Ричард, — мога ли да ви помоля за нещо?

— Всичко, което е по силите ми, Ричард — отвърна внимателно Морган.

— Можете ли да съобщите на баща ми, че съм паднал служейки ви като ваш васал? Той... — Ричард се закашля, а движението сгърчи тялото му с нов спазъм от болка. После добави тихо: — Той се надяваше, че един ден ще стана рицар.

Морган кимна, захапал устна и едва сдържайки сълзите си.

— Тогава нека да кажа думите на посвещаването, милорд — прошепна Ричард, взе ръката на Морган и я стисна силно. — Аз, Ричард Фицуилям, заявявам, че ставам ваш васал с цената на живота, здравето и искрената си вяра. — Очите му се отвориха широко, а гласът му укрепна, докато продължаваше: — Ще ви служа с вяра и правда, в живота и в смъртта, срещу всички човешки злини. И нека бог ми помага... — Той се намръщи от болка, а очите му се затвориха, когато завърши.

Гласът му заглъхна с края на клетвата, а ръката му се отпусна. Последният му дъх бавно изгасна. С рязко движение Морган притисна за миг издъхналия младеж до гърдите си, а очите му се затвориха от мъка. Едва долови, че редом с него Дънкан мълви думите за опрощение на греховете му.

Погледна към намусеното лице на Кърби, към лейтенантите си, които здраво държаха престъпника, към самия него, а очите му станаха стоманено сиви. Без да сваля поглед от убиеца, който стоеше и гледаше наоколо предизвикателно, той положи внимателно тялото на Ричард на палубата и стана на крака. Между него и престъпника имаше паднал кожен стол. Той бавно го изправи и го сложи внимателно на място, а после отиде по-близо до убиеца. Дланите му се свиваха и разпускаха в юмруци, той продължаваше да гледа убиеца, едва сдържайки се да не го удари по ухиленото лице.

— Защо го стори? — попита с нисък глас, не желаейки да задава повече въпроси.

— Защото вие сте дерини и всички дерини трябва да умрат! — изтърси човекът с очи, осветени от фанатичен огън. — Дявол да ви

вземе, не мислете, че следващия път ще се отървете! А следващ път ще има, бъдете сигурен.

Морган го изгледа продължително, без да промълви нито дума и най-сетне престъпникът преглътна и сведе очи.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш? — попита тихо Морган, а очите му потъмняха заплашително.

Човекът отново го погледна и на лицето му се появи непонятен израз.

— Вие не можете да ми направите нищо, Морган — каза той с твърд глас. — Опитах се да ви убия и съм доволен. Ако имам възможност, ще направя същото отново.

— А каква възможност имаше Ричард? — запита Морган с леден глас, наблюдавайки, как очите на убиеца поглеждат нервно към мъртвото тяло зад него.

— Той помагаше на един дерини и затова заслужи съдбата си — отвърна рязко престъпникът.

— Нека дяволът те прибере, той не заслужаваше тази съдба — изруга Морган, сграбчвайки го за яката на туниката и приближавайки главата му на сантиметри от своята. — Кой те прати да извършиш това черно дело?

Човекът изкриви лице от болка и поклати глава, но после се засмя едва забележимо.

— Безсмислено е, Морган. Нищо няма да ти кажа. Зная, че съм мъртвец.

— Ти още не си мъртъв! — промълви Морган през стиснати зъби, извивайки леко яката на убиеца. — Казвай кой те изпрати, кой стои зад всичко това?

Морган насочи погледа си на дерини към човека, смятайки да прочете истината в него, а сините очи на Ендрю се разшириха и войнственият му поглед се смени от ужасяващ страх.

— Ни бъркай в душата ми, деринско копеле, остави ме на мира! — изсъска той с дрезгав глас, отмествайки погледа си от Морган и затваряйки плътно очи.

Тръпки минаха по тялото му, докато се бореше със силата на Морган, а после простена в агония и се опита да се измъкне. След това се отпусна в ръцете на своите пазачи и главата му се заклати свободно. Морган направи последен опит да прочете мислите му, докато те се

изплъзваха завинаги, но не успя. Човекът беше мъртъв. Отпусайки туниката му, Морган повика Рандолф.

— Кажи ми аз ли го убих, или пък той сам се уплаши до смърт, какво стана? — попита Морган и се обърна настрани с отвращение.

Рандолф огледа тялото, положено на палубата от лейтенантите, после отвори лявата ръка на човека. Взе шишенцето и го помириша, след това се изправи и го подаде на Морган.

— Отрова, милорд. Предполагам, че е същата като тази върху острието на кинжала. Сигурно е разбирал, че няма надежда да се измъкне, дори да успее да ви убие.

Морган погледна към един от лейтенантите, който претърсваше тялото. — Има ли нещо?

— Съжалявам, милорд, няма нищо.

Морган погледна за миг мъртвото тяло, после го докосна с крак.

— Изхвърлете го — каза най-сетне. — И се погрижете за Ричард. Ще го погребем в Корът с пълни почести, като мой васал.

— Слушам, милорд — каза един от лейтенантите, свали зеления си плащ и покри с него тялото на загиналия.

Морган се обърна и отиде до парапета, възможно по-далече от двамата мъртъвци. След малко, когато чу плясък във вълните, се намръщи, защото разбра, че вече е останал само един. Дънкан отиде при херцога и се облегна на парапета от лявата му страна. Наблюдава го известно време, преди да наруши тишината и да го заговори.

— „Всички дерини трябва да умрат“ — Дънкан повтори тихо думите на престъпника. — Напомня ми за инквизицията. Идва ли ти наум нещо друго?

Морган кимна.

— Песните, които се пеят по улиците. Съобщенията на Ран от банкета за нападенията по границата. Всичко говори за това, че въпросът с Уорън излиза извън контрол.

— Човекът, който допреди малко бе пред очите ни, беше убеден в правотата си — отбеляза Дънкан. — Изглежда, че Уорън има таланта да убеждава хората. Какво ли е казал на моряка, за да го накара да жертва живота си в името на делото?

Морган се изсмя с презрение.

— Не е трудно да се предположи. „Ако убиеш чудовището дерини ще помогнеш на цялото човечество. И ще получиш награда в

Отвъдния свят. Само смъртта ще те спаси от проклятието на дерините и ще им попречи да осквернят безсмъртната ти душа.“

— Това е убедително за простия човек, който е потопен в предразсъдъци — добави Дънкан. — Боя се, че ни предстоят много подобни прояви, ако отлъчването от църквата стане действителност. То ще изкара омразата на открито. Това е само началото.

— Не мога да кажа, че ми харесва — каза Морган. — Този път няма да оставаме в двора на Орсал за дълго, Дънкан. Може би вкъщи няма да направя повече, отколкото правя тук, но поне искам да присъствам, когато всичко започне да се разпада.

— Значи най-сетне се убеди, че отлъчването е сериозна заплаха?

— Никога не съм бил на друго мнение — съгласи се Морган.

Слънцето беше залязло в морето, а „Рафалия“ пореше вълните по обратния път към брега на Коруин, когато Морган най-сетне намери време да отдъхне и да обмисли събитията на деня.

А денят не беше добър. Освен понятният ужас от опита за убийство и смъртта на Ричард, дори срещата с Хорта на Орсал не бе удовлетворяваща. Негово величество бе в ужасно настроение, защото току-що бе научил, че пет от безценните жребци от Ркаса били откраднати от развъдника му в северните провинции. Виновни за кражбата били нарушители на границата от Торънт, затова когато Морган и Дънкан пристигнаха, Орсал се интересуваше много повече как да си върне животните и да си отмъсти, отколкото от обсъждането на общата отбрана през войната, до която имаше още три месеца време.

В този смисъл срещата не беше резултатна. Морган направи и неофициално посещение на стария си приятел и семейството му, и бе заставен да приеме втория по ред наследник на Орсал, единадесетгодишния Рогън, в херцогския двор — за рицарска подготовка. Обаче плановете за отбраната, които имаха жизнено значение за бъдещите месеци, така и не бяха уточнени по задоволителен за Морган начин. Когато херцогът се качи на „Рафалия“, за да се върне у дома, двама лейтенанти от замъка му останаха да уточнят със съветниците и морските капитани на Орсал последните подробности за отбранителния съюз. Морган не обичаше да

предоставя такива жизненоважни въпроси на други хора, но в конкретния случай нямаше избор. Не можеше да си позволи да остане в двора на Орсал още няколко дни, необходими за достигане на окончателно споразумение.

През деня времето се влоши. Когато рано сутринта тръгнаха на път, слънцето не се виждаше. Нямаше никакъв вятър, така че не можеха дори да напуснат пристанището без помощта на греблата. Екипажът с добродушна покорност, типична за хората от корабите на Морган, измъкна греблата и се захвана за работа. Когато звездите започнаха да се показват на изток, моряците запяха с грубите си гласове моряшки песни, които бяха стари, колкото първите морски пътувания на хората.

Корабът бе осветен само със зелените сигнални фенери на носа и на кърмата. На задната платформа капитан Кърби наблюдаваше внимателно работата на кормчията. Под платформата, закътани от дъжда и вятъра, магистър Рандолф и останалите от групата на Морган бяха легнали на твърди сламеници и се опитваха да подремнат. На херцога и Дънкан бяха сложени легла на предната платформа под платнен навес, запазени от ръмвящия дъжд.

Но Морган не можеше да спи. Загръщайки се по-плътно в плаща, той се показва навън, за да огледа звездите. На изток Стрелецът се бе издигнал над морето и светлият му пояс примигваше мразовито в студения мартенски въздух. Морган разсеяно погледна и другите съзвездия, без да осъзнава действията си, а после се върна на сламеника с въздишка и легна, сложил ръце под главата си.

— Дънкан?

— М-м-м.

— Спиш ли?

— Не — Дънкан седна в леглото и потърка очи с ръка, събрана в юмрук. — Какво има?

— Нищо — Морган въздъхна отново и обхвана колене с ръце, слагайки върху тях брадичката си. — Кажете ми, Дънкан, какво свършихме днеска, освен че загубихме един свестен човек?

Дънкан се намръщи и сви устни в тъмнината, но гласът му прозвуча небрежно.

— Все пак видяхме последното потомче на Орсал, май че седмото по ред, ако не се лъжа. Както казваме в Киърни, той е

истински сладострастник.

— Да живее сладострастникът! — засмя се без прекален възторг Морган. — Освен това видяхме малките орсалчета от първи до шести номер, а номер три сега е част от моята свита. Защо не ме спря, Дънкан?

— Аз ли? — засмя са Дънкан. — Мислех, че ти имаш голямо желание да получиш един благородник от Хорт в замъка Корът, господарю мой. Помисли си само — ще можеш да вземеш сина на Орсал със себе си в сраженията.

Морган възрази.

— Мога да взема дявола, а не него. Ако взема втория наследник на трона на Хорта в боя и нещо се случи с него, не дай боже, ще трябва и аз да дам живота си за новия си повелител. Но какво можех да му отговоря? Дължах му този жест. Нямахше как да се откажа, когато момчето присъстваше на разговора.

— Не ми обяснявай — отвърна Дънкан. — Ако стане опасно, винаги можеш да настаниш момчето на първия кораб и да го върнеш къщи. Имам чувството, че младият Рогън няма да възразява — добави той замислено. — Струва ми се, че той не е от племето на бойците.

— Да, не ми прилича на син на Хорта на Орсал. Той е втори в линията на наследниците, но ми се струва, че дори не е доволен от тази близост.

— По-скоро го виждам като учен или доктор, или дори монах — кимна Дънкан. — Жалко е, че никога няма да получи възможност да следва истинското си призвание. Вместо това ще стане дребен чиновник в двора на по-големия си брат, когато му дойде времето. Никога няма да е истински щастлив, никога няма да знае защо е така. А може би ще знае, но няма да е в състояние да направи нищо, за да промени съдбата си. Това е най-тъжното. Съжалявам го, Аларик.

— Аз също — съгласи се Морган, който знаеше, че и Дънкан чувства безсмислието на ролята, която му се е паднала и която не му харесва. Обстоятелствата го караха да крие истинските си възможности и да играе роля, която нито е искал, нито сам е създал.

С въздишка Морган отново се наведе от леглото си, за да разгледа още веднъж звездното небе, а после се доближи до носа на кораба, където предният фенер хвърляше малко светлина. Опрян на парапета, той смъкна дясната си ръкавица и се усмихна, когато

пръстенът печат с грифона примига безстрастно под зеленикавата светлина от фенера.

Дънкан пропълзля през палубата на четири крака и се спря до братовчед си.

— Какво правиш?

— Време е за съобщението на Дери, ако той мисли да го праща — отвърна Морган и потърка пръстена в ъгъла на плаща си. — Искаш ли да го чуеш заедно с мене? Ако не се обади, ще се ограничи само с транс от първо ниво.

— Започвай — каза Дънкан и седна със скръстени нозе до Морган, кимайки, че се е приготвил. — Аз съм на една стъпка след теб.

Двамата съсредоточиха вниманието си върху пръстена, Морган вдъхна дълбоко, за да включи началната степен на връзката с разума на дерините, а после изпадна в транс и бавно издиша обратно поетия въздух. Очите му се затвориха, дишането му стана бавно и ритмично. Тогава Дънкан се наведе, покри грифона със събраните си в шепа ръце и се включи във връзката.

Те търсеха контакт около петнадесет минути в надалото докосвайки се само до съзнанието на хората от екипажа и на групата на херцога на кораба. После разшириха обхвата и усетиха слаби отблясъци от други съзнания, изплъзващи се контакти, които бяха почти неразличими, а някои и неразчитаеми. Но никъде нямаше следа от Дери. С въздишка Морган излезе от трансa, последван и от Дънкан.

— Дано всичко да е наред — каза Морган и поклати глава, за да разсее последните остатъци от замътеност, обикновено предизвиквана от тези сеанси. — Сигурен съм, че щеше да се обади, ако има какво да съобщи. Само сериозни проблеми могат да му попречат — после се усмихна. — Боя се, че младият ни приятел Дери е харесал първия вкус на магията твърде силно, така че няма да изпусне възможността за повторен сеанс, стига да има дори най-слабо оправдание за него. Дано всичко да е наред.

Дънкан се закашля, докато изпълзвяваше обратно на сламеника си.

— Малко съм учуден как бързо свикна с магията, не мислиш ли? Направи всичко така, сякаш цял живот се е занимавал с нея. Дори не му мигна окото, когато научи, че и аз съм дерини.

— Резултат на продължително обучение — засмя се Морган. — Дери е мой помощник почти шест години. Допреди две нощи аз нито веднъж не съм му давал възможност да види как използвам силите си. Понякога е виждал резултатите от тези сили, но не и методите. Когато най-сетне настъпи времето да се потопи лично в това, в главата му нямаше въпроси дали е лошо да си дерини. Предварително знаеше отговора. Освен това той има и забележителен духовен потенциал.

— Да не би да е донякъде дерини?

Морган поклати глава и легна.

— Боя се, че не е. Това поставя друг интересен въпрос. Чудя се какво ли могат да направят другите хора, ако имаха възможност, стига да не вярват така упорито, че магията е лошо нещо. Например Дери показва удивителна приспособимост. Ако беше тук, бих могъл да го науча веднага на някои по-прости заклинания и той би ги овладял без затруднение. А той дори не е потомък на някой от началните човешки родове, които имат способността да получават сила — например на рода на Брайън или на Орсалите.

— Все пак да се надяваме, че ще е внимателен — измърмори Дънкан, лягайки и намятайки се с плаща с пъшкане. — Малкото познания са опасни, особено ако става дума за познанията на дерини. А пък сега светът е доста опасно място за приятелите на дерините.

— Дери ще се погрижи за себе си — отвърна Морган. — Той обича опасностите. Сигурен съм, че е добре.

Но Дери не беше никак добре.

ГЛАВА ОСМА

Защото от север иде дим, и няма изморен в техните пълчища.

Исаия 14:31

Но Дери не беше никак добре.

Сутринта, след като напусна Фатейн, реши да се отправи на север към Медрас и да опита да научи нещо. Не смяташе да стига до самия град, защото времето нямаше да му стигне, ако искаше да се завърне в Корът преди нощта на другия ден, както беше поръчал Морган. Но в Медрас, според слуховете, се събираха войските на Торънт. Ако проявеше предпазливост, може би щеше да получи ценни сведения, които да отнесе на Морган.

Разбира се, тръгвайки от Фатейн, той си повтаряше наум, че ще трябва да прояви много по-голямо внимание, ако смята да се отбива в друго заведение подобно на кръчмата на Джек Кучето от предната нощ. Боят на малката уличка бе прекалено жесток, за да иска да го повтори отново.

Това бе другата причина да иска да се измъкне от Фатейн, колкото може по-скоро. Не желаше да го свързват с двата трупа, оставени на уличката. Съмняваше се, че някой от пианата му компания от предишната нощ ще успее да го разпознае, а камо ли да го свърже с убийствата. Но свидетелите имат лошия навик да си спомнят за някои работи в най-неподходящото време. И ако по каприз на съдбата тези свидетели си спомнят, животът на човека, осмелил се да убие двама от елитните шпиони на Уенсит, нямаше да е нито лек, нито дълъг.

И така той потегли на север и навътре от морето към град Медрас, като от време на време спираше в ханчетата и при кладенците, за да поговори с местните хора и да предложи някои кожи от вързопа зад седлото си. Към обяд беше стигнал до завоя на пътя за Медрас, движейки се само на няколко минути след голяма група войници,

тръгнали към същия град. Двама от ариергарда, едва не го спряха, за да го разпитат.

Ако дотогава Дери се колебаеше, появата на тази близка заплаха го убеди, че най-добре ще е да не продължава за Медрас. Беше време да се отправи на запад, за да се върне в Коруин. По здрач вече пресичаше хълмистите северни подстъпи към територията на Морган — плодородния буферен район, отделящ Коруин от Истмарч. Пътищата край границата бяха ужасни, а този, по който яздеше Дери не представляваше изключение. Вече беше минало доста време, откакто бе пресякъл границата между Торънт и Коруин. С приближаването на нощта конят му се препъваше и забавяше ход по неравния път. Дери въздъхна и стана по-внимателен с ездата.

Скоро щеше съвсем да се стъмни, но той имаше конкретна цел, която искаше да достигне, преди да спре за през нощта. Наистина това бяха владенията на Морган, но и на Уорън, ако слуховете бяха верни. Наблизо по пътя имаше селище и нелошо ханче. Освен вечерята, която ужасно привличаше изгладнелия Дери, може би щеше да получи и ценна информация.

Той си подсвиркваше весела песничка и яздеше, когато забеляза далече напред и наляво нещо необяснимо. Освен ако грешеше, светлините на залеза над съседния хълм бяха не само в неправилна посока /той вече бе видял как слънцето залязва тридесет градуса вдясно/, но и ставаха по-ярки, а не по-бледи.

Пожар?

Дери отпусна юздите, за да се послуша и да подуши въздуха, после се намръщи и сви настрани от пътя, отправяйки се през полето към хълма. Сега вече усещаше в ноздрите си горчивия щипец вкус на пушека. Когато се приближи до върха на хълма, забеляза черни облаци дим, издигащи се към безмълвното бледо небе пред него. После долови и виковете, отекващи в хладния нощен въздух.

Подозирайки най-лошото и същевременно, надявайки се, че греша, Дери слезе от седлото и измина останалото разстояние пеша. Лицето му потъмня, той легна по корем и се взря в пейзажа под него.

Околните ниви горяха. Към тридесет-четиридесет акра стърнище от зимна пшеница димяха на юг, а пламъците заплашваха скромното имение до пътя, по който той току-що бе минал.

Но обитателите на имението бяха заплашени не само от пожара. По двора на къщата сновяха въоръжени конници, които въртяха енергично копия и мечове, посичайки облечените в зелени униформи пехотинци, опитващи се напразно да избегнат ударите.

В този миг всичко благородно в душата на Дери призоваваше за действие. Защото един от главните принципи на рицарската чест беше да се помага на беззащитните и невинните. Отчаяно му се искаше да се притече на помощ.

Но разумът му подсказа с право, че един човек не може да направи нищо срещу толкова въоръжени хора, освен сам да бъде посечен. Вероятно щеше да повлече значителен брой мародери със себе си към гроба, но въпреки това смъртта му щеше да е безсмислена. Нямаше да може да съобщи на Морган какво става тук, нито пък да помогне на жителите на имението.

Дери наблюдаваше със свито сърце как на север от главния огън лумнаха нови пожари, а после се появили конници с факли в ръце. Новата група се събра на пътя, изчаквайки останалите да свършат пъкленото си дело. Дери забеляза, че сражението на двора бе утихнало, а хората в зелените униформи лежаха неподвижно. Той отбеляза със злорадство, че на земята лежеше и друг човек, който не беше в униформа. Но другарите му го вдигнаха, метнаха го върху седлото на един кон, изчакаха двама от групата с факли да се върнат, от къщата и да се качат на конете си, а после всички заминаха.

От далечната част на къщата се издигна пушек, въпреки че там нямаше комини. Дери стисна зъби и с мъка остана на мястото си, докато и последният от мародерите изчезна в галоп от двора и догони съобщниците си, а после всички се изгубиха от погледа му зад хълмовете на запад.

Проклинайки тихичко, Дери изтича към коня, скочи на седлото и препусна бясно надолу по хълма. Къщата пламтеше ярко и нямаше надежда да бъде спасена от огъня. Но Дери искаше да се увери, че никой не е останал жив на сцената на тази касапница.

Той приближи на петдесетина метра до къщата, когато пламъците от горящото пшенично стърнище го накараха да се върне на пътя. Трябваше да върже очите на коня с плаща си, за да може животното да премине между пламъците, обхванали и двете страни на

портата на имението. Той дръпна поводите и тръгна решително напред.

Очевидно собственикът на имението имаше скромни възможности. Къщата беше непретенциозна, макар и добре поддържана, съдейки по това, което бе останало от нея. Личеше, че слугите се бяха отбранявали с всички сили. В двора имаше няколко трупа, а други бяха нападали около портата. Повечето бяха стари хора, облечени в изпръскани с кръв зелено-сребърни униформи, които имитираха цветовете на герба над разрушената външна врата.

Зелено, три пшенични снопа в естествен цвят върху сребърен фон, девиз „non concedo“ — „не отстъпвам“.

Хората наистина не бяха отстъпили, помисли си Дери, подбирайки пътя си през двора и оглеждайки мъртъвците. Но какво бе станало с техния господар, къде ли беше той?

До ушите на Дери достигна стон отляво, а с периферното си зрение долови някакво движение. Обърна коня в тази посока и видя ръка, издигната нагоре в безмълвна молба. Той се смъкна от седлото и коленичи до един брадат старец, облечен също в зелено-сребърна униформа.

— Кой сте вие? — промълви старецът, хващайки се за наметалото на Дери и придръпвайки го по-близо, за да го разгледа в светлината, хвърляна от пожара. — Нали не сте един от тях?

Дери поклати глава и подпря главата на стареца на коляното си. Стъмваше се и лицето на човека изглеждаше като петно в слабата светлина, но Дери видя, че старецът умира.

— Името ми е лорд Шон Дери, приятелю. Аз съм от хората на херцога. Кой те рани? Къде е твоят господар?

— Лорд Шон Дери — повтори човекът със затворени от болка очи. — Чувал съм за вас. Вие сте член на кралския съвет, нали?

— Понякога — отвърна Дери и се намръщи в тъмнината. — Но сега по-важно е да ми кажеш какво се случи. Кой го направи?

Старецът вдигна ръка и посочи към изток.

— Дойдоха откъм хълмовете, милорд. Бандата бе от главорезите на Уорън де Грей. Моят млад господар, сър де Вали, замина за Релъд, за да търси помощ от херцога за местните земевладелци, но уви...

Думите му заглъхнаха и Дери помисли най-лошото, но след малко прегракналият глас на стареца продължи.

— Кажете на херцога, че ние се бихме до сетен дъх, милорд. Нищо, че бяхме само старци и момчета. Кажете му, че не се предадохме на „Свещения“, въпреки заплахите на неговите хора. Ние...

Той се закашля и от ъгъла на устата му потече тъмна кръв. Но после събра сили, повдигна глава и припълзя до плаща на Дери.

— Може ли да видя вашия кинжал, милорд?

Дери се намръщи, предполагайки, че старецът ще го моли да сложи край на страданията му. Вероятно това се отрази на лицето му, защото човекът се усмихна и поклати глава, опирайки се наново върху коляното на Дери.

— Няма да ви моля за това, милорд — прошепна той, а очите му се впиха в очите на Дери. — Не се боя от смъртта. Търся само утехата на кръста, за да облекча преминаването в отвъдното.

Дери кимна, а лицето му стана сериозно и тържествено. После извади кинжала от калъфката върху ботуша. Хвана го за острието, нагоре с дръжката, и го поднесе до очите на стареца. Върху лицето на човека падна слаба светлина от пожарището. Той се усмихна и поднесе дръжката на кинжала до устните си. След това ръката му се отпусна и Дери разбра, че е мъртъв.

„Почивай в мир, добри ми и верни човече — помисли си Дери, прекръсти го с дръжката на кинжала и върна оръжието в калъфката. — Ето че Уорън де Грей нанася нов удар. Но този път вместо заплахите и палежите, дойде убийството и масовото клане.“

Хвърляйки прощален поглед на пустия двор, осветяван само от разпалващия се пожар в къщата, Дери Се изправи и с колебание подръпна краищата на юздите, но после отново се метна на коня.

Не би трябвало да върши това, което смяташе да направи. Разумно беше да се оттегли на сигурно място и да изчака времето за връзка с Морган. Господарят му в никакъв случай не би одобрил риска, който Дери обмисляше.

Но той бе разбрал, че логиката невинаги е най-доброто решение. Понякога са необходими необичайни постъпки, за да се оправят работите. Дори ако това води до големи лични опасности.

Дери заби шпори в коня и напусна двора на имението, тръгвайки по пътя, по който преди него бяха заминали мародерите. Доколкото разбираше навиците на разбойниците, тази нощ хората на Уорън

нямаше да отидат далеч. Вече беше късно за пътуване по лошите пътища, при това нямаше луна. Освен другото, с бандата имаше ранен или убит човек. Ако беше само ранен, вероятно щяха да спрат след известно време и да се погрижат за раните му.

Не беше ясен и въпросът за самия Уорън. Той не се бе появил с групата в имението. Дери бе сигурен, след като бе свидетел на клането. Старецът в двора също не бе споменал за присъствието на енергичния вожд на бунтовниците, а само за хората му. Дери не се съмняваше, че ако Уорън е бил с групата, хората щяха да го разпознаят.

Но Уорън сигурно бе някъде наблизо, може би с друга група. Преди да свърши нощта, той би могъл да се срещне някъде с останалите си хора. Дери трябваше да бъде там, ако наистина това станеше.

През следващия час Дери съвсем се измъчи. Нощта настъпваше и слабо населената околност съвсем притъмня. Пътищата, ставаха все по-лоши, колкото повече се отдалечаваше от имението на де Вали.

Въпреки това той се движеше по-бързо, отколкото си мислеше. Много преди очакванията му слабите мигащи светлини на селището Кингслейк затрепкаха весело в тъмнината пред него. Дери насочи уморения си кон по главния път през селото и неочаквано забеляза силуета на „Ханчето на кралския пратеник“, което се открояваше на фона на нощното небе. Тук, ако имаше късмет, би могъл да смени коня си, преди да продължи преследването и дори да научи в коя посока са тръгнали конниците, защото пътят след селището се раздвояваше.

„Ханчето на кралския пратеник“ беше солидна дървена двуетажна сграда на почти двеста години, с места за спане за четиридесет души и кръчма, прочута в цялата околност. Дери се беше запътил насам, преди да промени посоката си към запаленото имение, и сега му се прииска да спре и изпие халба пиво, а после да продължи пътя си.

Доближавайки конюшната в съседство с ханчето, забеляза няколко десетки запотени коне, вързани отвън и охранявани от пазач. Той беше добре въоръжен — нещо необичайно, защото носеше прости селски дрехи. Видът му обаче беше жесток и самоуверен, а поведението му подсказваше опасна решителност, което накара Дери да го огледа внимателно.

Възможно ли бе той да е един от нападателите? Бяха ли избрали и те това ханче за почивка?

Почти не вярвайки в неочаквания си късмет, Дери слезе от коня и го поведе към конюшната.

За няколко минути се договори за нов кон, след което се упъти към ханчето да пийне кана пиво — така щеше да обясни целта си, ако охраната го попита. Минавайки край пазача, Дери докосна шапката си и му кимна приятелски, а човекът също му кимна дружелюбно. Но в неговата външност имаше нещо особено, в знаците с лика на сокол, избродирани на лявото рамо и върху шапката. Дери влезе замислен в ханчето.

Гледката отвътре не отговаряше на очакванията му. Когато приближаваше, си мислеше, че ханчето е прекалено тихо за големия брой коне, вързани отвън. Толкова много пиеси мъже трябваше да са по-шумни. Дори постоянните местни клиенти трябваше да вдигат шум в една обикновена вечер.

Но тази вечер не беше обикновена. Хората от селището и околностите бяха в единия край на залата и дори пиеха. Посетителите в другия край на залата не ги безпокояха, но те бяха особени: носеха знака на сокола и бяха същите хора, които Дери видя в имението на де Вали.

Никой не продумваше. Конниците от бандата се въртяха тихичко около една от дългите дървени маси, която бе довлечена до лявата стена на стаята. Върху масата бе прострян неподвижен облян в кръв човек.

Дери се насочи към един стол, който беше на неутрална територия и се намръщи. Човекът върху масата — същият, когото смяташе за убит от защитниците на де Вали, очевидно беше все още жив. Тъничко девойче, облечено в селски дрехи, слагаше на главата му кърпи, които топеше в дървена кофа сложена отстрани. При всяко нейно движение раненият изстенваше и нейните очи се плъзгаха нервно по приятелите му, които ги бяха наобиколили и ги наблюдаваха. Но и тази група не разговаряше.

Друго момиче донесе поднос с глинени кани, пълни с пиво, а после ги раздаде на конниците. Някои от тях седнаха безшумно и започнаха да пият. Но пак нямаше разговори, нито пък голямо движение. Сякаш хората чакаха и се ослушваха. Местните жители,

седнали в другия край на стаята, усещаха настроението и също изчакваха.

Дери пое халбата пиво, донесена от собственика, и отпи от нея, като съзнателно впери поглед в дълбините на чашата, а не в конниците. Чудеше се какво става. Дали не чакаха идването на Уорън? Какво смяха да правят с човека на масата, който явно береше душа?

Навън се чу шум на пристигащи конници, които бяха към двадесет, а след това в залата влезе втора група странници. Те също носеха знака на сокола върху плащовете и шапките. Водачът им, след кратък разговор шепнешката с един от групата, грижеща се за ранения, направи знак на хората си да отидат при другите. Отново донесоха кани с пиво и отново нямаше оживени приказки. Очевидно новодошлият не беше Уорън.

Обстановката не се промени през следващия половин час. Дери изпи още две кани пиво и се опита да разбере какво става. Изведнъж отново се чу тропот на копита по пътя, но хората този път не бяха повече от десетина. Конете се спряха, чу се пръхтене и дрънчене на юзди и шпори и в стаята стана още по-тихо. Във въздуха се чувстваше остро, сякаш наелектризирано, напрежение. Дери се обърна бавно към вратата точно когато тя се отвори и на прага се показа човек, който сигурно беше Уорън. Той и всички останали в залата замръзнаха, без да смеят да дишат.

Уорън не беше висок. В действителност, ако не носеше разкошните си одеяния, би изглеждал нисък. Но този факт бе засенчен изцяло от осанката му, която излъчваше самочувствие и сигурност.

Очите му бяха тъмни, почти черни, с див, дори безумен израз, от който по гърба на Дери пропълзяха тръпки, когато погледът на непознатия се спря за миг върху него, обгръщайки хората в залата. (Дери бе виждал веднъж подобен израз в погледа на Морган, и сега наново потръпна, спомняйки си последствията от събитията, станали след това.) Косата на Уорън беше кафява и вълниста, по-точно сиво-кафява на цвят, ниско остригана, а освен това той имаше много къса брада и мустаци в същия сивкавокафяв оттенък.

Единствен от хората си той носеше нещо подобно на униформа: сив кожен жакет върху ризата, трико и високи ботуши в същия цвят. Знакът на сокола върху гърдите му беше много голям и ги покриваше почти изцяло, а значката на тясната му сива шапка беше сребърна, а не

извезана. Сивото му кожено наметало за яздене бе широко и дълго почти до пода. Доколкото Дери успя да забележи, той не носеше на видно място никакво оръжие.

Хората в стаята се размърдаха и Дери внезапно усети, че може да диша отново. Той се осмели да погледне към групата на Уорън, която се беше скупчила около масата и забеляза, че всички бяха навели глави и бяха допрели до сърцето си свита в юмрук дясна ръка още от момента, когато Уорън бе влязъл. Уорън ги поздрави с кимване на глава, а те загледаха в очакване човека на масата и направиха път за Уорън. Той пристъпи бързо между тях, а местните хора събраха смелост и се приближиха към центъра на залата, за да видят по-добре какво ще прави вождът на бунтовниците. Дери внимателно се присъедини към другите.

— Какво се е случило? — попита Уорън. Гласът му беше нисък, отмерен, излъчващ самочувствие.

— В имението на де Вали, о, Свещени — обади се плахо един от първата група. — Де Вали бе замислил да търси помощ от херцога, а хората му оказаха съпротива. Трябваше да запалим имението.

Уорън обърна големите си тъмни очи към говорещия.

— Това е било неразумно, Рос.

Рос падна на колене, сви се и зарови глава в ръцете си.

— Прости ми, Свещени — прошепна той. — Аз нямам твоята мъдрост.

— Постарай се да не се повтаря — отвърна Уорън с лека усмивка, докосвайки рамото на човека като израз на опрощение.

Човекът се изправи на крака с лице, изкривено от ужас. Уорън насочи вниманието си към ранения и започна да сваля сивите си кожени ръкавици.

— Къде е раната?

— Отстрани на гърдите му, господарю — промълви един от хората, изправени от другата страна на масата и разтвори скъсаната риза на ранения, за да покаже. — Боя се, че може би е засегнат и белият дроб.

Уорън се наведе и разгледа раната, после отиде до главата на човека и обърна клепача му. Кимна сякаш на себе си, после се изправи и мушна ръкавиците под колана си, а след това погледна хората, които следяха всяко негово движение.

— С божията помощ ще го спасим — каза той и разтвори широко ръце в знак на молба. — Да се помолим всички заедно, братя.

Хората на Уорън паднаха на колене и отправиха взор към водача си, а той притвори очи и започна да се моли.

— В името на отца, и сина, и светия дух, амин. Да се помолим.

Уорън пропя фразата на латински език, а Дери го наблюдаваше с широко разтворени очи и максимално внимание. Може би и той беше изпаднал под силното обаяние на водача на бунтовниците, но вече забелязваше слабо излъчване около главата на Уорън — мъгливо синкаво-виолетово излъчване, което приличаше на ореол.

Дери с мъка се въздържа да не ахне, а после прехапа устни, опитвайки се чрез болката да разчупи илюзията. Това, което ставаше, беше невъзможно. Човешките същества нямаха ореоли, а светии отдавна не съществуваха. Но и разсъдъкът му не го заблуждаваше. Морган го беше учил да прозира отвъд илюзиите, но това, което бе пред очите му, бе реално, защото не изчезваше, въпреки усилията на Дери.

— ... И затова, о боже, прати твоя вселечебен дух посредством тези ръце, и нека твоя слуга Мартин оживее, за да те възхвалява. Чрез Исус Христос, твой син и наш господар, който живя и царства с теб в единството на Светия дух, бог завинаги и винаги, амин.

Когато свърши молитвата, Уорън наведе дясната си ръка и я постави леко върху челото на ранения, а лявата отпусна върху пропитата с кръв рана отстрани на гърдите му. Настъпи мъртва тишина за около минута, а сърцето на Дери се разтупа, защото ореолът, за който нямаше никакво разумно обяснение, започна да се спуска надолу по ръцете на Уорън и достигна до неподвижното тяло на ранения.

След това човекът, когото нарекоха Мартин, потръпна и изпусна дълбока въздишка, после отвори очи и замига учудено, съзирайки своя вожд, наведен над него.

Уорън отвори очи и се усмихна, а после помогна на Мартин да седне; Чу се продължителен шепот на удивление, Мартин слезе от масата и взе каната с пиво, която някой му подаде. Докато я пресушаваше, един от местните хора извика и посочи гърдите на човека. От раната не беше останала никаква следа, освен зацапаната с кръв дупка върху домашнотъканата риза.

— Да благодарим на бога — промълви Уорън, кръстейки се и свеждайки очи надолу. Ореолът около главата му почти бе изчезнал. Той се огледа с любопитство, измъкна ръкавиците от пояса си и започна да ги надява. На лявата му ръка, с която бе докоснал раната на Мартин, имаше кръв. Един от хората му забеляза това и падна на колене до Уорън, за да избърше ръката с края на наметалото си. Уорън се усмихна и сложи ръка на главата на човека за миг, сякаш го благославяше, а после без приказки отново се зае с ръкавиците си. Човекът се изправи на крака, а на лицето му имаше израз на върховно блаженство.

Погледът на Уорън се плъзна по стаята и отново Дери усети хлад в момента, когато очите им се срещнаха. След това Уорън тръгна към вратата. В този миг неговите хора допиха каните с пиво и скочиха на крака, подбирайки вещите си и тръгвайки след него. Един от помощниците на Уорън извади няколко златни монети от кесията си и ги подаде на кръчмаря. Когато Уорън стигна до вратата, един от останалите в залата местни хора неочаквано падна на колене и закрещя: „Това е чудо! Господ ни прати нов спасител!“

Почти моментално думите му бяха подети от половината посетители на кръчмата, които паднаха на колене и започнаха трескаво да се кръстят. Вече стигнал вратата, Уорън се обърна и Дери последва останалите, въпреки че не бе повярвал, че е станал свидетел на истинско чудо.

Вождът на бунтовниците огледа стаята за последен път със спокоен и благ поглед, а после вдигна дясната си ръка за благословия и изчезна в тъмнината. След като и последният от хората на Уорън напусна залата, Дери скочи на крака и се завтече към прозореца.

Уорън си бе отишъл и Дери можеше да разсъждава спокойно. Той разбра какво точно у този човек му беше познато до объркване. Това беше особеното поведение, което познаваше от хора като Морган, Дънкан, Брайън, младия крал Келсън. Впечатлението на чиста мощ и самообладание, което почти винаги съпътстваше особения талант, на който по това време не се гледаше с добро око.

Той се взря в замъгленото стъкло на прозореца и видя как Уорън и бандата му изчезват по пътя, осветени от запалените факли. Не можеше да ги последва. След всичко, което беше научил, нямаше

нужда да върви повече след тях. Освен това, трябваше да отнесе новата информация на Морган, колкото може по-бързо.

Беше късно. Той знаеше, че е пропуснал връзката с командира си с повече от час. Все пак, ако тръгнеше веднага, ако пътуваше без спиране и не срещаше препятствия по пътя, можеше да се завърне в Корът около обед на другия ден.

С нетърпение очакваше да види лицето на Морган, когато щеше да му съобщи, че Уорън може би е дерини!

ГЛАВА ДЕВЕТА

*И той ще им проводи спасител и
застъпник, и ще ги избави.*

Исаия 19:20

— Какъв е Уорън? — възкликна Морган. — Дери, сигурно се шегуваш!

Морган и Дънкан бяха седнали под едно дърво в двора за тренировки до оръжейната, където допреди малко се бяха дуелирали със саби. Половин час преди това Дери бе пристигнал с гръм и трясък през крепостните врати на Корът. Той беше много уморен и изгладнял, когато се изтегна на тревата до командира си. Очите му блестяха, докато разказваше какво се беше случило предната нощ в „Ханчето на кралския пратеник“.

Морган стегна кърпата на тренировъчната си туника и избърса лицето си, което все още бе изпотено след дуела с Дънкан. Дери не отговори и след миг херцогът поклати недоверчиво глава.

— Все пак това е съвсем неочаквано — каза той и избърса чело с ръка. — Сигурен ли си, че не бъркаш, Дери?

— Разбира се, че не съм сигурен — отвърна Дери, смъквайки ловджийската шапка от разрошената си кафява коса и изтърсвайки нервно праха от нея. — Но могат ли хората да правят това, което направи той, милорд?

— Не.

— Отец Дънкан, смятате ли, че Уорън е светия?

— Имало е и по-необикновени светии — отвърна Дънкан загадъчно, спомняйки си видението, което бе срещнал по пътя.

Дери стисна устни, след това отново погледна Морган.

— Все пак той наистина излекува ранения, милорд. А от вашите думи имам впечатлението, че това е по силите само на дерините.

— Аз мога да го направя — уточни Морган, отправяйки намръщен поглед към голите си нозе. — Не зная какво могат да правят другите дерини. Не бях чувал някой да го е правил напоследък, освен когато спасих живота ти миналата година.

Дери наведе глава, спомняйки си нападението срещу групата бойци под негово командване през нощта преди коронацията на Келсън. Бяха ги изненадали в тъмнината и ги разбиха. Спомни си и изгарящата болка, когато нечий меч го прониза отстрани и той помисли, че никога повече няма да стане.

Когато дойде на себе си, се намираше в собствената си квартира, а раната му беше изчезнала, сякаш никога не е съществувала. Спомни си и учудения доктор, наведен над него, без да може да обясни нищо. И как Морган му обясни няколко седмици по-късно, че сложил ръцете си на челото му и с това го излекувал напълно.

Дери го погледна и кимна.

— Съжалявам, милорд. Не исках да ви обидя. Вие сте дерини и затова можете да лекувате. Но и Уорън може да лекува.

— И Уорън може да лекува — повтори Морган.

— Все пак, ако е дерини, той дори не го знае — каза Дънкан, почесвайки се по крака и насочвайки поглед към братовчед си. — Лично аз не вярвам, че този човек, поне според слуховете, които стигнаха до мене, може да е двуличник, който преследва собствената си раса.

— Това се е случвало и по-рано.

— Разбира се, че се е случвало и по-рано, при това са го вършили майстори. Винаги има хора, които могат да продадат всекиго, стига цената да е подходяща. Но впечатлението ми за Уорън е друго. Той е искрен. Убеден е, че делото му е справедливо, че има божествено призвание. И това, което току-що ни съобщи Дери за излекуването на ранения, за влиянието му върху неговите хора, това също потвърждава моето предположение.

— Неприятното е — отбеляза Морган, като се изправи и напъха сабята обратно в ножницата, — че Уорън върши неща, които по традиция са дела на светци и спасители. За съжаление, същите тези неща обикновено не се свързват с дерините, въпреки че легендите за много християнски светци може би се коренят във възможностите на дерините. Ако това стане известно, всяка мисъл за бунт ще бъде

задушена в зародиш, но как да се разпространи тази информация, ако хората на Уорън са толкова предани и лоялни към него, както изглежда по думите на Дери?

Дери кимна с глава.

— Това е истина, милорд. Още отсега привържениците му го смятат за Свещен, за светия. Жителите на Кингслейк са убедени, че пред очите им е било извършено чудо в най-добрите старинни библейски традиции. Как да се бориш с такова нещо? Как да кажеш на хората, че техният спасител е фалшив? Че той е именно това, срещу което самият той проповядва, макар че не го знае? Особено, ако целта ти е в крайна сметка хората да започнат да харесват дерините?

— Трябва да им го кажеш много внимателно, при това не наведнъж — каза тихо Морган. — А в сегашния момент не трябва изобщо да им се говори. Защото засега, ако не успеем да направим нещо от наша страна, хората ще се стичат отвсякъде към него.

— И ще се стичат още повече, когато разберат какво планират архиепископите — допълни Дънкан. — Дери, ти не си информиран, но архиепископ Лорис събира всички епископи от кралството на конклав в Дхаса вдругиден. Епископ Толивър замина тази сутрин — не посмя да отхвърли поканата. Нито пък ще се осмели да каже „не“, когато Лорис представи декрета си за отлъчването ни от църквата пред събралата се Курия. Мисля, че разбираш какво значи това.

— Могат ли наистина да обявят отлъчване на Коруин? — попита Дери. И тримата тръгнаха към централния двор, като Морган и Дънкан носеха саби, а Дери въртеше в ръце шапката си.

— Не само че могат, но и ще го направят, ако не сторим нещо — отвърна Морган. — С тази цел Дънкан и аз тръгваме за Дхаса довечера. Прякото обръщение към Курията може и да е безсмислено, те сигурно няма да ни изслушат, независимо какво ще им кажа. Но Лорис не ни очаква. И аз може би ще успея да ги впечатля достатъчно, че да ги накарам да обмислят още веднъж какво искат да сторят. Ако обявят отлъчването при сегашната сила на Уорън, боя се, че провинцията ще тръгне след него на свещена война срещу дерините. Дори с цената на мнимо разкаяние, на изправяне пред Курията с молба за опрощение, трябва да предотвратят тази възможност.

— Мога ли да дойда с вас, милорд? — попита Дери с надежда, продължавайки да върви до Морган. — Мисля, че ще съм ви полезен.

— Не, ти вече ми беше полезен с много работи, Дери, а за тебе имам по-важна задача. След като поспиш няколко часа, искам да заминеш за Ретмут. Трябва да разкажеш на Келсън какво се е случило, а ние с Дънкан не можем да го направим, ако искаме да стигнем до Курията, преди да е станало късно. Ако Келсън вече е заминал за Кулди, тръгни и ти за там. От жизнено значение е да знае всичко, което ти ни разказа преди малко.

— Слушам, милорд. Да правя ли опити да се свържа с вас?

Морган поклати глава.

— При нужда ние ще се свържем с тебе. А сега иди да дремнеш. Искам да тръгнеш още по светло.

— Слушам.

Дери си отиде, а Дънкан поклати глава и въздъхна.

— Какво има? — попита Морган. — Да не си се отчаял?

— Поне не съм във възторг.

— Братовчеде, май отново си прочел мислите ми. Хайде, време е да обсъдим всичко. След час Хамилтън ще събере офицерите ми за последни инструкции. Струва ми се, че днешният ден ще е много дълъг.

Същият следобед Бронуин се разхождаше безгрижно по терасата на замъка Кулди. През целия ден грееше ярко слънце, което изсуши влагата от дъжда, паднал през миналата седмица, прелетните птици бяха почнали да се връщат от юг и сега чуруликаха прекрасните си песни в разбудената за живот градина. Бронуин. Спря до парапета и се наведе към басейна с рибките, разположен на няколко метра под нея. После продължи разходката си, наслаждавайки се на изпълнения с аромат топъл въздух и на красивите околности на старинния дворец. Навивайки кичур лъскава коса на пръстите си, тя се усмихваше и продължаваше да обикаля, мислейки си за различни приятни неща.

Групата на сватбарите бе пристигнала в планинското градче Кулди предишната вечер след приятен, макар и дъжделив едnodневен преход от столицата на Кевин в Киърни. Вечерта имаше бал, а сутринта премина в лов, посветен на бъдещите младоженци. Тя и лейди Маргарет прекараха ранните следобедни часове в разглеждане

на напъпилите градини. Бронуин показа на бъдещата си свекърва любимите си места в района, който познаваше добре.

Девојката бе запазила нежни спомени за Кулди, защото тя, Аларик, Кевин и Дънкан бяха прекарвали тук много щастливи летни ваканции като деца. Лейди Вера Маклейн, която бе като втора майка на Бронуин и брат ѝ, често водеше децата от семействата Маклейн и Морган в замъка Кулди за летните месеци.

Бронуин си припомни лудориите в цъфналите градини, които бяха разкошни в сезона, когато децата живееха в града. Спомни си за лятото, когато Аларик падна от едно дърво и си счупи ръката. Тогава осемгодишното дете понесе болката търпеливо и храбро. Припомни си и многобройните тайни входи в стените на замъка, където тя и момчетата играеха на криеница. Там беше и тихата романтична църквица с гроба на майка ѝ, където тя обичаше и досега да отива за спокоен размисъл.

Бронуин не помнеше майка си. Лейди Елис де Коруин де Морган бе починала само седмици след раждането на малката си дъщеричка, жертва на млечна треска, която често покосяваше младите майки. Аларик я помнеше или поне твърдеше, че я помни. Но Бронуин си спомняше само чудесните разкази на лейди Вера за прекрасната дама, която ги била родила, както и леката тъга, която изпитваше, защото никога не е познавала тази прекрасна блестяща дама.

В спомени за миналото Бронуин се спря на терасата, а после се запъти решително към стаята си. Все още беше рано. Ако не се разтакаваше, щеше да намери достатъчно време, за да отиде до малката църквица, преди да се облече за официалната вечеря. Църквицата щеше да е хладна и влажна, затова трябваше да вземе наметало.

Почти бе достигнала до вратата на терасата към нейната стая, когато се препъна в една пукнатина на настилката, но все пак запази равновесие. Наведе се ядосано, за да разтърка ударения крак, и неволно долови женски гласове, идващи откъм нейната стая.

— И въпреки това не разбирам защо я защитаваш — казваше единият.

Бронуин разпозна гласа на лейди Агнес, една от придворните ѝ дами? Тя се изправи и се доближи до вратата, разбирайки, че жените говореха за нея.

— Така е — каза друг глас. — Тя не е като нас.

Беше лейди Марта.

— Тя е жена като нас — възрази трети глас, в който Бронуин позна Мери Елизабет, любимката си. — Ако го обича, а и той я обича, не виждам нищо срамно.

— Нищо срамно ли? — възрази задъхано Агнее. — Но тя е... тя е...

— Агнес има право — каза безапелационно Марта. — Наследникът на херцогство Касан би трябвало да се ожени за много по-високопоставена лейди, отколкото дъщерята на един...

— Отколкото дъщерята на един обикновен дерини! — допълни Агнес.

— Тя не помни майка си — намеси се Мери Елизабет, — а баща ѝ беше лорд. Освен това, тя е само наполовина дерини.

— Това е половин дерини повече от нужното, за да ми хареса — заяви натъртено Марта. — Да не говорим за нейния невъзможен брат!

— Тя не може да избира брат си — прекъсна я Мери Елизабет с убедителен, макар и тих глас, въпреки разгорещения спор. — А и в херцога Аларик няма нищо лошо, освен може би, че е малко по-откровен с могъществото си, отколкото е разумно. От него не зависи, че е роден дерини, също както и лейди Бронуин. А ако го нямаше херцога, никой не знае кой щеше да е владетел на Гуинид сега.

— Мери Елизабет, да не би да го защитаваш? — учуди се Агнес. — Ама това е почти богохулство.

— То си е чисто богохулство — отвърна Марта. — Нещо повече, прилича ми и на предателство, и на...

Бронуин бе чула достатъчно. Повдигаше ѝ се, когато се обърна с гръб към стаята и тихо се върна по терасата към стълбите, които я отведоха в далечния ъгъл на градината.

Винаги се случваше нещо от този род. Можеха да минат седмици и месеци и никой да не ѝ напомни за единственото тъмно петно в произхода ѝ. Но после, точно когато започваше да си мисли, че е загърбила деринския си произход, че всички я приемат каквато е, а не като някаква хитра магьосница, се случваше нещо, подобно на този разговор на придворните ѝ дами. Някой си припомняше и се опитваше да използва тези спомени, за да изкриви и изопачи истината, докато се получи нещо грозно и нечисто. Защо ли хората бяха така жестоки?

„Хората“ — помисли си тя, а после се засмя горчиво и забърза по пътеката. Ето че отново мислеше за „тях“ и „нас“. Така ставаше винаги, когато имаше преживявания като сегашното.

Но защо изобщо ставаха тези бъркотии? Нима имаше нещо лошо, че е дерини, въпреки че църквата учи друго? Както бе посочила и Мери Елизабет, никой не можеше да влияе на обстоятелствата около своето раждане. Освен това, тя никога не беше използвала истински могъществото си.

Или почти никога.

Тя вървеше намръщена към църквицата на майка си, обгърнала тялото си с ръце, за да се предпази от внезапния хлад на приближаващата вечер.

Трябваше да си признае, че понякога се възползваше от могъществото си, за да изостри сетивата си, ако имаше нужда. А веднъж бе направила връзка със съзнанието на Кевин, преди много години, когато и двамата бяха млади и удоволствието да правят нещо забранено натежаваше срещу страха им от наказанието, в случай че ги открият.

По същата причина тя понякога викаше птиците от градината и ги хващаше с ръце, за да ги нахрани, но винаги внимаваше да не я забележи някой.

Но пък какво лошо имаше в този вид магии? Как можеше да се твърди, че те са грешни или лоши? Просто другите ѝ завиждаха и нищо повече.

Разсъждавайки така, тя забеляза висок човек, който идваше към нея по пътеката. По бялата коса и сивия жакет без труд разпозна архитекта Римъл. Когато го доближи, той се отстри, за да я пусне по пътеката, покланяйки се дълбоко.

— Милейди — прошепна той, когато Бронуин вече бе отминала. Тя кимна любезно и продължи да върви.

— Милейди, може ли да ви кажа само една дума? — настоя Римъл, тръгвайки след нея на няколко крачки и наново покланяйки се, когато Бронуин се обърна към него.

— Разбира се. Вие сте магистър Римъл, нали?

— Да, милейди — отвърна нервно Римъл и отново кимна с глава. — Бих искал да разбера дали ви харесаха чертежите за двореца в Киърни. Нямах възможност да ви попитам Порено, но мислех да

разбера мнението ви навреме, за да успея да нанеса исканите поправки.

Бронуин се засмя и кимна одобрително.

— Благодаря ви, Римъл. В действителност чертежите ми харесаха много. Ако искате, можем да ги прегледаме отново утре. Не мисля, че има нещо за променяне, но ценя вашето предложение.

— Много сте любезна — прошепна Римъл и отново наведе глава, опитвайки се да прикрие радостта си от това, че Бронуин разговаря с него. — Може ли да ви изпратя, закъдето сте тръгнали? Времето се застудява, а тука мъглите падат по-рано.

— Благодаря ви, но няма нужда — отговори Бронуин и поклати глава, а после потърка ръце сякаш под влияние на думите за студа. — Тръгнала съм към гроба на майка ми и предпочитам да бъда сама.

— Естествено — кимна с разбиране Римъл. — Тогава ще благоволите ли да приемете моето наметало? В църквичката ще е хладно по това време на деня, а вашата рокля прекрасно подхожда за слънчево време, но едва ли ще ви топли в криптата.

— Благодаря ви, Римъл — каза усмихнато Бронуин, докато Римъл загърна рамената ѝ със сивото си наметало. — Ще ви го пратя по някой от слугите довечера.

— Не бързайте, милейди — отвърна Римъл, отдръпвайки се с любезен поклон. — Довиждане.

Бронуин продължи по пътеката, загърнатата в плаща. Архитектът за миг я изгледа с възхита, а после се обърна и си тръгна. Когато наближи стъпалата към терасата, видя как Кевин излиза от крайната стая и се спуска по стълбите.

Кевиц беше обръснат, кафявата му коса беше внимателно сресана, а вместо прашните ловджийски дрехи, които носеше сутринта, бе облякъл къса кафява кадифена дреха. На лявото си рамо бе наметнал кокетно тартана с цветовете на рода Маклейн. Той се спусна за миг по стълбите, така че само току-що лъснатите му ботуши и шпори блеснаха, а ножницата и верижката, на която висеше, издрънкаха. Когато забеляза Римъл, той спря на средата на стълбището, за да го поздрави.

— Римъл, прегледах чертежите, които ми беше оставил тази сутрин. Ако искаш, иди в стаята ми и ги вземи. Между другото, свършил си чудесна работа.

— Благодаря ви, милорд.

Кевин тръгна, но после отново се спря.

— Римъл, случайно да си виждал лейди Бронуин. Не мога да я намеря никъде.

— Сигурно ще я намерите на гроба на майка ѝ, милорд — отвърна Римъл. — Преди няколко минути я срещнах на пътеката и тя ми каза, че отива натам. Предложих ѝ наметалото си, защото беше хладно. Вярвам, че нямате нищо против.

— Ни най-малко — увери го Кевин и го тупна по рамото в знак на дружеско разположение. — Благодаря ти.

Кевин му махна с ръка за довиждане и бързо слезе по останалите стъпала, после тръгна по пътеката и скоро се изгуби зад завоя. Римъл се запъти към стаята на своя господар.

Почти беше решил как ще действа по-нататък. Не можеше да става и дума за открито нападение срещу този любезен млад лорд. Освен другото, Римъл не беше привърженик на нападенията. Но беше влюбен силно и безнадеждно.

Тази, сутрин бе прекарал няколко часа в разговори с местните хора за своите проблеми, без да споменава, разбира се, обекта на силните си чувства.

Местните планинци, които живееха в този район, на границата между Конне и дивата Меара, имаха някои твърде любопитни представи за това, как влюбеният мъж може да ухажда избраницата си.

Римъл трудно можеше да повярва например че ако закачи стръкчета на омайниче на вратата на Бронуин и каже седем пъти молитвата на Дева Мария, ще може да повлияе на чувствата на девойката. Нито пък че ще успее, ако сложи жаба в чашата на Кевин. Графът просто щеше да се разгневи на слугите, които не са внимавали при сервирането.

Но много от местните хора му казаха, че ако наистина иска да спечели чувствата на дамата на сърцето си, трябвало да потърси старата вдовица, която живеела в планината. Тази свята овчарка, наречена Бетан, помагала и преди на объркани и безнадеждно влюбени младежи. Може би Бетан щяла да помогне и на него, ако отиде в планината при нея и ѝ отнесе чувал с храна и малко злато.

Римъл бе решил да опита. Дори за миг не се бе замислил, че се захваща със суеверия и магии, които не би погледнал, ако не беше

поразен от любов към красивата Бронуин де Морган. Беше сигурен, че вдовицата Бетан ще го спаси, че с нейна помощ ще спечели красавицата, която трябваше да е негова, за да не умре от мъка. Смяташе, че с някакъв любовен еликсир или с талисман от тази уважавана от местните хора жена ще успее да спечели Бронуин от лорд Кевин и да я накара да заобича архитекта вместо барона.

Когато влезе в стаята на Кевин, той се огледа внимателно, търсейки чертежите. Стаята не се отличаваше от останалите спални помещения в замъка, защото всички бяха временни жилища за посетителите в момента. Но Римъл забеляза няколко предмета, които вероятно бяха на Кевин: сгъваемото столче, покрито с тартана на рода Маклейн, бродирания килим върху пода до леглото, покривката на леглото — от богата коприна, избродирана с герба на графа. В това легло, ако Римъл не предприемеше нещо незабавно, Кевин щеше да доведе своята обичана Бронуин след три дена.

Той отмести поглед от леглото, предпочитайки да не мисли повече за това в момента, и забеляза чертежите си, навити на руло и оставени на масата до вратата. Взе ги и се приготви да напусне стаята по същия път, откъдето бе влязъл, когато нещо блестящо, сложено върху малка кутия, привлече очите му.

Това бяха обикновените украшения и символи на властта — пръстени, брошки, верижки. Но погледът му се спря на нещо особено — малко кръгло медальонче на златна верижка, твърде деликатно и чупливо, за да е собственост на мъж.

Без да мисли какво прави, той взе внимателно медальончето и го отвори, поглеждайки към вратата, за да се увери, че никой не го наблюдава, а после впери взор в него.

Там имаше портретче на Бронуин — най-красивото подобие на оригинала, което Римъл бе виждал. Златистите коси се спускаха на вълни по хубавите ѝ рамене, устните ѝ бяха леко разтворени, а погледът ѝ бе зареян нежно в далечината.

Не осъзнавайки какво върши, Римъл скри медальона в туниката си и тръгна към вратата, като почти смачка навитите на руло чертежи под мишницата си. Без да гледа настрани, той се спусна по стълбите към своята стая. Ако някой го беше видял, щеше да си помисли, че се е побъркал.

Бронуин повдигна глава от железния парапет, обграждащ гроба на майка ѝ, и погледна разсеяно пред себе си към легналата фигура, изваяна в пълен ръст.

Почувства, че е много по-дълбоко разтревожена от разговора, който бе подслушала, отколкото си мислеше в началото. Не ѝ беше ясно какво да прави. Нямахше как да отиде при жените и да им заповяда да спрат клюките си. С това не би постигнала нищо.

Продължаваше да гледа фигурата пред себе си. Постепенно нейните очертания се изясниха и Бронуин си помисли какво ли би направила на нейно място майка ѝ, която по мнението на всички била изключителна жена.

Лейди Елис де Коруин де Морган била невероятно красива жена в реалния живот, и това личеше и от саркофага ѝ. Каменоделците от Конне бяха изваяли гладкия алабастр с голямо умение, до най-дребните подробности. Образът на майка ѝ бе така близък до реалния, че и сега, въпреки че бе пораснала, Бронуин все още имаше чувството, което бе запомнила от детството, че фигурата е жива, че само ако се произнесат нужните думи, тя ще започне да диша и ще оживее.

Широкият прозорец от цветни стъкла над гроба блестеше в цветовете на дъгата под лъчите на бавно залязващото слънце, къпейки малката, църквица в златно, оранжево и червено и пропускаше поток от светлина върху гроба, върху чуждото сиво наметало на Бронуин и върху малкия олтар от слонова кост на няколко метра вдясно от нея.

Бронуин чу как отзад вратата се отвори със скърцане и се обърна. Видя Кевин, който с любопитство бе промушил глава в процепа на вратата. Когато я видя, лицето му светна. Той влезе вътре, притвори вратата, наведе се пред малкия олтар, а после коленичи редом с нея отстрани на гроба.

— Чудех се къде ли си отишла — каза той с тих глас, слагайки дясната си ръка върху нейната. — Какво се е случило?

— Нищо — поклати глава Бронуин, — по-точно, не зная.

Тя погледна надолу и преглътна с мъка, а Кевин изведнъж почувства, че тя едва удържа сълзите си.

— Какво има? — попита той и я прегърна с ръка през раменете, а после я притегли към себе си.

Със сподавено хълцане Бронуин избухна в сълзи и захлупи лице върху гърдите му. Кевин я притисна силно и я остави да поплаче

няколко минути, поглаждайки меката ѝ коса с успокоителни движения. После седна на стъпалото и я взе в скута си, за да я залюлее в ръце като изплашено дете.

— Стига толкова — промълви той с тих и спокоен глас. — Всичко е наред. Хайде да поговорим какво те тревожи.

Риданията ѝ отслабнаха и тогава Кевин се облегна на парапета, продължавайки да глади косите ѝ и да наблюдава двойния им силует, препречващ вълшебните цветни светлини от прозореца, които се разпиляваха по раменете им и по белия мраморен под.

— Помниш ли когато бяхме деца как идвахме тука, за да си играем? — запита я той. После я погледна и с облекчение забеляза, че вече избърсва сълзите от очите си. Измъкна кърпичка от ръкава си и я подаде на годеницата си, преди да продължи.

— Мисля, че замалко не докарахме майка ми до лудост последното лято, преди Аларик да отиде в кралския двор. Той и Дънкан бяха на осем години, аз бях единадесетгодишен, а ти беше на четири или нещо такова, но изглеждаше по-голяма. Играехме на криеница в градината, Аларик и аз се скрихме тук, зад завесата на олтара, която малко висеше в края. Старият отец Анселм влезе, откри ни и заплаши, че ще каже на мама. Спомням си, че още не беше свършил да ни се кара, когато ти се появи с букет от най-красивите рози на майка ми, разплакана, че бодлите бяха уболи малките ти пръстчета.

— И аз си го спомням — каза Бронуин и се усмихна през сълзи. — А няколко години по-късно, когато бях десетгодишна, а ти — съвсем голям, на седемнадесет, ти ме накара да осъществим връзка на съзнанието — тя каза това с наведени очи.

— Никога нито за миг не съм съжалявал за това — каза Кевин с усмивка и я целуна по челото. — Какво става с теб, Брон, мога ли с нещо да ти помогна?

— Боя се, че не — отвърна Бронуин с тъжна усмивка. — Струва ми се, че просто ми беше мъчно. Без да искам чух един разговор преди време и май че той ме разстрои повече, отколкото можех да предположа.

— Какво чу? — попита Кевин и се намръщи, а после се отдръпна, за да може да види лицето ѝ. — Ако някой те тормози, само ми кажи и аз...

Тя поклати примирено глава.

— Нищо не може да се направи, Кевин. Аз просто не мога да съм друга, а не каквато съм. Някои от жените си приказваха, това е всичко. Те... не харесват, че бъдещият им херцог се жени за една дерини.

— Много жалко — каза Кевин и отново я притисна до себе си, целувайки я по челото. — Но аз обичам тази дерини повече от всичко и не мога да живея без нея.

Бронуин се усмихна доволно, изправи се, приглади роклята си и избърса отново очи.

— Винаги намираш нужните думи — каза тя и му протегната ръка. — Хайде, вече не ми е мъчно. Трябва да бързаме, за да не закъснеем за вечерята.

— Да върви по дяволите тази вечеря.

Кевин скочи на крака и прегърна Бронуин.

— Знаеш ли какво?

— Какво? — тя сложи ръце на кръста му и го погледна влюбено.

— Струва ми се, че те обичам.

— Това ме учудва.

— Защо?

— Защото и аз те обичам — каза тя с усмивка.

Кевин се засмя, после се наведе и я целуна силно.

— Радвам се, че ми каза това, девойче! — каза той, когато тръгнаха към вратата. — Защото след три дена ти ще станеш моя съпруга.

А в малката стая недалеч от тях архитект Римъл, запленил от чара на една красива и недостъпна жена, лежеше проснат на кревата си и гледаше малкия портрет от медальончето. На другия ден щеше да отиде при вдовицата Бетан. Щеше да ѝ покаже портретчето. Щеше да каже на светата жена, че трябва или да получи любовта на тази дама, или да умре.

И тогава овчарката щеше да направи чудото. И красивата дама щеше да бъде негова.

ГЛАВА ДЕСЕТА

С помощта на тъмни сили...

В слабия предутринен дъждец на една уличка в Корът Дънкан Маклейн затегна конския колан и смени стремената, а после отиде тихо до главата на животното и зачака. Вторият чифт юзди, закачен на лявата му ръка, се изплъзна незабелязано, когато конят на Аларик, все още без ездача си, тръсна глава в ледената мъгла. Износената кожа на хамута изскърца под мушаменото покривало върху седлото, когато животното пристъпи напред. По-настрани косматото товарно пони, отрупано с денкове, съдържащи нещавени кожи, повдигна глава и изпръхтя въпросително, а после отново заспа.

Дънкан се бе уморил от чакане. Дъждът, започнал на мръкване, продължи през цялата нощ. По-голямата част от това време Дънкан прекара в често прекъсвана кратка дрямка в един от близките малки търговски складове.

Преди малко пратеникът му бе съобщил, че Аларик е тръгнал и скоро ще пристигне на мястото на срещата. Затова Дънкан го чакаше под дъжда, а грубото кожено наметало бе повдигнато до брадичката му в съответствие с обичая на ловците от Дхаса. Яката и качулката му също бяха вдигнати, за да го пазят от ледения вятър и дъжда. Наметалото вече бе потъмняло около рамената, където влагата се бе просмукала надолу. Дънкан усещаше студа от бронята на ризницата въпреки дебелината вълнена фланела без ръкави под нея. Той подуха пръстите си в ръкавиците и потропа нетърпеливо с крака. С пръстите на краката си усети мократа кожа на ботушите и се намръщи. Отново се зачуди защо Аларик се бави така дълго.

В тази миг вратата на къщата вдясно се отвори и една висока, облечена в кожена дреха фигура застана на пътеката, образувана от светлината. Аларик тръгна между конете и хвана Дънкан за рамото,

сякаш за да му вдъхне увереност, преди да погледне мрачното сиво небе.

— Съжалявам, че се задържах — прошепна той, а после отметна покривалото и избърса седлото почти до сухо. — Имаше ли някакви проблеми?

— Само мокри крака и мокро настроение — отвърна весело Дънкан, после отви седлото на своя кон и се метна в него. — Да се махнем оттук и всичко ще се оправи. Защо се забави?

Морган измънка нещо и провери наново колана на коня.

— Войниците ми задаваха много въпроси. Ако Уорън реши да нападне крепостта, докато ние отсъстваме, Хамилтън ще има много работа. Това е още една причина да запазим заминаването в тайна. Колкото до хората от Коруин, те знаят, че херцогът им и верният му братовчед изповедник са се усамотили в покоите на двореца, за да може споменатият херцог да поговори със съвестта си и да се разкае.

— Ти ли ще се разкайваш? — изсмя се Дънкан, докато братовчед му скочи в седлото.

— Да не искаш да кажеш, скъпи братовчече, че съм истински безбожник? — попита Морган с усмивка и хвана юздите на товарното пони, минавайки със своя кон пред Дънкан.

— Няма такова нещо — поклати глава Дънкан. — И все пак, ще тръгваме ли или ще останем в това мрачно място?

— Тръгваме — отвърна натъртено Морган. — Хайде, иска ми се да бъдем в стария „Св. Неот“ преди залез-слънце, а това е цял ден езда при хубаво време.

— Чудесно — измърмори Дънкан под нос, докато потегляха в тръс по пустинните улици. — Цял живот съм мечтал за това.

По-късно същата сутрин, на много мили разстояние от Корът, архитектът Римъл се катереше по скалистите ридове на запад от Кулди с очакване и надежда в сърцето. В планината беше хладно и ветровито, студеният въздух щипеше, въпреки че слънцето приближаваше зенита. Но Римъл бе облечен в лъскав кожен костюм за езда и въпреки студа се потеше. Платнената раница на рамото му с всяка стъпка му изглеждаше все по-тежка. Далече долу в ниското цвилеше конят му,

оставен във ветровитата равнина, но Римъл продължаваше да се изкачва.

Волята му вече го напускаше. Разумът, който му даваше аргументи в изминалата дълга безсънна нощ му подсказваше и сега, че е глупаво да се страхува, че не трябва да трепери от мисълта за жената, наречена Бетан, че тя не е като онази магьосница преди много години, от чиито действия бе пострадал. Но въпреки това...

Римъл потръпна, спомняйки си онази нощ преди двадесет години, когато той и още едно момче се вяха промъкнали в двора на старата баба Елфрида, за да крадат зеле и ябълки. И двамата знаеха, че Елфрида се ползва с име на магьосница, че тя мрази повече от всичко външни хора да тършуват по малкото ѝ парче земя — на няколко пъти самите те си бяха патили от метлата ѝ. Но този път се надяваха, че ще надхитрят старицата заради тъмнината на нощта и тя няма да ги хване.

Но старата баба Елфрида изскочи в тъмното, обгърната във виолетова светлина като в ореол. Блесна ослепителна светкавица, а светлината и топлината накараха Римъл и приятеля му да изчезнат с цялата бързина, на която бяха способни краката им.

Те се измъкнаха, старицата не ги последва. Но на другата сутрин, когато Римъл се събуди, косата му беше побеляла. Нито миенето, нито търкането, нито компресите, нито боите не успяха да възвърнат първоначалния ѝ цвят. Майка му бе ужасена, защото предполагаше, че за всичко е виновна старата вещица. Но Римъл не призна, че е излизал от къщи през нощта. Той каза, че е легнал да спи и се е събудил с бяла коса, че няма нищо друго. Наскоро след тази история баба Елфрида бе изгонена от селото и никога повече не се видя.

Римъл потръпна от студения утринен въздух и отново усети гадене в стомаха си, което се появяваше винаги при спомените за случката. А тази Бетан беше също някаква магьосница — иначе нямаше как да изпълни услугите, за които говореха местните хора. Но какво щеше да прави Римъл, ако тя откаже да му помогне или пък му се подиграе, или пък поиска цена, която той няма да може да заплати?

Още по-лошо, какво щеше да прави, ако Бетан е зла магьосница, ако се опита да го измами, ако му даде погрешен талисман или пък реши след години, че не е получила справедливо заплащане? Как ли щеше да отмъсти на Римъл, на лорд Кевин или пък на самата Бронуин?

Римъл потръпна й смени насоката на мислите си. Неразумно беше да се поддава на истерия, пък и нямаше основание за това. Предишния ден Римъл бе проучил подробно репутацията на Бетан, разговарял бе с хора, възползвали се от услугите ѝ. Нямаше основание да мисли, че тя е нещо повече от това, за което я смятаха местните хора — безобидна стара овчарка, която често успява да помогне на нуждаещи се хора. Освен това, тя беше единствената надежда на Римъл за спечелване на жената, която обичаше.

Архитектът спря и погледна нагоре по пътеката, като заслони с ръка очи от слънцето. Съвсем наблизо имаше няколко ниски борови дръвчета, а зад тях се показваше висок тесен процеп в голата скала, преграден със завеса от животински кожи. Няколко мършави овце и агнета пощипваха замръзналата трева между скалите от двете, страни на пещерата. Отляво на скалите бе опряна овчарска гегата. Собственикът на гегата не се виждаше.

Римъл пое дъх, събра всичката си смелост и измина последните метри до равното място пред пещерата.

— Има ли някой тук? — извика с глас, треперещ от вълнение. — Аз... аз търся баба Бетан, овчарката. Дошъл съм с добри намерения.

Последва дълга пауза, в която Римъл можеше да чуе само тихите пролетни песни на птиците и шумоленето на насекомите, хрупането на овцете, които късаха грубата трева наоколо, както и собственото си хрипкаво дишане. Най-сетне се чу човешки глас, който избоботи „влез“.

Звукът го стресна. Скривайки изненадата си и преглъщайки с мъка, архитектът пристъпи към входа на пещерата и внимателно дръпна завесата, която му се стори направена от нещавени кози кожи. Огледа се нервно наоколо, защото в главата му проблесна налудничавата идея, че може би вижда слънцето за последен път и после се взря към вътрешността на пещерата. В нея беше тъмно като в рог.

— Влизай — изкомандва гласът, когато Римъл се заколеба. Той тръгна бавно, придържайки отворена завесата, за да пусне свеж въздух и светлина в пещерата, а после се огледа незабележимо, за да открие откъде идва гласът. Струваше му се, че той идва от всички посоки и се отразява в тесните мръсни стени на пещерата. В тъмнината не можеше да види нищо повече.

— Пусни завесата и стой, където си.

Гласът стресна Римъл, въпреки че го очакваше; Той подскочи от страх и изпусна завесата. Гласът идваше от мрака, наляво от него — не се съмняваше, че е така. Не смееше да тръгне натам, защото се страхуваше от гласа, чийто източник не забелязваше. Преглътна с мъка, с усилие остана прав и отпусна ръце. Колената му трепереха, а дланите му се овлажняваха, не смееше да помръдне.

— Кой си ти? — попита гласът. Този път думите сякаш идваха откъм гърба му. Гласът беше дълбок и пресипнал, не се разбираше дали е на мъж или на жена. Римъл нервно облиза устни.

— Казвам се Римъл. Главен архитект съм на негова милост херцога на Касан.

— От чие име идваш, архитект Римъл — от свое или от името на херцога?

— От... от свое.

— И какво искаш от Бетан? — попита гласът. — Не мърдай, докато не ти кажа.

Римъл мислеше да се обърне, но сега отново замръзна на място. Опита се да се отпусне. Очевидно съществото, говорещо с този глас, виждаше в тъмнината. Римъл обаче не виждаше нищо.

— Вие ли сте баба Бетан? — попита стеснително той.

— Аз съм.

— Аз, аз ви донесох малко храна — каза Римъл и преглътна.

— Остави я до себе си.

Римъл изпълни нареждането.

— А сега ми кажи какво искаш от Бетан?

Римъл преглътна отново. Усещаше как потта се стича от челото му и достига до очите, но не посмя да вдигне ръка и да я избърше. Той примига и с усилие на волята продължи.

— Има една жена, бабо Бетан. Тя е...

— Продължавай.

Римъл пое дъх.

— Искам я за жена, бабо Бетан. Но тя, тя е наречена на друго. Тя ще се омъжи за него, ако не успееш да ми помогнеш. Нали ще ми помогнеш?

Усети как светлината зад него се засили, а после забеляза сянката си върху скалата отпред. Светлината беше оранжева и идваше от

огъня. Тя разпръсна част от мрака и прогони страха му от тясната пещера.

— Можеш да се обърнеш и да се приближиш.

С едва доловима въздишка на облекчение Римъл се обърна бавно към източника на светлината. На каменния под на десетина крачки от него беше сложен фенер, а зад него със скръстени нозе седеше много стара бабичка, облечена в дрипи. Лицето ѝ беше набраздено от бръчки и обрулено от вятъра, от главата ѝ се спускаше дълга сплъстена сива коса, която някога вероятно е била тъмна. Старицата скатаваше старателно тъмното парче плат, с което бе затулвала светлината на фенера. Римъл избърса очи с ръкав и пристъпи колебливо към фенера, после спря и погледна с очакване към жената, наречена Бетан.

— Е, уважаеми Римъл — каза жената, а черните ѝ очи блестяха и светеха в трепкащите лъчи на фенера. — Мислиш ли, че моята външност е отблъскваща?

Зъбите ѝ бяха пожълтели и прогнили, дъхът ѝ беше лош. Римъл едва се удържа да не се върне назад от отвращение. Бетан се захили — звукът беше писклив и хриптящ, и посочи пода с мършавата си ръка. Върху пръстите ѝ проблесна злато и Римъл разбра, че това трябва да е венчална халка. Нали хората от града казваха, че е вдовица. Чудеше се кой ли е бил мъжът ѝ.

Римъл се наведе внимателно към грубия каменен под на пещерата и седна с кръстосани крака, имитирайки стопанката. Когато се настани, Бетан се загледа в него за няколко мига, без да каже дума, очите ѝ бяха ярки и властни. После кимна.

— Тази жена — кажи ми нещо за нея. Красива ли е?

— Тя... — изпищя Римъл, защото гърлото му бе пресъхнало. — Ето каква е тя.

И той извади медальона на Бронуин и го подаде колебливо.

Бетан протегна кокалеста ръка и взе медальона. После го отвори с ловко движение на изкривения си пожълтял нокът. Когато видя портрета, веждите ѝ се повдигнаха едва забележимо и тя погледна изпитателно към Римъл.

— Това ли е жената?

Римъл кимна боязливо.

— Неин ли е медальонът?

— Беше неин — отвърна Римъл. — Напоследък го носеше този, който ще се жени за нея.

— Кажи нещо за този, който ще се жени за нея — настоя Бетан. — Той обича ли я?

Римъл кимна.

— Но и ти я обичаш, така че си готов да рискуваш живота си, за да я имаш.

Римъл кимна за трети път с широко отворени очи.

Бетан се засмя и това беше жалко подобие на усмивка.

— Преди много години и аз имах мъж, който рискува живота си, за да ме има. Учудва ли те това? Няма значение. Той щеше да е на наша страна, така ми се струва.

Тя затвори медальона, задържа го за верижката в кокалестата си лява ръка, после се пресегна назад и извади жълта кратунка с тясно гърло. Римъл със затаен дъх и широко разтворени очи наблюдаваше как Бетан отстранява запушалката с едно движение на палеца и премества кратунката към него. Неясното предчувствие, което го преследваше през цялата сутрин, отново завладя ума му, но той с усилие на волята го отпъди.

— Протегни ръце, архитект Римъл, за да не разлееш водата по жадната скала и да я загубиш завинаги.

Римъл се подчини и Бетан наля вода от кратунката в събраните му в шепа ръце.

— А сега — продължи Бетан, след като сложи кратунката настрана, — виж само как ще рисувам свещените знаци над водата. Виж как вихърът на времето и светата любов ще издухат водите и ще отбележат тяхното преминаване. Виж как това, което е било нейно, сега поражда това, което ще е нейното падение, и ще направи нейно това, което е твое.

Тя завъртя и разклати медальона над събраните в шепа ръце на Римъл, описвайки с него сложни фигури и знаци над водата, като в същото време мърмореше заклинания, които ту се засилваха, ту утихваха. Наблюдаваше и очите на посетителя си, които отначало потрепваха, после натежаха и накрая се затвориха. Прибирайки медальона в ръце, тя изсуши внимателно водата от ръцете на Римъл с тъмна кърпа, така че да не се разлее нито капка по време на заклинанието и да не разбърка летежа на времето. После въздъхна,

отвори отново медальона и се замисли какви вълшебни думи да използва.

Любовни вълшебни думи. И не просто любовни, а такива, които да прехвърлят любовта на жената от един мъж върху друг. И преди беше правила такива магии, при това неведнъж.

Но това беше много отдавна, тогава Бетан не беше толкова стара, беззъба и разсеяна. Сега не беше сигурна, че ще може да си припомни всичко.

„Не шумете небеса?“

Не, това бяха вълшебни думи за добра реколта. Вярно е, че можеха да се използват за дами, но по-късно например, ако искаха да родят син, ако Римъл искаше това. Но сега й трябваша по-други думи.

Можеше да призове Баазам — това беше много силна магия. Но и тя не подхождаше, затова Бетан поклати недоволно глава. Това беше черна магия, магия, която убива. Деръл я беше накарал да се откаже от тези работи много отдавна. Освен това, тя никога не би употребила такива магии срещу прекрасната млада жена от медальона. Самата тя може би е изглеждала така красива преди години. Нали Деръл й беше казал, че е красива.

Тя погледна портрета и неясните спомени преминаха отново за миг през паметта ѝ.

Жената от медальона. Не я ли беше виждала по-рано? Май че имаше такова нещо преди много години, когато зрението ѝ беше по-добро, а самата тя не беше така стара и саката. Да, сега си спомни всичко.

Спомни си красивото русо дете и трите по-големи момчета, вероятно братя или братовчеди. Те яздеха планински понита, после закусиха върху зеления килим на тревата, която покриваше рида на Бетан през летните месеци. Децата бяха благородници, синове на могъщия херцог на Касан — същия херцог, чийто слуга сега седеше хипнотизиран на пода в пещерата на Бетан.

Бронуин. Сега си го спомни. Името на детето беше Бронуин. Лейди Бронуин де Морган, племенница на херцог Джеърд и наполовина дерини. Тя беше дамата на портрета!

Бетан се сви и се огледа наоколо с виновен вид. Дамата бе дерини. И сега тя, Бетан, бе обещала да направи магия срещу нея. Щеше ли да се осмели? Щеше ли изобщо магията да има сила срещу

жена, която е наполовина дерини? Бетан не искаше да ѝ причини зло. Преди много години детето Бронуин ѝ се беше усмихнало на поляната, сякаш беше дъщерята, която самата Бетан никога не роди. Беше галила агнетата и овцете, беше разговаряла с Бетан, не беше се изплашила от старата набръчкана вдовица, която пасеше стадото си на хълма. Бетан не можеше да забрави всичко това.

Бетан се намръщи и закърши ръце. Бе обещала на Римъл. Не ѝ харесваше да е в подобно раздвоение. Ако помогнеше на архитекта, можеше да нарани момичето, а това не искаше, да допусне.

Тя погледна към Римъл и се замисли отново. Кесията на кръста на архитекта бе натезала от злато, а торбата, която беше оставил на пода при влизането си бе пълна с хляб, сирене и други вкусни неща, каквито не беше яла от месеци насам. Бетан усещаше пресния приятен аромат, проникващ в пещерата, докато тя се двоумеше. Ако не изпълнеше обещанието си, Римъл щеше да си вземе храната и златото, и да си отиде.

Добре тогава, щеше да направи само малка магия. Може би щеше да е достатъчна само магията за съмнение. Това беше решението. Магия на съмнение, така че хубавата Бронуин да не бърза да се омъжи за своя избраник.

А кой ли е избраникът ѝ, чудеше се Бетан. Жените дерини не можеха да се омъжват за първенците. Съдбата на тази отдавна преследвана раса в сегашните трудни времена бе друга. Затова, след като нямаше да рискува и да обиди някой високопоставен господар, защо ли пък Бетан да не направи по-силната магия и да даде на Римъл това, което той така страстно желае?

Бетан кимна решително и с пъшкане се изправи на крака, после започна да тършува в опърпания сандък, който се намираще до задната стена на пещерата. Десетки бяха нещата в сандъка, които Бетан можеше да използва за целта си, така че тя се зарови замислено в многобройните дрънкулки, чудновати камъни, пера, прахове, тинктури и други оръдия на нейния занаят.

Измъкна малка полирана кост и я загледа замислено, но после поклати глава и я остави. Същата съдба имаха един изсушен лист, дребната изрязана фигурка на агне, шепата билки, вързани с няколко заплетени тревички и малкото глинено гърне.

Накрая стигна до дъното на сандъка и намери това, което търсеше: кожена торба, пълна с камъчета. Тя я довлече до края на сандъка, изпъшка, докато я измъкваше и почти я изпусна отвисоко на пода. След това развърза ремъка, който я стягаше и започна да се рови в съдържанието ѝ.

Муски за обич и муски за омраза. Муски за смърт и муски за живот. Муски за добра реколта. Муски за погубване на нивите на врага. Прости муски за здраве. Сложни муски за запазване на душата. Муски за богати. Муски за бедни. Муски за неродени, но очакващи докосването на жената.

Тананикайки си тихичко неясна мелодия, Бетан избра син камък с кървавочервени пръски, голям колкото да се помести удобно в мъжка ръка. Прерови сандъка, докато не намери малка торбичка от козя кожа за камъка, а после върна голямата торба в сандъка и го затвори. Взе камъка и торбичката и ги занесе до фенера, седна отново до Римъл и скъта камъка и торбичката под гънките на дрипавата си рокля.

Римъл седеше хипнотизиран пред мигация фенер, а събраните му в шепа ръце бяха празни. Очите му бяха притворени и спокойни. Бетан взе жълтата кратунка, наля вода в ръцете му и отново вдигна медальона над водата. Започна пак да припява вълшебните думи, а после се пресегна внимателно към челото на Римъл и докосна веждата му. Архитектът кимна, сякаш се отърсваше от дрямка, а после погледна към медальона, като че не се беше случило нищо необикновено, не бяха изминали минути, за които той не помнеше нищо.

Бетан завърши пеенето и взе медальона в ръка, после се протегна зад себе си и извади камъка с кървавочервените пръски. Задържа го за миг в ръцете си, а очите ѝ се притвориха, докато мърмореше нещо, което Римъл не успя да разбере. После остави камъка на пода под ръцете му, сложи пръстите си с големи извити нокти върху пръстите на Римъл и се взря в очите му.

— Отвори ръце и остави водата да измие камъка — каза тя със стържещ глас. — Това завършва и задейства магията.

Римъл преглътна и мигна с очи няколко пъти, после изпълни поръката. Водата се изля върху камъка и той я погълна. Римъл изтри ръце в панталоните си, крайно учуден от всичко.

— Значи сега всичко е наред и моята дама ме обича — прошепна той с недоверие.

— Все още не — отвърна Бетан, взе камъка от земята и го сложи в торбичката от кожа на коза. — Но тя ще те заобича.

Старицата пусна торбичката в ръцете на Римъл и седна.

— Вземи торбичката. Знаеш какво има вътре. Не го изваждай, докато не успееш да го оставиш там, където ще бъде твоята дама. Тогава трябва да отвориш торбичката и да извадиш това, което е вътре, но без да го пипаш. От момента, в който кристалът е изложен на светлина, ще имаш на разположение само няколко секунди, за да се махнеш от неговото въздействие. От този миг магията ще е задействана и ще почне да работи, когато твоята дама пристигне.

— И тогава тя ще е моя, така ли?

Бетан кимна.

— Магията ще я обвърже. А сега си отивай.

Тя вдигна медальона и го пусна в ръката на Римъл, а той го скъта заедно с торбичката с камъка в пазвата си.

— Най-покорно ти благодаря, бабо Бетан — промълви той, преглъщайки и напипвайки торбичката на кръста си. — Колко ви дължа? Донесох храна, какъвто е обичаят, но...

— Нали имаш злато в кесията си?

— Така е — прошепна Римъл, а после измъкна малка, тежка кесия. — Не е много, но...

Той сложи внимателно кесията на пода до фенера и погледна уплашено към Бетан. Старицата хвърли поглед към кесията, а после се вгледа в Римъл.

— Изпразни я.

С хълцане, което се чу ясно в малката пещера, Римъл отвърза кесията и изтърси съдържанието ѝ на пода пред себе си. Монетите звъннаха с мелодията на чисто злато, но погледът на Бетан не се отместваше от лицето на архитекта.

— Каж ми каква е цената на услугата ми според тебе, уважаеми Римъл? — каза тя, като следеше внимателно израза на лицето му.

Римъл облиза устни, а очите му се спряха на купчинката злато, която не бе малка. След това с рязко движение той отместа цялата сума към Бетан. Жената се усмихна хитровато, кимна, а после се пресегна и

прибра само шест монети. Останалите бутна обратно към Римъл. Архитектът бе поразен.

— Не разбирам — изрече той с разтреперан глас. — Няма ли да вземеш още?

— Взех повече от достатъчно за нуждите ми — изграчи Бетан. — Просто исках да изпитам доколко цениш моята услуга. А колкото за другото, може би ще споменеш вдовицата Бетан в молитвите си. В годините пред залеза на живота си чувствам, че може би имам нужда не толкова от злато, колкото от молитви за мен пред Всевишния.

— Ще се моля за теб, бабо Бетан — заекна Римъл, прибирайки златото си. — Мога ли да направя за теб още нещо?

Бетан поклати глава.

— Доведи децата си да ме видят, архитект Римъл. А сега ме остави. И двамата получихме, каквото искахме.

— Благодаря ти, бабо Бетан — прошепна Римъл и се изправи на крака, радвайки се на късмета си. — Ще се моля за теб.

Той се измъкна през завесата от кози кожи. Когато архитектът изчезна във външния свят, Бетан въздъхна и се сви пред фенера.

— Е, скъпи мой Деръл — прошепна тя, докосвайки златния пръстен на ръката си с устни — всичко е наред. Заредих магията, която ще даде на младия човек, каквото иска. Нали не смяташ, че съм сбъркала, като действах против една дерини?

Тя спря, сякаш се вслушваше в отговора, после кимна.

— Знам, скъпи мой. Никога преди не съм използвала магии срещу някой от тайнствената раса. Но този път трябва да успея. Май че си спомних всичките магически думи. Пък и няма значение, стига ние двамата да сме заедно.

Вече се стъмваше, когато Морган даде знак да спрат. Той и Дънкан бяха яздили непрекъснато, откакто напуснаха Корът на развиделяване. Бяха спрели за малко по обяд, колкото да напоят конете и да глътнат набързо по някоя хапка суха храна.

Сега приближаваха билото на планинската верига Лендауър, зад което се намираще прочутия проход Гънъри. В края на прохода беше светилището на свети Торин, южния вход към свободния свещен град Дхаса. На другата сутрин, когато те и конете ще са отпочинали,

дватамата щяха да отидат в светилището на свети Торин. Това беше задължителен ритуал, преди да получат разрешение да пресекат широкото езеро, зад което се намираше Дхаса. После щяха да влязат в свободния град Дхаса, където нито един коронован владетел нямаше право да стъпва без съгласието на градските жители. Въпреки това Морган щеше да влезе, но преоблечен като обикновен посетител. И тогава щяха да се обърнат към Курията на Гуинид.

През ръмящия дъжд и спускащата се тъмнина развалините едва се открояваха. Морган дръпна юздите и накара коня да продължи ходом, а после се взря в мъглата, заслонявайки с ръка очите си. Сивите му очи огледаха последователно кулата, стълбището и горната част на разрушената крепостна стена, като навсякъде търсеха знак на чуждо присъствие. Но никъде нямаше следи от скорошно посещение. Можеха спокойно да останат тук през нощта.

Морган измъкна краката си от стремената, протегна се и се изпъна назад в седлото, като остави краката си да се люлеят. Конят самичък подбираше пътя през неравната местност, водеща към входа. Малко по-назад Дънкан спря своя кон, който се бе подхлъзнал върху буца кал, но после отново тръгна. Товарното пони, което сега вървеше след Дънкан, се взираше подозрително във всяка сянка, изпълзяваща от тъмнината пред него, като се стряскаше и се дърпаше от водача си при всеки звук или движение по ветровитото плато. И хората, и животните бяха уморени от пътя, и измръзнали до кости.

— Май че стига за днеска — каза Морган, когато се доближиха до разрушения вход. Глухото цопкане на конските копита в калта премина в обикновено тракане, тъй като бяха стигнали до калдъръмената пътека, водеща към старинния двор. Зловеща тишина пронизваше развалините въпреки неспиращия дъжд, затова Дънкан се приближи с коня си до Морган и несъзнателно започна да шепне.

— Какво е това място, Аларик?

Морган насочи коня към разрушения вход и се наведе, за да мине под една почти паднала греда.

— Това е „Св. Неот“. Преди Реставрацията тук е имало прочуто манастирско училище на братство, съставено само от дерини. По време на разгрома църквата била осквернена, а няколко от братята били убити върху стъпалата на самия олтар. Местните хора, доколкото

ги има, бягат от това място като от чума. Навремето Брайън и аз обичахме да се разхождаме насам.

Морган насочи коня към един сух, частично покрит ъгъл, и започна да бута гредите над главата си, опитвайки доколко са здрави.

— Доколкото знам, по време на разцвета си „Св. Неот“ е съперничел на големия университет в Конкарадин и на училището на Варнаритите в Грикота. Естествено, по онова време е било чест да си дерини.

Той бутна последната греда и изръмжа от удоволствие, когато тя не се събори. После се изправи в седлото и отупа ръце, облечени в ръкавици, в знак на свършена работа.

— Готово. Мисля, че това сухо местенце е подходящо за сън. Поне покривът няма да се събори върху нас.

Той слезе от коня и се огледа с удоволствие, вероятно защото си спомняше мястото от преди. След няколко минути той и Дънкан вече бяха свалили седлата от конете и ги бяха опрели на сухата стена. Когато Морган се завърна, след като беше вързал конете в по-отдалечена зона на развалините, Дънкан бе сложил вечерята на весело бумтящия огън в ъгъла. Морган пое с удоволствие аромата на приготвяната храна, свали мокрите си ръкавици й наметалото, после потърка енергично ръце над хубавия огън.

— Да, бях почнал да си мисля, че вече никога няма да се стопля. Ти надмина себе си, Дънкан.

Дънкан разбърка ястието в съдината, а после започна да се рови в дисагите.

— Приятелю, още малко и нямаше да мога да запаля огъня. И дървата бяха мокри, пък и едва намерих място, където огънят да е незабележим отвън. Каква е била тази зала по-рано?

— Трапезария, според мене — Морган отцепи малко трески от по-сухите греди и ги струпа до огъня. — От дясната страна трябва да е била кухнята, по-нататък са били конюшните, а после — спалните на братята. Всичко се е разрушило, в спомените ми сякаш беше запазено. Сигурно последните зими са били много сурови — той потърка ръце и почна да духа в тях, за да ги стопли. — Има ли начин да разпалим огъня малко повече?

Дънкан се усмихна и отвори бутилка вино.

— Само ако искаш всички жители на Дхаса да разберат, че пристигаме. Нали ти казах, че с голяма мъка намерих място дори за този слаб огън. Моли се да не ни забележат.

— Прав си — съгласи се Морган. — И аз нямам никакво желание да ми опънат врата на бесилото или да ми прережат гърлото.

Той проследи как Дънкан наля вино в две малки медни чаши, а после сложи по едно дребно блестящо камъче във всяка от тях. Камъчетата пуснаха пара и изсъскаха от допира със студеното вино, а Морган добави:

— Доколкото си спомням, жителите на Дхаса са възприели някои нови начини за разправа с шпионите, особено с шпионите дерини.

— Спести ми подробностите — отвърна Дънкан. Той извади камъчетата от чашите и подаде едното на братовчед си. — Хайде сега наздраве. Това е последното шише от френското вино.

Морган се изтегна до огъня с въздишка и отпи от горещото силно вино, което затопли гърлото и стомаха му.

— Лошо е, че в Дхаса не пият този еликсир. Няма нищо похубаво от фиенското вино, когато си уморен и измръзнал. Дори не ми се иска да мисля какво ще трябва да прием през следващите няколко дни.

— Това значи, че смяташ да си жив толкова дълго — засмя се Дънкан. — И още, че светите жители на Дхаса няма да те познаят, преди да сме стигнали до нашите уважавани архиепископи — той се облегна на стената и с наслада отпи от виното. — Знаеш ли, говори се, че в Дхаса използват пиво за причастие, защото виното им е лошо.

— Сигурен съм, че това е само шега.

— Не, информацията ми е от отличен познавач. Използват светено пиво — той се наведе и бръкна в тенджерката. — Готов ли си да хапнеш?

След четвърт час и двамата бяха намерили най-сухите кътчета, където развиваха постелите си, готвейки се за сън. Дънкан се опитваше да чете молитвеника на светлината на гаснещия огън, а Морган свали шпагата си и приклезна, с поглед зареян в тъмнината. Вятърът виеше в развалините и звукът се преплиташе с шума от дъжда. Наблизо в тъмното Морган долови стърженето на железните подкови на конете върху камъните на конюшнията. Някъде отдалеч долетя самотен писък на нощна птица, после всичко утихна. Морган

погледа угасващата жар още няколко минути, после стана и се загърна в наметалото.

— Смятам да се разходя за малко — прошепна той, като затегна наметалото и се отдалечи от огъня.

— Има ли някакъв проблем?

Морган погледна неловко към ботушите си и поклати глава.

— Преди години яздехме по тези места с Брайън. Това е. Без да искам, си спомних.

— Мисля, че те разбирам...

Морган вдигна качулката си, после бавно излезе от светлия кръг, очертан от огъня, и потъна в тъмната и влажна нощ. Мислеше си за Брайън, без да се задълбава в спомените, свързани с това място. Накрая се намери под отворения изгорял купол на старата църква. Огледа се учудено, защото нямаше намерение да дойде тука.

Някога църквата трябва да е била голяма. Въпреки че дясната страна и по-голямата част от стената на олтара отдавна се бяха срутили — може би още при първоначалния пожар или под тежестта на годините, въпреки че последните цветни стъкла отдавна бяха паднали от високите централни витражи, в цялото място все още се чувстваше полъхът на святост. Дори светотатственото убийство на братята дерини в същата зала не бе премахнало изцяло духа на спокойствие, който в представите на Морган винаги се свързваше със светите места.

Той погледна към разрушения олтар и почти си представи, че различава тъмните петна по стъпалата пред него, но после поклати глава за предмета на своето въображение. Монасите дерини, които бяха загинали на това място, бяха мъртви вече двеста години, а кръвта им отдавна бе отмита от проливните дъждове, които се изсипваха в планината всяка пролет и есен. Селските легенди разправяха, че духовете на монасите посещаваха манастира, но и те отдавна се бяха успокоили.

Той се върна назад и премина през вратата в задната част на развалините на главния кораб. Усмихна се, забелязвайки, че стълбите към камбанарията са се запазили, въпреки че по края се ронеха. Тръгна нагоре по тях, като се движеше по-близо до външната стена и внимателно подбираше къде стъпва. Беше тъмно и пътят му бе отрупан с парчета от тухли и други боклуци. Когато стигна първата площадка,

внимателно мина край външната стена и стигна до прозореца, а после се загърна по-плътно с коженото си наметало и седна.

Колко ли време бе минало, откакто бе седял на този прозорец за последен път? Той се огледа в тъмнината. Може би десет години или пък двадесет? После си спомни точно — четиринадесет години и няколко месеца.

Вдигна нозе и ги опря на отсрещната страна върху рамката на прозореца, с колена долепени до гърдите. После си припомни всичко.

Беше през есента — началото на ноември. Тогава есента бе закъсняла, а той и Брайън бяха тръгнали рано сутринта от Корът в едно от редките им пътувания на коне сред природата, преди да започне лошото време. Денят беше ясен и мразовит, усещаше се приближаващата зима. Брайън, както обикновено, беше в добро настроение. Затова, когато той помоли Морган да го разведе по старите развалини, младият лорд дерини се съгласи веднага.

По това време Морган вече не му беше оръженосец. Една година по-рано той се беше проявил в битката, която Брайън водеше с Марлук. Освен това бе навършил петнадесет години, което бе с година повече от изискването по закона на Гуинид, а имаше и своя титла като херцог на Коруин.

Затова и по време на пътуването, яздейки до Брайън на буен катраненочер боен кон, той бе облечен в черен кожен елек с извезан яркозелен грифон на Коруин, а не в червената униформа на придворните на Брайън. Конете запръхтяха и зацвилиха доволно, когато ездачите им се спряха пред старата църква.

— Погледни — възкликна Брайън. Той насочи белия си жребец към входа и засенчи очите си с облечена в ръкавица, ръка, вирайки се във вътрешността. — Аларик, стълбите към камбанарията изглеждат здрави. Хайде да отидем там.

Той върна коня си малко назад, скочи от седлото, хвърли червените кожени юзди, за да може животното да пасе, докато ездачите обикалят църквата. Морган побърза и последва Брайън в разрушения божи дом.

— Сигурно навремето това място е било прочуто — каза Брайън, стъпвайки на една паднала греда и проправяйки си път през развалините. — Колко души са живеели тук според тебе?

— В целия манастир ли? Струва ми се около двеста или триста. Имам предвид братята монаси, слугите и послушниците — всички заедно, разбира се. Доколкото си спомням, членовете на Ордена са били доста повече от сто.

Брайън се изкачи по първите стъпала на стълбището. Под ботушите му изскачаха парченца от камък и хоросан, докато той търсеше къде да стъпи по-стабилно. Ярките му кожени дрехи за езда бяха като червено петно на фона на избелялата сива кула, а алената му ловджийска шапка бе украсена с бяло перо, което подскачаше весело на рамото му, докато той се изкачваше нагоре. Брайън изсумтя, когато ботушът му се подхлъзна и той почти загуби равновесие, но се задържа и продължи.

— Внимавайте къде стъпвате, милорд — извика Морган, наблюдавайки с тревога Брайън и вървейки зад него. — Не забравяйте, че тези стъпала са на повече от четиристотин години. Ако се срутят, Гуинид ще остане без крал.

— Не се безпокой, Аларик! — възкликна Брайън. Той стигна до първата площадка и се запъти към прозореца. — Погледни оттук, вижда се половината път за Корът.

Когато Морган застана до него, Брайън изчисти перваза от парчетата тухли и счупени стъкла с едно движение на облечената си в ръкавица ръка, а после седна удобно, опрял единия си крак на противоположната стена.

— Погледни каза той и посочи с камшика си за езда планините, разположени на север. — След месец те ще са покрити със сняг. И тогава гледката на затрупани със сняг върхове ще е също така красива, каквато са сега поляните, докоснати от първия есенен скреж.

Морган се засмя и се подпря на рамката на прозореца.

— Сега вече сигурно има добри възможности за лов горе в планината, сър. Няма ли да останете в Корът още малко?

— Ти знаеш, че не мога, Аларик — отвърна Брайън и безпомощно повдигна рамене. — Дългът ме зове с ясен и настойчив глас. Ако до седмица не се върна в Ретмут, лордовете от съвета ще се разбъбрят като шепа нервни жени. Мисля си, че те не вярват истински в смъртта на Марлук, нито пък че войната е свършила. Освен това трябва да мисля за Джихана.

„Да, освен това трябва да мисля за Джихана“ — каза си наум и Морган.

За миг си представи младата, червенокоса кралица, но после прогони образа ѝ от спомените си. Всяка надежда за любезни отношения помежду им се беше изпарила в деня, когато тя разбра, че той е дерини. Никога не би му го простила, а именно това той нямаше как да промени, дори и да искаше. Безсмислено беше да се настоява. Само щеше да напомня на Брайън за разочарованието, което не зависеше от него, да му напомня, че между кралицата и най-близкия му приятел винаги ще съществува омраза.

Морган се наведе над протегнатия крак на Брайън и погледна през отвора на прозореца.

— Вижте, сър — каза той, променяйки темата на разговора. — Алдерахът е намерил малко трева, която не е попарена от сланата.

Брайън погледна. Под него, на пет-шест метра от основата на кулата, черният боен кон на Морган изпасваше съсредоточено парче зелена трева. Жребецът на Брайън се бе отклонил надясно с няколко метра и се задоволяваше да бутва лениво муцуната си в полянка от кафява детелина, а едното му копито бе настъпило червените кожени юзди.

Брайън се засмя и се облегна на прозореца със скръстени на гърди ръце.

— Да, този кедрах е толкова глупав, че понякога се чудя как намира собствения си нос. Сега например би трябвало да има достатъчно разсъдък, за да повдигне крак и да тръгне, но вероятно си мисли, че е вързан.

— Нали ви казвах да не купувате коне от Тланед, господарю — усмихна се Морган, — но вие не слушате. Тези коне са красиви на външен вид и са бързи, но не са много умни. Друго нещо са конете от Ркаса.

— Млъкни! — заповяда Брайън, преструвайки се на сърдит. — Караш ме да се чувствам непълноценен, а кралят никога не трябва да допуска това чувство.

Морган се опита да скрие усмивката си и отново погледна към равнината. Забеляза няколко Конника, които бързо идваха към тях, затова докосна леко рамото на Брайън, заставайки нащрек.

— Какво е това, Брайън?

Когато се загледаха по-внимателно, успяха да различат в ръцете на първия ездач червеното знаме с лъва на Брайън. До него яздеше едра фигура в яркооранжево облекло, която можеше да бъде само лорд Иуон, могъщият херцог на Клейбърн. Вероятно в това време херцогът бе забелязал отблясъка от червените кожени дрехи на Брайън на прозореца, защото внезапно се изправи на стремената и нададе дрезгав планински боен вик, продължавайки да препуска с групата си към камбанарията.

— Дявол да ги... — промърмори Брайън, изправяйки се, за да погледне надолу, където новодошлите спряха в облак от прах.

— Сър! — изкрещя Иуон с искрящи от радост очи, развени от вятъра коси и червеникава брада. Той издигна знамето на Брайън и го развя победоносно. — Сър, роди ви се син! Наследник на трона на Гуинид!

— Син! — възкликна Брайън, а устата му се отпусна в неволен ужас. — Боже мой, той трябваше да се роди след месец! — После очите му се осветиха от възторг. — Син, чуваш ли, Аларик? — извика той, сетне прегърна Морган и започна да танцува с него. — Аз съм баща, аз имам син!

Пускайки Морган, той погледна победоносно през прозореца към викащата група и отново възкликна: „Аз имам син!“

После бързо се спусна по стълбата, а Морган го последва. Сред развалините ечеше гласът на младия крал, сякаш пееше победен химн:

— Син! Син! Чуваш ли, Аларик, аз имам син!

Морган въздъхна дълбоко и потърка лицето си с ръце, опитвайки се да отхвърли мъчителните спомени, а после отново опря глава върху перваза на прозореца. Всичко това се бе случило преди много години. Юношата Аларик сега беше главнокомандващ на кралските армии, отделно от това — самостоятелен и могъщ феодален владетел, макар че в последно време беше попаднал в затруднено положение. А Брайън спеше вечен сън в гробницата на прадедите си под катедралата в Ретмут — жертва на магическо убийство, което дори Морган не бе успял да предотврати.

Синът на Брайън, за когото се отнасяше възторженият възглас: „Син! Син! Чуваш ли, Аларик, аз имам син!“, бе навършил

четирнадесет години, бе се превърнал в мъж и бе станал крал на Гуинид.

Морган погледна към равнината, както бяха правили преди толкова години двамата с Брайън, представяйки си, че отново ще види приближаващите се ездачи, а после се загледа в мъгливото нощно небе. Нащърбената луна се издигаше на изток, отслабвайки светлината на малкото звезди, успели да пробият ореола ѝ. Морган впери взор в тези звезди задълго, попивайки величието на нощта, а после спусна нозе на пода и пое назад.

Беше късно. Скоро Дънкан щеше да почне да се тревожи за него. А утрешният ден с хитрите и инатливи архиепископи щеше да настъпи много бързо.

Опипваше пътя надолу по стълбите, но луната осветяваше развалините и облекчаваше спускането. Запъти се към входа на църквата, за да мине за по-кратко през централния кораб. Бе стигнал до средата на залата, когато очите му доловиха слаб блясък на светлина в далечния ъгъл вляво от разрушения олтар.

Той замръзна и обърна глава към светлината, а после се намръщи, защото тя не изчезна.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

*Аз го въздигнах от север, и той ще дойде.
И ще тълче князете като кал, и ще ги
мачка, както грънчар — глина.*

Исаия 41:25

Морган остана неподвижен за десетина секунди, а защитните му сили на дерини се появиха автоматически, докато той издирваше опасността. Луната светеше съвсем слабо, а сенките бяха дълги, но без съмнение в тъмнината наляво имаше нещо блестящо. Мислеше дали да извика, защото това можеше да е Дънкан. Но надали, иначе изострените му сетива вече щяха да са го открили. Ако някой се спотайваше в сенките, Морган не го познаваше.

Много внимателно, съжелявайки, че не се е сетил да вземе меча си, Морган тръгна наляво през църковния кораб, за да разузнае обстановката. Краищата на пръстите му се плъзгаха по външната стена, докато се промъкваше по страничната пътека до централния витраж. Мъждукането бе изчезнало още когато бе помръднал и сега той видя, че в този ъгъл на развалините няма нищо особено. Любопитството му обаче бе събудено.

Какво ли можеше да свети така ярко след толкова години? Стъкло? Случайно отражение на лунната светлина в застояла вода? Или нещо по-страховито?

Той долови слаб звук на отдалечаващи се стъпки по посока на разрушения олтар. Обърна се и замръзна, а в ръката му блесна готов за действие стилет. Не ставаше дума за въображение, нито пък за лунна светлина или застояла вода. Там имаше нещо!

Напрегнал зрение и слух, Морган чакаше и почти се надяваше да види как призрачното очертание на някой отдавна умрял монашески дух се изправя от разрушения олтар. Вече бе решил, че нервите му си правят лоша шега с него, когато един едър сив плъх изскочи

неочаквано от прикритието си в развалините и се насочи право към него.

Морган изсъска от изненада и скочи настрана от пътя на животинчето, после въздъхна облекчено и тихо се засмя, когато плъхът избяга. Погледна назад към разрушения олтар, упреквайки се за своята детинщина, след това тръгна уверено по коридора.

Над ъгъла, който бе привлякъл вниманието му, все още имаше част от покрив, но подът бе изкривен и затрупан с боклуци. На задната стена бе запазена поставката на олтар, макар и със счупени краища и голяма пукнатина, сякаш нанесена от силни удари. В миналото в нишата, издълбана в стената, е имало мраморна статуя.

Сега обаче от нея бяха останали само стъпалата. И те, и напуканата плоча, и парчетата счупено стъкло и камък бяха неми свидетели на ужасното денонощие преди двеста години, когато бунтовниците бяха плякосали манастира. Морган неволно се усмихна, когато погледът му се спря на стъпалата на статуята. Чудеше се кой ли е бил този нещастен светец, чиито обути в сандали стъпала все още тъпчеха разбитите мечти на това място. После погледът му падна върху късче посребрено стъкло, все още залепено за основата под стъпалата. Разбра, че е открил източникът на неуловимата светлина.

Върху замърсената плоча още имаше късчета сребро, и рубин — парченца от разбитата мозайка, която някога бе покривала нишата, разположена точно над олтара. Варварите я бяха разбили по същия начин, както бяха натрошили и статуите, цветните витражи във високите прозорци, мрамора и настилките по пода, ценните украшения по олтара.

Морган се протегна със стилета си, за да изчовърка парчето стъкло, но после се замисли, поклати глава и прибра оръжието в калъфа върху китката на ръката. Това единствено парченце сребро, което все още се задържаше на първоначалното си място, бе победило бунтовниците, времето и природната стихия. Можеше ли неизвестният светец, в чиято чест бе изваяна статуята, да направи същия извод за своите последователи — хората?

Според Морган отговорът бе отрицателен. Времето бе унищожило дори името на светеца. Или може би не?

Свивайки замислено устни, Морган прокара пръсти по очукания край на олтара, после се наведе, за да го разгледа по-внимателно. Както бе предполагал, върху камъка бяха издълбани букви, но техните сложни завъркулки бяха почти унищожени от гнева на грабителите, разразил се преди двеста години. Първите две думи можеха да се разчетат при малко въображение — „ЛИКУВАЩИ БОЖЕ“, това бяха обикновените думи за този вид олтари. Но следващата дума бе изтъркана, по-следващата — също. Успя да различи само буквите С-Е-И, които може би значеха „свети“. Последната дума беше името на светеца. Той успя да разчете полуразрушена буква К, после А, а в края Р. Дали не беше свети Камбър?

Морган се изправи и подсвирна тихичко на себе си. Отново свети Камбър, покровителят на деринската магия. Ясно защо грабителите бяха се старали да унищожат всичко. Дори се учуди, че все пак нещо беше останало.

Морган се отдалечи на няколко крачки и се огледа объркано. Искаше му се да има време и да разучи всичко по-подробно. Ако този ъгъл на църквата бе посветен на свети Камбър, имаше вероятност недалече да се намира и Порталът към отвъдното. Разбира се, дори и да действаше все още, а това бе малко вероятно след толкова години забвение, той вече не водеше никъде. Единствените други подобни портали, за които знаеше, че съществуват, се намираха в Ретмут — в кабинета на Дънкан и в ризницата на катедралата, но Морган нямаше намерение да ходи там. Целта му беше Дхаса.

По принцип идеята беше абсурдна. Порталът сигурно е бил разрушен преди векове, дори и сега да го откриеше. Пък и нямаше време да го търси.

Задържайки прозявката си, Морган се огледа наоколо за последен път, отпрати небрежен поздрав към нозете на свети Камбър, след това се запъти бавно към мястото за почивка. Утрешният ден щеше да даде отговори на много въпроси, след като се срещнеха с Курията на Гуинид. А сега отново бе почнало да вали. Дъждът сигурно щеше да го приспи.

Тази нощ обаче Пол де Джендъс нямаше да спи. В лесовете, разположени не много далече от мястото, където почиваха Морган и

Дънкан, той се взираше в проливния дъжд, а после намали галопа на коня си до обикновен ход, защото доближаваше до скрития планински лагер на Уорън де Грей. Запененият му кон дишаше тежко, изхвърляйки две струи пара през ноздрите си в студения нощен въздух. Самият Пол, изпръскан с кал и измокрен до кости, изтръска островърхата си шапка и се изправи в седлото, защото наближи първите постове на охраната.

Тази старателна подготовка бе оправдана. Постовите се появиха от тъмнината със забулени фенери в ръка, но веднага познаха конника и се оттеглиха в сянката. Факлите пред него осветяваха смътните очертания на палатките под дъжда. Пол доближи крайната палатка, от която изскочи тичешката някакъв младеж, чийто плащ бе украсен със същия знак на сокол, какъвто носеше самият Пол. Младежът пое коня, търкайки очи, за да прогони съня, а после учудено погледна ездача.

Пол кимна за поздрав, смъкна се от коня, треперещ от студ, за да огледа нетърпеливо района, осветен от факлите. После се загърна в своето мокро и кално наметало.

— Тука ли е Уорън? — попита той и отметна назад мократа си коса, преди да си сложи шапката.

По това време към него се бе приближил по-възрастен мъж във високи ботуши и наметало с качулка. Той кимна строго на Пол и даде знак на младежа да отведе уморения кон.

— Уорън има важен разговор, Пол. Каза да не го тревожим.

— Важен разговор? — Пол свали прогизналите си ръкавици и тръгна по калната пътека към центъра на лагера. — С кого разговаря? Без значение е, защото Уорън ще поиска да ме изслуша.

— Дори ако с това обиди архиепископ Лорис? — подметка събеседникът му и доволно се засмя, защото Пол се обърна крайно учуден. — Струва ми се, че добрият архиепископ ще подкрепи нашето дело, Пол.

— Самият Лорис ли е дошъл при нас?

Де Джендъс се ухили до уши, а после тупна спътника си възторжено по гърба.

— Приятелю, нямаш представа колко щастлива е тази нощ за нас. Вече съм сигурен, че Уорън ще приеме с радост новините, които му нося.

— Мисля, че вие разбирате моето положение — говореше Лорис в този момент. — Морган отказа да се оттегли и да се разкае за своя еретизъм, така че съм принуден да мисля за отлъчване от църквата.

— Вашите действия са ми пределно ясни — отвърна безстрастно Уорън. — Вие ще лишите Коруин от всички утехи на религията, ще обречете безброй човешки души на страдание и може би на вечни мъки без последно причастие — той наведе поглед към скръстените си ръце. — Съгласни сме, че Морган трябва да бъде спрян, ваше високопреосвещенство. Но аз не мога да оправдая вашите методи.

Уорън седеше на малък походен сгъваем стол, наметнат небрежно с подплатен с кожи халат в кехлибарен цвят, който го пазеше от студа. Пред него, в центъра на палатката, пламтеше ярко добре поддържан огън. Наоколо подът бе покрит с жълто-кафяви килими. Лорис, облечен във виненочервен пътен костюм, изцапан и измокрен от пътуването, седеше отдясно на Уорън в кожен сгъваем стол, където обикновено се настаняваше самият вожд на бунтовниците. Зад Лорис се бе изправил монсиньор Горони, облечен изцяло в черни свещенически дрехи, с ръце, скрити в гънките на ръкавите. Той току-що се бе завърнал от посещение при епископа на Коруин и слушаше внимателно разговора с безизразно лице.

Уорън преплете дългите си пръсти и облегна леко лакти на коленете си, а после погледна намусено към килима под чехлите си.

— Нищо ли не може да ви накара да се откажете от тези действия, ваше високопреосвещенство?

Лорис вдигна безпомощно ръце и тържествено поклати глава.

— Опитах всичко, което зная, но неговият епископ Толивър не ми помага. Ако беше отлъчил Морган, както го помолих, може би щяхме да избегнем сегашното положение. Остава ми само едно — да събера Курията и да...

Той прекъсна думите си, защото завесата на палатката се отмести настрана, за да пропусне изцапан от път човек със знака на сокола върху калното си наметало. Човекът смъкна мократа си шапка и поздрави с вдигане на десния юмрук към гърдите, а после кимна с извинение към Лорис и Горони. Уорън вдигна глава и се намръщи, когато позна новодошлия, но се изправи без бавене и отиде до входа, където човекът го чакаше.

— Какво има, Пол? — попита Уорън, пригладжайки с ръка разрошената си коса и отвеждайки Пол към входната завеса. — Казах на Майкъл да не ме тревожат, докато архиепископът е тук.

— Не мисля, че ще се сърдите на моето нахлуване, след като чуете новините, господарю — усмихна се Пол, автоматично снижавайки глас, за да не го чуе Лорис. — Малко преди стъмване видях Морган на пътя за „Св. Торин“. Той и един придружител се бяха спрели да пренощуват в развалините на стария манастир „Св. Неот“.

Уорън сграбчи Пол за раменете и го погледна крайно учуден.

— Сигурен ли си, човече? — Очевидно бе възбуден, а очите му блестяха, докато се взираха в очите на Пол. После промълви почти на себе си: — Боже мой, идва право в ръцете ни!

— Предполагам, че е тръгнал за Дхаса, господарю — ухили се Пол. — Можем да му организираме подходящо посрещане.

Очите на Уорън блестяха, когато се обърна към Лорис.

— Чухте ли, ваше превъзходителство? Морган бил забелязан в „Св. Неот“, на път за Дхаса!

— Какво! — Лорис се изправи неочаквано, лицето му бе почервенияло от гняв. — Морган тръгнал към Дхаса? Непременно трябва да го спрем!

Уорън сякаш не го чу. Той крачеше възбудено назад-напред по килима, а черните му очи святкаха замислено.

— Чуваш ли ме, Уорън? — повтори Лорис и погледна учудено водача на бунтовниците. — Това е някаква деринска хитрост, която е измислил, за да ни измами. Сигурно смята да провали утрешното събиране на Курията. Този лукав дерини може дори да убеди някой от моите епископи, че е невинен. Зная, че никога няма да се подчини на моята власт.

Уорън поклати глава, на устните му заигра едва забележима усмивка. Продължаваше да крачи нервно.

— Ваше превъзходителство, и аз не смятам, че ще се подчини. Но нямам намерение да му позволя да обърка вашата Курия. Може би е време да се срещнем лице в лице, Морган и аз. Може би е време да разберем чие могъщество е по-силно — неговите проклети вълшебства или божията мощ. Пол — обърна се той към човека на входа, — подбери лично група от петнадесетина души, която да ме придружи до „Св. Торин“ преди разсъмване.

— Слушам, господарю! — поклони се Пол.

— Освен това, след като негово високопреосвещенство си тръгне, не искам никой да ме безпокои, освен ако това е абсолютно необходимо. Ясно ли е?

Пол се поклони отново и се измъкна от палатката, за да изпълни заповедта. Когато Уорън се обърна към Лорис обаче архиепископът изглеждаше объркан.

— Може би не разбирам добре — каза Лорис, преди да седне в очакване на някакво обяснение. — Вие нямате намерение да нападате Морган, нали?

— От много месеци чакам възможност да се сблъскам с този дерини, ваше превъзходителство — отвърна Уорън, поглеждайки към Лорис с присвити очи. — В „Св. Торин“, откъдето трябва да мине, ако иска да стигне до Дхаса, има начин да го изненадам, дори да го пленя. В най-лошия случай, смятам да му попреча да се бърка в работата на вашата Курия. В най-добрия... как да го кажа, може би няма да стане нужда да се тревожите повече за този дерини.

Лорис се намръщи, после почна да мачка нервно полите на расото.

— Нима ще убиете Морган, без да му дадете възможност да се разкае за греховете си?

— Съмнявам се, че в Отвъдното има надежда за такива като него, ваше превъзходителство — заяви Уорън грубо. — Дерините са дяволско семе още от Сътворението. Не мисля, че могат да достигнат спасение.

— Може и да е така — съгласи се Лорис и се изправи, като хвърли отблизо остър поглед на вожда на бунтовниците, — но според мене не е наша работа да вземаме такова решение. Морган трябва да получи поне шанс за разкаяние. Не бих лишил от това право и самия дявол, въпреки че имам много причини да ненавиждам Морган. Вечността е твърде дълга, за да обричаме някого на вечни мъки.

— Защищавате ли го, ваше високопреосвещенство? — попита внимателно Уорън. — Ако не го унищожа, когато имам възможност да го сторя, може да стане късно. Трябва ли да даваме на дявола още една възможност? Трябва ли съзнателно да се излагаме на неговите козни, ако имаме възможност да не го правим? Нали е казано „избягвай възможността за грях“.

За първи път, откакто бяха влезли, Горони се закашля и даде знак на Лорис.

— Може ли да кажа нещо, ваше превъзходителство?

— За какво става дума, Горони?

— С ваше разрешение, има как да направим Морган безпомощен и да видим колко струва душата му. Може да му попречим да използва могъществото си, докато вземем решение как да постъпим с него.

Уорън се начумери и погледна подозрително към Горони.

— И какъв е този начин?

Горони хвърли бърз поглед към Лорис, а после продължи.

— Има едно лекарство, дерините го наричат мераша, което действа само на тяхната раса. То замъглява мислите им и ги прави неспособни да използват тъмните си сили, докато действието му не престане. Ако намерим малко мераша, нима не можем да неутрализираме Морган?

— Лекарство за дерините? — Лорис се намръщи и веждите му се събраха. — Нещо не ми харесва, Горони.

— Нито пък на мене — Уорън се изплю енергично. — Не искам да се докосвам до дерински хитрости, за да хвана Морган. Иначе ще съм същият, какъвто е той.

— С ваше разрешение — продължи търпеливо Горони, — ние имаме работа с един необикновен противник. Понякога трябва да използваме необикновени методи, за да победим подобни врагове. В крайна сметка, целта е благородна.

— В това има нещо вярно, Уорън — внимателно се съгласи архиепископът. — Освен това, ще намалим и риска за Уорън и хората му. Горони, как смяташ да използваш лекарството? Морган няма да чака, докато го сложиш в чашата му или пък докато използваш други хитрости.

Горони се засмя, а неговото добродушно и безизразно лице внезапно придоби едва забележим зловец израз.

— Оставете това на мен, ваше превъзходителство. Уорън говореше за светилището на „Св. Торин“ като място за нападението. И аз съм на същото мнение. С разрешение на ваше високопреосвещенство, ще тръгна незабавно, за да набавя мерашата, а после ще продължа, за да мога да се срещна с Уорън и хората му при светилището на разсъмване. Познавам един от братята, който ще ни

помогне да поставим капана. Вие, ваше благородие, трябва да се върнете в Дхаса с най-голяма бързина, за да подготвите утрешното заседание на Курията. Ако по някаква случайност ние не успеем, вие ще трябва да продължите процедурите по отлъчването от църквата.

Лорис обмисляше предложението, претегляйки всички възможни варианти, а после погледна под око към водача на бунтовниците.

— Е, Уорън? — повдигна той въпросително вежди. — Какво мислиш? Горони идва с вас и ви помага да хванете Морган, остава да чуе неговата изповед, ако реши да се разкае, а после Морган е ваш, правете с него каквото искате. Който и да успее от двамата ви, ще отпадне необходимостта Коруин да се отлъчва от църквата. Ти, Уорън, ще можеш да претендираш, че си спасил Коруин от нещастieto и най-вероятно ще бъдеш провъзгласен за нов управник. За мен остава удовлетворението, че ще отпадне нуждата да налагам църковно наказание на цяло херцогство заради греховете на един човек. Все пак, главната ми грижа е духовното благосъстояние на народа.

Уорън задържа задълго поглед върху пода, а после бавно кимна в знак на съгласие.

— Много добре, ваше превъзходителство. Ако твърдите, че няма да се оскверня, като използвам деринско лекарство, за да хвана Морган, ще приема думите ви на вяра. Все пак вие сте Върховен духовник на Гуинид. Аз трябва да се съглася с вашето мнение, ако искам да остана вярно чедо на църквата.

Лорис кимна одобрително и стана на крака.

— Ти си много мъдър, сине мой — каза той и даде знак на Горони да се оттегли. — Ще се моля за успеха на твоята мисия.

Той протегна ръката си с аметистовия пръстен печат и Уорън след кратка пауза прегъна коляно, и докосна камъка с устни. Но когато се изправи, в очите му се четеше ярост. Беше излъгал и затова не погледна към Лорис, когато го изпращаше до входа.

— Бог да е с теб, Уорън! — промърмори Лорис и вдигна ръка за благословия, задържайки се за малко на входа.

Когато архиепископът замина, Уорън остана безмълвен до вратата.

Обърна се и огледа вътрешността на палатката: груби жълтеникави стени, широко походно легло, покрито със сиво кожено одеяло, сгъваем стол и табуретка до огъня, кожен сандък до

отсрещната стена. В ъгъла имаше прост молитвен стол, чиято твърда и доста изтъркана дъска за коленичене лъщеше осветена от играещия огън.

Уорън отиде бавно до стола и докосна тежкия кръст с верига, повесени през страничната облегалка. Ръката му конвулсивно сграбчи масивния къс сребро.

— Правилно ли постъпих, Боже? — прошепна той, притисна кръста и веригата до гърдите си и притвори очи. Имам ли право да използвам дерински оръдия, за да изпълня твоите завети? Не хвърлих ли съмнение върху твоята чест в стремежа си да ти се харесам?

Той падна на колене върху твърдата дървена дъска и зарови лице в ръцете си. Студеното сребро се плъзна между пръстите му и падна.

— Помогни ми, о Боже, умолявам те. Подскажи ми какво да сторя, когато утре се изправя пред твоя враг.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Кога ви нападне ужас като буря...

Притчи Соломонови

1:27

Бяха изминали почти три часа от изгрев-слънце, когато Морган и Дънкан стигнаха северния край на прохода Гънъри. Денят беше ясен и безоблачен, но малко студен, а конете пристъпваха бодро в свежия утринен въздух. Вече усещаха, че наблизо има вода и наистина езерото Джашан се намираше зад дърветата, обграждащи светилището на свети Торин, на по-малко от километър пред тях. Ездачите, отпочинали след дългия преход от миналия ден, оглеждаха небрежно околностите, всеки замислен за това, което предстоящият ден можеше да им донесе.

Районът на граничната планинска област, където Дхаса се бе сгушила между върховете, бе покрит с лесове. В тях растяха високи дървета и се въдеше разнообразен дивеч. Потоците и езерата бяха в изобилие, но по непонятни причини скалният материал бе оскъден. Естествено планинските недра бяха от скала, а в някои райони преобладаваше каменистата почва и нищо не можеше да расте. Те обаче се намираха във високата част на планината, много над горския пояс. Тези места не бяха удобни за обитаване. Затова хората от Дхаса изграждаха къщите си и целите си градове от дърво. Дървеният материал бе разнообразен и в достатъчно количество, а влагата на планинския въздух почти изключваше опасността от пожар. Дори светилището, където след малко щяха да спрат двамата пътници, бе построено от дървесина във всевъзможни оттенъци и шарки, които се срещаха в околностите. Това съответстваше на природните особености на района, още повече че Торин бил светец от лесовете.

Можеше само да се предполага как Торин е спечелил славата на светец. Фактите за живота му бяха малко, а повечето от многобройните легенди имаха съмнителен произход. Знаеше се, че е живял

петдесетина години преди Реставрацията, в апогея на властта на дерините по време на Междущарствието. Знаеше се, че е потомък на бедно семейство от благородното потекло на прочути ловци, в което всички мъже заемали по наследство мястото на пазачи на обширния горски район, разположен на север. Почти нищо друго не бе известно със сигурност.

За него се разправяше, че имал власт над горските зверове, които закрилял, че е вършил много чудеса. Говореше се, че веднъж спасил живота на един от легендарните крале на Гуинид, който ловувал в кралските горски резервати през едно бурно октомврийско утро. Обаче никой не можеше да си припомни как точно е станало това.

Така или иначе, свети Торин бе обявен за покровител на Дхаса скоро след смъртта си. Почитта към него бе станала неделима част от живота на този планински народ. Жените обаче не вземаха участие в проявите на почит към светеца — за тях се застъпваше света Етълбърга. Но пълнолетните мъже от всички страни, които искаха да отидат в Дхаса по южния път, трябваше най-напред да посетят светилището на свети Торин. Там им подаряваха полиран мелхиоров знак, който потвърждаваше, че са сред посветените. Едва след като бяха изявили уважението си към свети Торин, те имаха право да отидат при лодкаря, който прекарваше пътниците през голямото езеро Джашан към самия град Дхаса.

Отказът да се посети светилището в най-добрия случай можеше да привлече нежелателно внимание. Дори и да се подкупеше лодкаря, за да осигури пътуването през езерото — друг път до Дхаса просто нямаше — нито един гостилничар или ханджия нямаше да обслужи хора, които не носеха знака за посещение на светинята. Почти сигурно беше, че всякакви опити за по-сериозна работа в града щяха да се натъкнат на същата съпротива. Жителите на Дхаса бяха непримирими по отношение на своя светия. Само ако разберяха, че в града има чужденци, които не проявяват нужната степен на уважение, щяха незабавно да окажат всякакъв вид натиск. Поради тази причина пътниците почти никога не забравяха да покажат уважението си към светилището на свети Торин.

Мястото за чакане, накъдето Морган и Дънкан насочиха конете, беше тревисто и влажно. Това малко, частично оградено парче земя, настрани от главния път, даваше възможност на пътешествениците и

конете им да си починат и да се приготвят за посещение при свети Торин. Груба, пострадала от времето, дървена статуя на горския светец, протегнал ръце за благословия, се виждаше в далечния край на площадката. Огромни потънали във вода дървета простираха възлести клони над главите на поклонниците.

На площадката имаше и други посетители, но знаците на шапките им показваха, че те вече са направили поклонението и сега просто си почиваха в района. В другия край на двора някакъв слаб човек в дрехи на ловец, каквито носеха Морган и Дънкан, смъкна шапката си и влезе в светилището.

Морган и Дънкан слязоха от конете и ги вързаха за желязната халка, прикрепена към долната част на каменния зид, а после застанаха да чакат ред. Морган разхлаби каишката, придържаща тясната му кожена шапка под брадичката, а след това раздвижи светлорусата си глава, за да премахне схващането на врата си. Искаше му се да свали шапка, но с това рискуваше да разкрие самоличността си. Не можеше да поеме този риск, ако желаше да пристигне навреме за събирането на Курията от архиепископа. Малко бяха мъжете с ръста на Морган, които имаха златиста коса, а той не искаше да го познаят.

Дънкан погледна към пътешествениците, заели другия край на площадката, а после се обърна към светилището и се наклони незабележимо към братовчед си.

— Учудва ме как използват дървения материал по тези места — каза той с тих глас. — Този параклис сякаш е изникнал от самата земя, непипан от човешка ръка, пораснал като гъба за една нощ.

Морган се засмя, а после се огледа, за да види дали са го забелязали другите богомолци.

— Въображението ти е неудържимо тази сутрин, братовчедо — смъмри го той почти без да движи устни, продължавайки да се озърта. — От векове жителите на Дхаса са известни като прочути майстори на дървото.

— Сигурно е така — съгласи се Дънкан. — И все пак в това място има нещо зловещо. Не го ли усещаш?

— Това е излъчването на святост, което съществува във всички такива места — отвърна Морган, поглеждайки накриво братовчед си. — В действителност тук то дори е по-слабо от обикновено. Не мислиш ли, че те гризе твоята разкаяла се съвест на свещеник?

— Невъзможен си — измънка като на себе си Дънкан. — Знаеш ли го? Казвал ли ти го е някой?

— Прекалено често, при това с поразително постоянство — призна си усмихнатият Морган. Той се огледа, за да види дали някой не проявява специално внимание към тях, после се приближи до Дънкан и стана сериозен.

— Между другото — промълви той, почти без да движи устни, — не съм ти казал какво преживях миналата нощ. Струва ми се, че страничният олтар на „Св. Неот“ навремето си е бил посветен на свети Камбър. Когато бях там няколко минути ми се струваше, че светецът отново ще ме посети.

Дънкан изпита желание да се обърне към братовчед си и да го погледне, но се удържа.

— И какво стана? — попита той тихо, въпреки че му се искаше да извика.

— Видях само един уплашен плъх — подметка Морган. — Боя се, че останалото бяха просто нерви. Така че, както виждаш, тези истории се случват не само с теб.

Той забеляза, че по пътя се движи някой и ръгна Дънкан в ребрата.

Двама конници току-що се бяха показали от завоя и вероятно това бе привлякло вниманието му, защото конете им се движеха не в галоп, а ходом. Носеха еднакви униформи в кралско синьо и бяло. В същия момент към тях се приближиха още двама, а след това още и още двама.

Морган и Дънкан преброиха шест двойки ездачи, след което от завоя се показа малка карета. Рамките на каретата бяха черни, а останалата част бе боядисана в синьо. Теглеха я четири пъстри коня с покривала и пера, също в синьо и бяло. Дори само облечените в униформи въоръжени конници биха привлекли вниманието на всеки по калния път към Дхаса през това пролетно утро, а присъствието на разкошната карета засилваше още повече първоначалното впечатление. Някаква важна личност се бе запътила към Дхаса. Имайки предвид неутралния статут на града, това можеше да е всеки.

Каретата и охраната ѝ се приближаваха, а в същото време поклонникът излезе от светилището и тръгна към тях. Върху островърхата му кожена шапка проблясваше с мека светлина яркия

знак на св. Торин. Тъй като Морган не се помръдна, Дънкан отвърза меча си и го окачи на седлото на коня, а после с бърза стъпка се запъти към светилището. Знаеше, че няма право да внася оръжие в този свят дом.

Конниците почти се бяха изравнили с Морган. Когато минаха край него, той забеляза блестящите атлазени елеци и долови приглушеното тракане на ризниците под тях, примесено с дрънченето на юзди и шпори. Неочаквано конете на каретата затънаха до колене в калта, точно когато бяха стигнали до площадката за чакане. Каретата подскочи и рязко спря, защото едно от колелата беше заседнало и конете не можеха да изтеглят товара си.

Кочияшът ги шибаше с камшика и викаше, но за учудване на Морган, не ги напсува. Двама от ездачите хванаха за юздите водещите коне от каретата и се опитаха да ги изтеглят напред, но без резултат. Каретата бе заседнала здраво.

Морган скочи от зида, където се бе настанил удобно, и се загледа внимателно в спрялата процесия. Знаеше, че ще го накарат да помогне. Облечените в атлаз ездачи нямаше да искат да се цапат, помагайки на каретата да се измъкне, особено когато наблизко имаше простосмъртни. А за всички външни хора херцогът на Коруин в момента беше простосмъртен. Значи трябваше да се държи по съответния начин.

— Хей, ти! — извика един от ездачите, насочвайки коня си към Морган и другите поклонници и махайки с камшика си за езда. — Ела и помогни да измъкнем каретата на дамата!

Значи каретата беше на някаква дама. Затова кочияшът не псуваше конете си.

Морган се поклони и побърза да иде до колелото, после го подпря с рамо и блъсна с всичка сила. Каретата не се помръдна. Още един човек се хвана за колелото до Морган и се напрегна при новия опит, а и няколко други поклонници подхванаха колелата от другата страна.

— Когато дам знак — извика ездачът на първия кон, придвижвайки се до предната част на каретата, — шибни конете с камшика и ги подкарай, а вие долу при колелата бутайте. Готов ли си, кочияш?

Кочияшът кимна и вдигна камшик, Морган пое дъх.

— Хайде сега!

Конете потеглиха, Морган и останалите забутаха с всички сили, колелото се заклати. След това каретата започна бавно да се измъква от ямата. Кочияшът я изчака да мине няколко метра напред, а после спря. Първият ездач се върна с коня си назад към Морган и останалите богомолци.

— Дамата благодари на всички ви — извика той и вдигна камшик за приятелски поздрав.

Морган и останалите се поклониха.

— Освен това тя иска да ви предаде личната си благодарност — каза един приятен и звучен глас от вътрешността на каретата.

Морган вдигна глава и бе поразен от две невероятно сини очи, каквито никога не бе виждал, и от бледото лице с нежен овал, което бе удивително красиво. Лицето бе обгърнато от гладък облак златисточервеникава коса, която се спускаше от двете му страни като огнени крила, и преминаваше в прическа, украсяваща като коронка главата. Нослето беше малко и едва-едва вирнато нагоре, устата — широка и щедра, обагрена в нежния цвят, който по всички закони на природата можеше да принадлежи само на една прекрасна роза.

Тези невероятно сини очи се спряха върху него само за миг, но и той стигаше, за да запечата завинаги образа ѝ в съзнанието му. А после спрялото време продължи своя ход и Морган дойде на себе си, защото успя да отстъпи назад и да се поклони неумело. Навреме си спомни, че не трябваше да се държи като изискания и галантен лорд Аларик Морган, затова промени по нужния начин думите, които искаше да изрече.

— Удоволствие е за ловеца Елън да бъде ваш слуга, милейди — промълви той, опитвайки се безуспешно да отклони поглед от нея.

Водещият конник се изкашля и застана между тях, слагайки края на камшика си за езда внимателно, но твърдо на рамото на Морган.

— Достатъчно, ловецо — каза той. В гласа му се появиха нотки на авторитет. — Милейди иска да продължи пътуването.

— Разбира се, добри ми господине — промълви Морган и се отдалечи от каретата, не сваляйки поглед от дамата. — Нека Бог е с вас, милейди!

Дамата кимна и отново се скри зад завеската, но една малка чорлава червенокоса главица изникна на прозореца и се загледа с широко отворени очи към Морган. Дамата поклати глава и прошепна

нещо в ухото на детето, усмихна се на Морган, след което и детето, и тя се загубиха от погледа му. И Морган се усмихваше, докато каретата потегли и продължи пътя си. Дънкан излезе от светилището и запаса меч си около кръста. На ловната му шапка бе прикрепен знакът на Торин. Морган въздъхна и се върна към конете, за да остави собствения си меч. После с решителни стъпки прекоси широкия двор и влезе в преддверието на светилището.

Стаята бе малка и мрачна. Морган веднага забеляза решетката от дърворезба с многобройни отвори, която прикриваше стените от двете страни. Под ботушите му кънтеше кухото ехо на паркетната настилка. В другия край на помещението имаше покрити с резба двойни врати, които водеха към самата светиня. А зад дясната решетка имаше някой. Морган погледна натам и кимна с глава.

Това трябваше да е монахът, който стоеше винаги в преддверието — хем да изслушва изповедите на каещите се, които искаха да облекчат душите си, хем да пази светилището, в което посетителите влизаха без оръжие и един по един.

— Нека бог те благослови, свети братко — промълви Морган с най-благочестивия глас, на който бе способен.

— Да благослови и тебе, и близките ти — отвърна монахът с писклив шепот.

В отговор на благословията му Морган се поклони леко и се запъти към двойните врати. Когато сложи ръце на дръжките на вратите, чу как монахът се размърдва в дървената си кабинка. Дойде му на ум, че може би е избързал. Обърна се и погледна по посока на монаха, надявайки се, че не е събудил у него подозрение, а монахът се изкашля.

— Не желаеш ли да се изповядаш, синко? — в стържещия му глас прозвуча надежда.

Морган поклати глава и тръгна към вратите, после спря и в съмнение обърна глава към решетката. Не беше ли забравил нещо? В ъгълчетата на устата му се прокрадна лека усмивка, той бръкна в пояса си и извади малка жълтица.

— Благодаря ви, добри ми брате — каза той и потисна желанието си да се засмее. — А това е за безпокойството.

С умишлено недодялан жест той се протегна към решетката и сложи монетата в малката касичка. Обръщайки се наново към вратите,

чу как монетката извъня и се затъркаля надолу по жлебчето, последвана от едва прикрита въздишка на облекчение.

— Иди си с мир, синко — промърмори монахът, докато Морган преминаваше през вратите. — Дано да получиш това, което търсиш!

Морган затвори вратите зад себе си и почака, докато очите му свикнат с още по-слабата светлина. Светилището на свети Торин не бе особено впечатляващо. Морган бе виждал и по-големи, и по-блестящи, и такива, които бяха изградени в памет на много по-известни и свети личности, в сравнение с неизвестния и чисто местен горски светия. Но тук той усещаше някаква особена привлекателност, която дори му се харесваше.

На първо място, параклисът бе изграден изцяло в дърво. Стените и покривът бяха дървени, олтарът беше един огромен къс, изрязан от гигантски дъб. Дори подът бе направен от малки, различни по вид, цвят и структура дъсчици, наредени в поразително красиви фигури и шарки. Стените бяха неравно издялани, покрити с груби кръстове в естествена големина. Високият сводест таван бе също така подпрян на груби греди.

Обаче най-силно впечатление му направи предната стена на параклиса. Човекът, изградил стената зад олтара, е бил удивителен майстор, познаващ всички видове дървен материал, с които можеше да разполага в района, както и начините да ги покаже най-красиво и контрастно. От краищата по посока към центъра се спускаха инкрустации от дърво, които зад кръста се издигаха като фонтан от дървена вода, замръзнала извън времето и пространството като символ на вечния живот, който ни очаква отвъд. Отляво се намираще статуята на свети Торин, издялана от един-единствен изкривен клон на гигантски дъб. С нея контрастираще кръстът пред олтара — тъмно дърво, бледа фигура, замръзнали и неестествено разпънати ръце във формата на идеална буква „Г“, глава повдигната, взор насочен напред. Истински властващ крал, а не страдащият на разпятието Син човешки.

Морган си помисли, че това изображение на Всевишния не му харесва. То унищожаваше човешкото в бога, почти обезличаваше атмосферата на живот и топлина, създавана от красивите и сякаш живи дървени стени. Дори синкавите светлини на кандилцата и златистите сияния от свещите на поклонниците не стопляха хладния и отблъскващ вид на Небесния цар.

Морган потопа разсеяно пръсти в купела със света вода вдясно от вратите и се прекръсти, а после продължи по тесния коридор. Първоначалното му впечатление за святост бе разклатено от близкото запознаване с параклиса. Сега усещаше, че нещо не е наред. Липсваше му меч, провесен от страни на кръста му. Искаше му се по-бързо да излезе от това място.

Той се спря до малката масичка, поставена в средата на коридора и запали жълта свещ, която трябваше да занесе до предната част на параклиса и да остави до олтара. Докато фитилът се разпалваше, спомените му за миг се върнаха към същия огнен цвят, който сякаш излъчваха косите на жената от каретата. После пламъкът на свещта се успокои, разтопеният восък закапа по пръстите му и стана време да върви по-нататък.

Вратичката на парапета на олтара бе затворена. Морган коленичи и се поклони, протягайки ръка към резето от другата страна на вратичката. Свещите на предишните посетители блещукаха на подставки зад оградката на олтара около образа на светеца. Резето се отвори със силно щракане и Морган се изправи. Тръгвайки напред, дланта му се одраска в нещо остро и от раната бликна кръв. Той инстинктивно поднесе одрасканото до устата си и премина през вратичката, чудейки се какво ли острие можеше да има на това място.

Наведе се, за да разгледа острието отблизо, продължавайки да лиже раничката. Внезапно цялата стая започна да се върти пред очите му. Преди да успее да се изправи, усети, че го понася кипящ водовъртеж и загуби представа за времето.

В ума му проблесна една мисъл — „Мераша“.

Вероятно с нея беше намазано резето на вратичката. Той я беше излизал. Но имаше и нещо по-лошо. Усещаше не само главозамайващия ефект на мерашата, към която бяха чувствителни всички дерини. Върху съзнанието му действаше друго присъствие, могъща нарастваща сила, която го заобикаляше отвсякъде и го влечеше към забравата.

Той падна и се опита да се измъкне от нея, боейки се, че е твърде късно, че нападението е много неочаквано, а лекарството — много силно.

Точно тогава към него се протегна огромна ръка, която изпълни цялата стая, обгърна го отвсякъде и угаси плаващата трептяща

светлина.

Опита се да извика Дънкан, но болката заглуши разсъдъка му, после направи последно усилие да прогони зловещата сила, която го беше завладяла. Всичко обаче беше напразно. Струваше му се, че неговите викове ще разцепят небесата, но малка частица от съществуването му разбираше, че и те бяха погълнати от тази сила.

Усети, че пада, но викът му увисна беззвучен и замръзнал в пустотата.

След това настъпи мрак. И забрава.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Слизайки в камерите на смъртта.

Притчи Соломонови

7:27

За този четвърт час, откакто Морган влезе в светилището на свети Торин, небето бе потъмняло. Мястото за чакане бе празно, ако не се броеше Дънкан и трите коня. Неприятният влажен вятър разбъркваше кафявата коса на Дънкан и духаше в лицето му дълги кичури от опашката на товарното пони, докато той се опитваше да вдигне левия заден крак на животното. Най-сетне понито повдигна крак, а свещеникът опря копитото в скута си и започна да изстъргва калта оттам с дръжката на кинжала си. Ниско на хоризонта се чуваше тътенът на гръмотевиците, предвещаващ нова буря. Дънкан погледна с нетърпение към светилището, продължавайки работата си.

Какво ли правеше Аларик толкова дълго? Отдавна вече трябваше да е излязъл. Можеше ли да му се е случило нещо?

Той пусна копитото на земята и се отдръпна, поставяйки кинжала в калъфката на ботуша си. Забавянето на Аларик бе необяснимо. Не че не беше вярващ, но никога братовчед му не би изгубил толкова време в едно затънтено планинско светилище, след като цялата Курия на Гуинид подготвяше заседание срещу него.

Дънкан се намръщи и се облегна на денковете върху понито, поглеждайки над хълбоците на животното към параклиса. После свали кожената си шапка и си поигра със знака на Торин, забоден върху нея, а след това завъртя шапката с пръсти. Може би нещо не беше наред. Трябваше да провери.

С решително движение Дънкан нахлупи шапката на главата си и напусна мястото за чакане. После размисли и се върна, за да върже конете заедно — може би щеше да им се наложи да тръгнат без бавене. Пресече двора към светилището. Когато влезе в преддверието, зад

решетката от дясната му страна долови звуци на объркване и суматоха, след което скърцащият глас на монаха го заговори.

— В това място не се влиза с оръжие. Ти знаеш, че е свещена територия.

Дънкан се намръщи. Не му се искаше да нарушава местните обичаи, но в създадената обстановка не желаше и да се разоръжава. Ако Аларик беше попаднал в беда, може би на Дънкан щеше да се наложи да осигури с бой оттеглянето на двамата. Лявата му ръка се премести почти несъзнателно върху дръжката на меч.

— Търся човека, който влезе тук след мене преди малко. Знаеш ли къде е той?

Последва високомерен отговор.

— Никой не е влизал в светилището, след като ти направи поклонение. А сега се махай заедно с оръжието си, иначе ще повикам помощ.

Дънкан се взря втренчено в решетката, в душата му пламна внезапно подозрение към монаха. Но въпреки това отговори любезно.

— Да не искаш да кажеш, че тук не е влизал човек в кожен ловен костюм и кафява шапка?

— Вече ти казах, че няма никой. А сега си върви.

Устата на Дънкан се стегна в презрителна гримаса и той промълви с леден глас.

— Тогава няма да възразяваш, ако сам се убедя в думите ти.

Той премина през двойните врати и ги остави широко отворени. До ушите му достигна протестиращ възглас, идващ отзад, но той влезе в светилището и затвори вратите, без да обръща внимание на виковете на монаха.

Дънкан повика на помощ цялата си чувствителност на дерини и я накара да търси откъде идва опасността, продължавайки да тича бързо по централния коридор. Както бе казал монахът, в параклиса нямаше никой, поне в момента. Но светилището имаше само един вход и един изход. Къде ли се беше дянал Аларик?

Приближавайки се до оградката на олтара, Дънкан огледа обстановката с подозрение, попивайки всички подробности с точната си памет на дерини. На подставката до олтара нямаше нови свещи, но една счупена и изгаснала свещ бе паднала на земята до стъпалата, които преди не беше забелязал. Обърна внимание на вратичката към

олтара — дали тя беше затворена, когато бе минал през нея преди малко?

Нищо подобно.

Защо ли Аларик я бе затворил? Или по-точно, би ли я затворил Аларик? И ако да, то с каква цел?

Обърна се назад към двойните врати и забеляза, че те се затварят безшумно, а после зърна за миг тънка, подстригана по монашески фигура в кафяво расо, която бързо се скри в мрака.

Малкият монах го шпионираше. И вероятно щеше да се върне с подкрепленията, за които намекваше преди малко.

Дънкан се обърна с гръб към олтара и се наведе над оградката, за да пусне мандалото на вратичката. В този миг погледът му падна на нещо, което без съмнение не беше тук при предишното му влизане. Той се вцепени.

Една износена кафява кожена ловджийска шапка с ремъче за закачане под брадичката лежеше омачкана и хвърлена от другата страна на оградката.

Шапката на Аларик?

В съзнанието му се промъкна страшно подозрение. Дънкан се протегна към шапката, но не успя да я стигне, защото ръкава му се отърка в резето на вратичката и се закачи за него. Той се наведе и внимателно започна да го разглежда. Веднага забеляза малкото приличащо на игла острие, за което се бе закачил. Освободи ръкава и отстрани ръката си, а после се наведе, за да разгледа по-подробно стърчащото острие. Внимателно накара силата си на дерини да се съсредоточи и да докосне резето.

„Мераша“.

Силата му отскочи назад от тази неочаквана среща, а самият той усети по тялото си студена пот. С мъка овладя трепета си и инстинкта да побегне назад с най-голяма бързина. Падна на едно коляно и се опря на оградката, за да дойде на себе си. Пое няколко дълбоки, успокояващи глътки въздух.

Мераша! Сега всичко му стана ясно: затворената вратичка, шапката, резето.

С прозрението на силата си видя ясно какво се бе случило: Аларик доближава оградката на олтара по същия начин, както бе сторил преди него и Дънкан, със запалена свещ в ръка. После се

пресяга зад вратичката, за да отвори невидимото резе. Вероятно очаква някакви по-големи опасности, скрити на това място, но не предполага, че обикновеното резе е затаило най-голямото предателство. Острието одрасква ръката му, а не ръкава, изпращайки по цялото му тяло омайващото лекарство.

А после — някой го чака притаен в засада, готов да нападне отслабналия от мерашата лорд полудерини, а след това да го отнесе нанякъде към неизвестна в момента съдба.

Дънкан преглътна с мъка и се огледа назад, внезапно почувствал колко близо се бе разминал със съдбата на своя роднина. Трябваше да бърза. Сърдитият малък монах щеше да се върне след малко с подкрепление. Но преди да напусне това място, Дънкан трябваше да се опита да влезе във връзка с Аларик. Ако не успееше да намери някакъв ключ за мястото, където братовчед му е отишъл или пък е бил пренесен, нямаше да има никаква представа къде да го търси. Как ли е могъл да се измъкне оттук?

Дънкан избърса изпотено чело в рамото си, после се наведе да издърпа кожената шапка през пръчките на оградката. Съсредоточи се и насочи сетивата си във всички посоки. Усети излъчване на болка, объркване, усилващо се затъмнение, което обгради и се прилепи към шапката, притисната до гърдите му. Усети и следа от тревогата, която бе накарала родственика му да свали шапката от измъчената си глава.

А после вътрешният му поглед напусна светилището, докосвайки за малко неизвестни мозъчни сигнали, принадлежащи на безбройните пътешественици по далечния път. Усети някакви бойци, които се приближаваха с определена цел в мислите, но от такова разстояние не успя да прочете точно каква беше тя. Усети зловещо черно присъствие, което можеше да бъде само на малкия монах, чийто разум бе обзет от гняв към нарушителя на скъпоценното му светилище.

И още нещо. Монахът беше виждал Аларик! Но не беше видял, нито пък очакваше да го види как си отива.

Дънкан прекъсна транса си и потръпна, после се опря отчаяно на оградката на олтара. Трябваше да се маха оттук. Монахът, който очевидно участваше в покушението над Аларик, щеше всеки миг да се върне с войниците. Ако искаше да помогне на родственика си, не трябваше да позволява да го пленят.

Дънкан с въздишка вдигна глава и огледа за последен път олтара и мястото около него. Трябваше незабавно да се измъкна.

Но къде ли беше Аларик?

Аларик лежеше по корем, а дясната му буза се опираше на твърда и студена повърхност, покрита с нещо плесенясало и кораво. Първото му усещане, след като дойде на себе си, беше болката, която тръгваше от края на пръстите на краката и свършваше някъде зад очите.

Очите му бяха затворени и той нямаше сила да ги накара да се отворят, въпреки че вече ги усещаше. При всяко туптене на пулса чувстваше как зловеци игли пронизват главата му и това му пречеше да се концентрира.

Затвори очи още по-плътено и се опита да прогони болката, стараяйки се да концентрира цялото си внимание върху малка част от пронизаното си от болка тяло, за да направи движение. Пръстите на лявата му ръка се раздвижиха и той усети с върховете им, че под него има слама.

Дали беше вън от светилището?

Зададе си този въпрос и усети, че силната болка зад очите бе намаляла, затова реши да се опита да ги отвори. За негово учудване очите го послушаха, въпреки че отначало си бе помислил, че е ослепял.

После видя лявата си ръка на сантиметри от носа, отпусната върху пода. Беше захвърлен върху слама. Разбра, че не е сляп, а е оставен в тъмна стая и краят на наметалото му бе покрил част от лицето, пречейки на погледа. След като притъпените му сетива свикнаха с обстановката, той успя да премести поглед по-далече от ръката. Опита се да задържи поглед върху околните предмети, все още премествайки само очи, и забеляза, че вече различава светлото и тъмното, макар че наоколо му бе много тъмно.

Намираше се в нещо като огромна стая или зала от дърво. Погледът му обхващаше твърде тясно пространство, а това, което забелязваше, беше редица високи и дълбоки сводове, едва осветявани от примигващите пламъци на факлите, поставени на черни железни скоби. В отвора на всяка арка, се забелязваше, макар и с мъка, висока неподвижна фигура, въоръжена с копие и защитена с кръгъл щит,

върху който имаше неясни гербове и знаци. Присви очи, опитвайки се да ги разчете и чак след това разбра, че фигурите са статуи.

Къде ли се намираше?

Направи опит да се изправи, но веднага разбра, че е избързал. Успя да се опре на лакти, а после повдигна глава на десетина сантиметра от пода. Но отново му се догади, а главата му се замая лошо от преди. Хвана я с ръце и се опита със сила на волята да успокои световъртежа. Най-сетне все още замъгленият му разсъдък разбра причината на състоянието му — това бяха последствията на мерашата.

Паметта му се върна неочаквано. Мераша. Бяха я поставили на вратичката в светилището. Беше паднал в клопката като възгордял се ученик. Отвратителният привкус, който вдървяваше езика му, показваше, че все още се намира под въздействието на зашеметяващото лекарство. Независимо от обстановката в момента, нямаше да може да използва силата си, за да се измъкне.

След като разбра причината за своето състояние, реши, че ще може да ограничи физическите му симптоми, да контролира изтръпването, да спре поне отчасти световъртежа. Внимателно повдигна глава с още няколко сантиметра и видя поклащането на черно вълнено одеяние на около метър вдясно от себе си, а след това и неподвижен сив ботуш на двадесетина сантиметра от мястото, където лежеше главата му. Премести поглед встрани и забеляза още ботуши, наметала, докосващи засипания със слама под, върхове на голи саби. Разбра, че го грози опасност и че трябва да се изправи на крака.

И най-слабото движение на изтръпналите му крайници бе мъчително, но той с усилие на волята накара тялото си да се подчинява. Най-напред се изправи на лакти, след това на колене и ръце. Поглеждайки към ботуша пред лицето му, вдигна поглед понагоре, съзнавайки, че едва ли може да очаква ботушът да е празен.

От ботуша се извисяваше крак, до него имаше втори ботуш и втори крак, а към краката бе прикрепено тяло, облечено в сиво. Погледът му се спря на украсен със сокол елек. Когато вдигна поглед към пронизващите черни очи, които го наблюдаваха, сърцето му изтръпна. Разбра, че сега наистина е обречен.

Човекът в елека със сокола можеше да бъде само един — Уорън де Грей.

Дънкан започна да се обръща назад, за да излезе от параклиса, но после се спря. Искаше му се още веднъж да разгледа мястото около олтара. Все още не му беше ясно всичко. Не беше успял да анализира пълноценно цялата информация, с която разполагаше и която би могла да спаси живота на Аларик. Свещта, която бе видял, след като се бе върнал в светилището. Къде ли беше тази свещ?

Наведе се и отново погледна зад оградката на олтара, забелязвайки свещта около стъпалата към олтара вляво от централния килим. Протегна се към резето на вратичката и замръзна на средата на движението си, спомняйки си за затаената там опасност. Затова прекрачи оградката и влезе при олтара. Оглеждайки се тревожно към двойните врати, той коленичи до свещта и почна да изучава положението ѝ, после се протегна и я пипна внимателно с пръст.

Както бе предположил, свещта беше все още топла, а восъкът в острия ѝ край бе все още мек. Можеше да долови някои следи от нещастieto на Аларик, за които все още се намираха следи върху свещта, да долови съвсем слаб намек за болка и страх, точно преди свещта да се изплъзне от ръцете на богомолеца.

По дяволите! Всичко показваше, че бе пропуснал нещо, това поне му стана ясно. Аларик трябваше да е вътре в оградката. Вратичката бе отворена, а свещта лежеше твърде близо до олтара, за да се предполага, че просто се е търкулнала там. Но къде ли е изчезнал Аларик от това място?

Преглеждайки внимателно пода около свещта, Дънкан забеляза восъчни капки върху голото дърво, тънка пътечка от дребни жълти восъчни капки, водеща от свещта към едно място наляво от килима по посока на олтара. До самия килим восъкът беше издраскан и изтрит, сякаш някой бе стъпил върху него още преди да успее да се втвърди напълно. През една от капките, твърде голяма и разположена непосредствено до килима, минаваше едва забележима вертикална линия, сякаш...

Очите на Дънкан се разшириха от внезапно прозрение, той се наведе и започна да разглежда всичко с още по-голямо внимание. Беше ли възможно в дървения под на това място да има цепнатина, някаква

черта, която да не е част от сложния орнамент, която да върви по края на килима към олтара?

Той запълзя през килима към другия му край на четири крака, отправяйки виновен поглед към олтара за неподходящото си поведение, а после погледна към пода от другата страна.

Да! Виждаше се ясно една тънка линия, минаваща по цялата дължина на килима от вратичката до долното стъпало на олтара, която се открояваше на фона на останалите линии по покрития с паркетни фигури под. На самия килим имаше шев на мястото, където той се допираше до линията и покриваше стъпалата.

Възможно ли беше под килима да има таен отвор?

Отпълзвайки наляво, Дънкан отново разгледа цепнатината. Да, восъкът бе размазан, след като беше се втвърдил, а не преди това. От едната страна на цепнатината той бе по-тънък, сякаш е бил пуснат по-надолу, а после върнат на началното си място.

Почти не вярвайки, че това е възможно, Дънкан притвори очи, разпростря усещанията си по килима и се опита да долови какво има под него. Имаше чувството, че отдолу е празно, че там има спираловиден лабиринт от пързалки и ниски коридори, облицовани с полирано дърво, по които всеки, дори и ако е без съзнание, може да се спусне незнайно къде. А механизмът, контролиращ отварянето на това празно пространство, беше едва забележим квадрат върху инкрустирания под, точно където свършва килимът от лявата му страна. Той чувстваше, че трябва да има и други точки за контролиране на механизма.

Дънкан се изправи на крака и се загледа към килима, по-точно към квадрата. Можеше много лесно да включи устройството, стига само да удари силно по квадрата. Но щеше ли да стигне до Аларик по този коридор? И ако да, дали братовчед му беше още жив? Беше наивно да смята, че тези, които бяха задействали капана, независимо кои са те, не са чакали Аларик, когато е стигнал до края, където и да беше този край. А ако Аларик е получил голяма доза мераша — и отново нямаше причини да се съмнява в това — той не би дошъл на себе си в течение на няколко часа. От друга страна, ако Дънкан се спуснеше по лабиринта с оръжие и напълно владеещ себе си, а това съвсем не беше малко, Аларик може би ще има шанс за спасение.

Дънкан огледа отново църквичката, а след това взе решение. Трябваше да бъде извънредно внимателен. Трябваше да се спусне в лабиринта, където и да водеше той, с изваден меч и готов да си пробива път към изхода с бой. Оставаше въпросът за лабиринта. Нямахше представа докъде води той, как се извива и върти, преди да стигне края. Ако не внимаваше, щеше да се набоде със собственото си оръжие.

Опипа замислен дръжката на оръжието, а после сложи ножницата под лявата си ръка надолу с дръжката. Това положение на оръжието — в ножница и с острие, поддържано от ръката, с която въртеше меча — бе удобно, докато стигне края на спускането. След това с бързо движение...

Дочу звуци в преддверието и разбра, че трябва да действа незабавно, ако иска да избегне сблъскването с вероломния малък монах. Стисна още по-здраво меча, удари с крак квадрата на пода и се сви в средата на килима. Усети, как подът под него се обръща и хвърли последен поглед към тежките двойни врати на храма, които се завъртяха силно върху пантите. После видя малкия монах, който вече не му изглеждаше толкова малък. Силуетът му изникна във вратите, след него тичаха трима въоръжени войника в ризници.

Усети как все по-бързо се пързала в тъмнината към неизвестността, а мечът го притискаше отстрани. Нямахше представа какви опасности го очакваха.

Няколко силни ръце изправиха грубо Морган и го държаха без да може да мръдне — рамената му бяха притиснати назад, а вратът му беше заклещен почти до задушаване. Отначало той се съпротивляваше, не толкова да избяга, колкото да провери силата на хората, които го държаха. Няколко силни удара по бъбреците и в слабините го свалиха веднага на колене, превит надве от болка. Гърлото му бе стегнато така, че му притъмня и почти загуби съзнание от липса на въздух.

С мъка се удържа да не извика. Затвори очи и се отпусна в ръцете на мъчителите, накара болката да намалее, а непознатите отново го изправиха на крака. Беше ясно, че не може да се надява да спечели физическа схватка с такъв брой хора, особено в сегашното си замаяно от лекарството състояние. Докато мерашата не загуби сила,

нямаше да може де разчита и на своето могъщество на дерини. Колкото до способността му да мисли нормално, в този миг нямаше дори ясна мисъл. Беше му любопитно какво ще успее да направи в това безнадеждно положение.

Отвори очи и съзнателно остана неподвижен, опитвайки се да анализира обстановката, в която се намира, доколкото му позволяваше замаяното състояние.

В стаята имаше десетина въоръжени мъже: четирима го държаха, останалите бяха застанали в полукръг пред него с извадени мечове. Отзад имаше силен източник на светлина — вероятно отворена врата. Светлината се отразяваше в мечовете и шлемовете на хората пред него. Двама души държаха издигнати нагоре факли, които излъчваха ярка оранжева светлина. Между тях стояха Уорън и някакъв човек в черковни одежди, който сякаш беше познат на Морган. И двамата не пророниха нито дума по време на краткото сбиване. С непроницаемо лице Уорън наблюдаваше пленника.

— Значи това е Морган — каза той спокойно, без видимо възмущение в думите или в израза му. — Най-сетне еретикът дерини е в ръцете ни.

Скръстил ръце върху сокола на гърдите си, Уорън обикаляше бавно около пленника и го изучаваше от глава до пети. Сламата върху пода шумолеше от стъпките на тежките му ботуши. Заради ръката върху гърлото му, която го задушаваше, Морган не успяваше да проследи движението на Уорън. Но дори и да можеше, вероятно нямаше да достави това удоволствие на водача на бунтовниците. Освен това вниманието му бе привлечено от духовника пред него. Позна го, а това го накара да изпита страшно подозрение.

Ако си спомняше добре, свещеникът се казваше Лорънс Горони, един от хората на архиепископ Лорис. И ако това беше вярно, Морган бе попаднал в по-сериозна беда, отколкото бе предполагал отначало. Защото това означаваше, че архиепископите признаваха Уорън, че те бяха готови да подкрепят претенциите на бунтовника към властта.

Това означаваше и друга, по-непосредствена опасност. Присъствието на Горони, а не на някой от епископите, може би показваше, че епископите искат да си измият ръцете, че вече са го отписали, че са готови да го оставят в ръцете на Уорън след символично подобие на грижа за неговата душа.

Уорън винаги бе искал смърт за хората от расата на Морган, защото смяташе, че мисията му е да унищожава дерините, независимо дали се покайваха или не. И очевидно Уорън нямаше намерение да спаси Морган — най-опасния дерини според него — от съдбата, която бе приготвил за всички от тази раса.

Морган се овладя и не трепна, дори си помисли с удоволствие, че е успял да го стори, а после прехвърли поглед върху Уорън, който се бе върнал на първоначалното си място. Погледът на Уорън бе студен и строг, а черните му очи заблестяха, когато заговори своя пленник.

— Няма да губя времето си, дерини. Имаш ли да кажеш нещо, преди да произнеса присъдата ти?

— Да произнеса присъд... — Морган замълча ужасен, разбирайки че е произнесъл думите на глас, а не само наум, а после се опита, но само с частичен успех, да скрие страха и възмущението си по повод на тези думи.

Проклятие! Нима бе поел толкова силна доза мераша, че не бе в състояние да контролира езика си? Трябваше да внимава. Трябваше да протака времето, докато влиянието на лекарството отслабне и той започне да мисли по-ясно.

Дори в този миг разбираше, че мисълта му не е ясна, че трябва да е доволен, ако успее да не се издаде през следващите няколко минути. Чудеше се къде ли е Дънкан. Вероятно братовчед му вече го търсеше. Но Морган дори не знаеше колко е часът. Нямаше представа колко време е бил в безсъзнание. Може би дори не се намираше в „Св. Торин“. Не смееше да се надява, че Дънкан ще го освободи. Само да успее да проточи нещата, да излъже враговете си, докато част от силата му се върне.

— Ти май че искаше да кажеш нещо, дерини? — промълви Уорън, наблюдавайки лицето на Морган. Сега започна да разбира, че той наистина е в ръцете му.

Морган се усмихна пресилено и се опита да кимне, но ръката върху гърлото му беше тежка, при това в ръкавица от броня, така че той усещаше как металните парчета се впиват във врата му при всяко стягане на хватката.

— Моето положение не е равностойно, сър — каза той с треперещ глас. — Вие ме познавате, но аз не ви зная. Мога ли да запитам...

— Аз съм твоя съдник, дерини — отвърна рязко Уорън, прекъсвайки го по средата на изречението, като го разглеждаше със студено внимание. — Всевишният ми е отредил да избавя земята завинаги от такива като тебе. Твоята смърт ще бъде важна стъпка в изпълнението на тази мисия.

— Сега те познах — каза Морган. Гласът му бе укрепнал, но колената му се тресяха от усилието да се концентрира. Опита се, този път успешно, да запази небрежен тон.

— Ти си Уорън, който напада именията на север и изгаря реколтата. Казаха ми, че в допълнение към това изгаряш и някои от хората. Това май не е в тон с твоя образ на милосърден спасител.

— Понякога смъртта е необходимост — отвърна безстрастно Уорън, отхвърляйки възможността за спор. — Няма съмнение, че това се отнася и за тебе. Но аз ще ти дам една възможност. Противно на желанието ми, обещах, че ще ти разреша да се покаеш в греховете си и да потърсиш опрощение, преди да умреш. Лично аз смятам, че това е губене на време с хора като тебе, но архиепископ Лорис не е съгласен. Ако наистина искаш да се покаеш, монсиньор Горони ще изслуша твоята изповед и ще се опита да спаси душата ти.

Морган обърна поглед към Горони и се намръщи. Дойде му наум друг начин да спечели време.

— Боя се, че си направил някои прибързани изводи, приятелю — каза той замислено. — Ако си бе направил труда да ме попиташ, преди да ме нападаш, щеше да разбереш, че се бях запътил към Дхаса, за да се предам в ръцете на архиепископите. Бях решил да се откажа от своето могъщество и да започна живот на покаяние.

Черните очи на Уорън се свиха проникателно.

— Това едва ли е истина. От всичко, което съм чувал, великият Морган не би се отказал никога от своето могъщество, да не говорим за разкаяние.

Морган се опита да вдигне рамене и с удовлетворение разбра, че пазачите му вече го държат по-хлабаво.

— В твоя власт съм, Уорън — каза той, говорейки истината, за да прикрие лъжата, казана преди малко, както и неистините, които смяташе да изкаже, ако е необходимо. — Този, който ти е дал лекарството на дерините, трябва да ти е казал, че аз съм напълно безпомощен под влиянието на мерашата. Лишен съм не само от

тайнствените си сили, дори моята физическа координация е затруднена. В това състояние, струва ми се, не мога да те излъжа, дори и да искам.

Това обаче бе лъжа. Морган бе разбрал още при първите неверни думи, че влиянието на мерашата не му пречи да лъже. Дано само Уорън му повярва.

Уорън се намръщи и ритна купчинка слама с ботуша си, но после поклати глава.

— Не разбирам какво искаш, Морган. Нищо не може да спаси живота ти сега. Скоро ще изгориш на кладата. Защо задълбочаваш греховете си с лъжесвидетелство пред прага на смъртта?

„Кладата! — помисли си Морган, а лицето му стана пепелносиво. — Нима ще ме изгорят като еретик, без надежда да се защитя?“

— Аз ти казах, че ще се предам на съда на архиепископите — изрече той с неуверен глас. — Нима ще ми попречиш да изпълня намерението си?

— Тази възможност вече не съществува — каза безстрастно Уорън. — Имал си достатъчно възможности да поправиш живота си, но не си ги използвал. Затова те лишавам от живота. Ако искаш да се опиташ да спасиш душата си, която, уверявам те, е в много сериозна опасност, съветвам те да го сториш сега, докато още имам търпение. Монсиньор Горони ще изслуша изповедта ти, ако желаеш.

Морган прехвърли вниманието си към Горони.

— Нима ще разрешите това, монсиньор? Нима ще позволите и ще участвате в едно убийство без съд?

— Нямам други заповеди, освен да се погрижа за душата ти, Морган. Такава е договорката. След това ти принадлежиш на Уорън.

— Аз не принадлежа на никого от хората, свещенико! — озъби се Морган, а сивите му очи заблестяха от гняв. — Не вярвам, че архиепископът знае за това чудовищно нарушаване на правосъдието.

— Правосъдието не е за такива като тебе! — отвърна Горони. В светлината на факлите лицето му беше мрачно и зловещо. — А сега кажи, ще се изповядаш ли или не.

Морган облиза устни и мислено се прокле, че е избухнал. Нямахше смисъл да спори. Сега вече ясно разбираше това. Уорън и свещеникът бяха заслепени от нещо, което не разбираха. Каквото и да

кажеше или направеше, всичко щеше да е безрезултатно. Единственото, което можеше да постигне, ако не внимава, беше да ускори екзекуцията. Трябваше да печели време.

Той наведе очи и направи видимо усилие да приеме нужния виновен израз. Може би щеше да разтегли времето. Имаше стотици постъпки през изминалите тридесет години, за които можеше да се покае. При нужда можеше и да измисли нещо.

— Извинявайте — каза той и наведе глава. — Може би и сега действах импулсивно, както много пъти в миналото. Ще ми позволите ли да се изповядам насаме с отеча или искате да говоря пред всички?

Уорън изсумтя презрително.

— Вие сигурно се шегувате, сър. Горони, готов ли си да изслушаш изповедта на този човек?

Горони измъкна тесен червен епитрахил от ръкава на расото, докосна го с устни и го провеси на врата си.

— Желаш ли да се изповядаш, синко? — промърмори той безстрастно, приближавайки се към Морган, без да го погледне.

Морган преглътна и кимна, а хората, които го държаха, паднаха на колене, повличайки надолу и него. Ръката, стягаща гърлото му се отстрани и Морган преглътна с облекчение, навеждайки отново глава. Когато застана на колене, опита да разкърши китката на лявата си ръка — това не беше лесно, защото и ръцете, и краката му бяха стегнати в желязна хватка от хората на Уорън. За негово учудване усети успокояващото присъствие на хладната стомана под лакътя си: верният му стилет, който хората на Уорън не можеха да открият под бронята на ризницата. Те не бяха се потрудили да го претърсят. „Мързеливи глупаци!“ — помисли си той с радост и се приготви да говори. Това можеше да означава и друго — че не е бил дълго време в безсъзнание. Ако се стигне дотам, може би и той щеше да вземе няколко от тези фанатици със себе си в смъртта, като му дойде времето. Защото му се струваше, че наистина няма изход от положението.

— Благослови ме, отче, защото съм грешил — измрънка той и отново насочи вниманието си към застаналия пред него Горони. — Това са греховете ми.

Преди да си поеме дъх, за да почне изброяването, се чу неочакван грохот по покрития с греди таван над главата му. Погледите на всички се обърнаха назад и застинаха от изненада, когато една

стройна фигура в кафяви кожени дрехи на ловец излетя от тесния отвор и падна с трясък върху сламата, където до преди малко бе лежал Морган.

Това беше Дънкан!

Свещеникът скочи на крака, измъквайки меча от ножницата, а Морган удари с всичка сила коляното на един от пазачите, който изпищя и падна, превивайки се от болка. В същото време Морган се хвърли с цялата си тежест наляво, завличайки още двама от пазачите на пода със себе си. Четвъртият пазач, объркан и изваден от равновесие от двойното нападение, се опита да измъкне меча си и да защити падналия си другар, преди Дънкан да нанесе нов удар. Но Дънкан го промуши още преди да е успял да извади меча. В този момент в стаята настъпи хаос, защото хората на Уорън излязоха от вцепенението си и се хвърлиха напред.

Дънкан се биеше с удоволствие, чувствайки меча и камата като продължение на ръцете си. Морган беше на пода, все още удържан от двама пазачи. Единият от тях се опита да стане, но той го изрита с всичка сила. Пазачът се строполи обратно и с това отвлече вниманието на другаря си. Морган успя да измъкне стилета и да го промуши. След това с викове и бесни удари Морган посрещна друг нападател, който се бе появил кой знае откъде, за да се хвърли върху му с кама в ръката.

Докато се опитваше да вземе оръжието, забеляза, че Дънкан бе разтворил широко крака за по-добра опора, сражавайки се с пет-шест въоръжени с мечове нападатели. Силите бяха неравни и изходът от битката изглеждаше предрешен.

В този миг сред бърканицата се чу дрезгавият глас на Горони:

— Убийте ги, дявол да ви вземе! Трябва непременно да убиете и двамата!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

В какво се състои висшата мъдрост на човека?

Да не ранява друг, когато може да го стори.

Св. Тейло

Дънкан нанасяше удари и отблъскваше нападения, финтираше и се отбраняваше, мъчейки се да държи нападателите на разстояние. Спирайки един нападател с дългата кама в лявата си ръка, той протягаше крак и изритваше оръжието на друг противник.

Но нямаше време да развие успеха си, защото на мястото на един обезоръжен противник идваха четири други с мечове. Случаен удар на меч проби защитата му отдясно и замалко щеше да го убие, но бронята го спаси. Преди да се е възстановил от това изпитание, някой хвърли горяща факла в лицето му.

Той се извъртя, но се подхлъзна в локва кръв и това го спаси. В момента, когато падаше на земята, силен саблен удар изсвири там, където до преди миг бе главата му. Ако ударът беше улучил целта, сигурно щеше да го обезглави. При падането Дънкан се преметна и се изправи на крака с отскок, при който почти изтърбуши един нападател, а после с отчаян удар покоси човека с факлата и рани още един. Бликналата кръв от наполовина отрязаната му глава обля Дънкан и противниците му с аленочервен фонтан. Безжизнените пръсти на нещастника изпуснаха факлата, а тя подпали кървавата слама.

Миризмата на изгоряла кръв бе много неприятна и силна, Дънкан се опита да стъпче пламъците, но не успя, защото непрекъснато трябваше да се защитава от атаките. Отстъпвайки под натиска на огъня и мечовете, за малко щеше да се препъне в Морган и противника, с който той се сражаваше. Двамата се бяха счепкали на

пода, всеки опитвайки да удуши другия, като боецът на Уорън беше притиснал Морган.

Морган усещаше слабостта си от лекарството и явно губеше двубоя.

Дънкан хвърли един от нападателите върху сабята на другаря му, а после вдигна меча си, за да ликвидира противника на Морган. В този миг ръката му бе сграбчена отзад, а друга ръка обхвана врата му, опитвайки се да го събори на гръб. Измъквайки дясната си ръка, Дънкан нанесе силен удар, който попадна в стомаха на Уорън и го свали бездиханен на пода. Усети как някаква кама се плъзна по бронята на гърба му, без да го засегне, а после се наведе и хвърли втория нападател през гърба си. Забеляза, че това беше Горони, който остана да лежи на земята в краката му.

Дънкан изръмжа от отвращение, наведе се и хвана Горони за яката на расото, после стъпи върху ръката, която още държеше камата, а Горони я изпусна и изкрещя от болка. Дънкан грубо го вдигна на крака, за да го използва като щит срещу ново нападение, стягайки врата му с лявата си ръка, за да го накара да се подчини. Останалите двама бойци на Уорън се отдръпнаха уплашено.

— Стой! — изкрещя Дънкан и вдигна меча си до гърлото на Горони. — Крачка напред и ще го убия!

Противниците му се спряха, погледнаха към Уорън за указание какво да правят, но вождът на бунтовниците лежеше на зацапаната с кръв слама и все още не можеше да дойде на себе си, и да им даде някаква заповед. Човекът с ранения крак бе изпъзлял до един по-сериозно пострадал негов другар и се опитваше да спре кръвта от раните му. Стаята бе затихнала, чуваше се само пращането на запалената слама зад гърба на Дънкан. Той се запъти към Морган, влачейки със себе си своя съпротивляващ се пленник. В това време братовчед му бе седнал върху един неподвижен нападател, удряйки с последни сили окървавената му глава в дървения под.

Да не би да се беше побъркал?

— Аларик — прошепна Дънкан, не смеейки да откъсне поглед от боеца на Уорън за повече от секунда. — Аларик, престани! Стига вече! Хайде, да се махаме оттук!

Морган се вцепени и сякаш неочаквано осъзна какво става наоколо. Погледна изненадано Дънкан, а после погледът му падна

върху размазаното тяло под него. Разумът се върна в погледа му и той ужасен избърса ръцете си в дрехите.

— Боже мой — промълви той и с мъка се изправи на крака, опирайки се на рамото на Дънкан. После поклати глава. — Боже, нямаше смисъл. Защо ли съм го направил?

— Сега нямаме време за това. Трябва да се махаме — каза Дънкан, наблюдавайки пламъците зад хората на Уорън. Той тръгна към вратата, влачейки човешкия щит със себе си. — А тези любезни господа няма да се опитват да ни спрат, защото убийството на свещеник е сериозна работа, почти равна на убийството на двама свещеници.

— Ти не си истински свещеник — каза задъхано Горони, хващайки се за ръката на Дънкан с надежда да отслаби натиска върху гърлото си. — Ти си предател на Светата църква. Когато негово високопреосвещенство разбере какво си сторил...

— Да, не се съмнявам, че той ще вземе мерки — прекъсна го нетърпеливо Дънкан, без да сваля поглед от хората на Уорън, докато двамата с Морган приближаваха тежката обкована с греди врата. — Аларик, можеш ли да я отвориш?

Вратата беше тежка, украсена, обкована с желязо в горния край и заклещена със стабилна дъбова греда, накована с черни железни клинове. Морган повдигна гредата с голяма мъка, пъшкайки от напрежение. Но когато натисна самата врата, а после натисна още по-силно, тя не се отвори. Дънкан погледна назад, за да види какво ги задържа, а в това време Уорън се изправи поклащайки се на крака, подпомогнат от двамата останали живи негови адютанти, и се запъти към тях.

— Безсмислено е — каза Уорън, с мъка поемайки дъх. — Вратата е заключена.

— Отвори я — заповяда Дънкан — или той ще умре. Мечът му отново се насочи към гърлото на Горони, а свещеникът заскимтя.

Уорън се спря на пет-шест метра от Дънкан и се усмихна, разтваряйки ръце в знак на безсилие.

— Не мога да я отворя. Отец Белмърик я заключи отвън, по моя заповед. Горони може да е вашата гаранция, сър, но Белмърик е моята. Не вярвам, че ще успеете да се измъкнете, въпреки всичко.

Той посочи назад към разгарящия се огън и сърцето на Дънкан трепна. Пламъците се издигаха нагоре заплашително бързо, обгаряха облицовката на залата и вече облизваха старата боя върху украсените с дърворезба корнизи и фигурки. След като огънят се прехвърли върху покрива, а това щеше да стане в скоро време, пламъците щяха бързо да достигнат до самото светилище и цялото място щеше да се превърне в истински ад.

— Извикай Белмърик — каза Дънкан спокойно, опирайки острието на меч си в гърлото на Горони.

Уорън поклати глава и скръсти ръце на гърдите си.

— Ако ние умрем, вие също ще умрете.

Уорън се засмя.

— Цената си струва.

Дънкан погледна към Морган.

— Как се чувстваш?

— Чудесно — прошепна Морган, едва преглъщайки и придържайки се за гредите на вратата, от страх да не изгуби съзнание.

— Спомняш ли си, Дънкан, какво направих веднъж с една заключена врата?

— Това е невъзможно. Сегашното ти състояние не позволява...

Дънкан внезапно спря и наведе глава, разбирайки какво има предвид Морган. Единственият им шанс беше Дънкан да използва силите си на дерини и да преодолее ключалката. Но ако го направеше в присъствието на Горони, щеше завинаги да разкрие, че е дерини. Както го беше предупредило видението на пътя, щеше да настъпи времето, когато Дънкан трябва да направи избор. Това време бе дошло сега.

Той погледна към Морган и кимна едва забележимо, а после посочи с глава към Горони.

— Можеш ли да се справиш с този приятел?

Морган кимна в знак на съгласие.

Дънкан предаде Горони в ръцете на Морган, връчи му дългата кама и сложи в ножницата окървавения си меч. После повдигна въпросително глава към Морган, докато той хващаше главата на Горони, но всичко изглеждаше наред. Дънкан си представи какво струва на Морган това усилие в сегашното му състояние, но нямаше какво да се прави. Той въздъхна и съсредоточи вниманието си върху вратата.

Пръстите му я усещаха топла и гладка. Погледна през горната решетка и видя къде би трябвало да е заключващият механизъм. После сложи внимателно ръце върху ключалката, затвори очи, накара съзнанието си да обгърне механизма и започна да опипва мислено съставните му части. На челото му изби пот, в процеса на работата ръцете му се овлажниха. След това се чу щракане от вътрешността на вратата, последвано от още едно, и още едно. Поглеждайки назад към Уорън и хората му, Дънкан бутна силно вратата — и тя се отвори.

— Боже мой, и той е един от тях — прошепна Горони и затвори очи с побледняло лице. — Една деринска змия в пазвата на самата църква.

— Млъкни, Горони, или ще те промуша — каза спокойно Морган.

Очите на Горони се изцъклиха и той се сви, защото камата на Морган опря във врата му. Той не посмя да изрече нито дума повече. Уорън обаче не можеше да мълчи.

— Дерини? Господ ще те порази за това, нещастно дяволско изчадие! Отмъщението няма да ти се размине и...

— Да се махаме — промълви Дънкан тихичко, после подхвана Горони и избута братовчед си през вратата. Уорън и хората му ги последваха. — Отивай при конете и тръгвай. Ще те настигна.

Морган започна да изкачва малкия наклон към предната част на светилището, а Дънкан изтегли протестиращия Горони през вратата, после я затвори и с усилие на волята заключи отново механизма. Уорън и хората му се скупчиха до решетката на вратата и впериха поглед навън. Уорън бълваше проклетия, а Дънкан повлече Горони нагоре по склона.

Близо до върха той намери братовчед си паднал на земята, обърнал ужасен поглед към високата клада, издигната сред купища от дърва. Около кладата висяха железни вериги, приготвени да оковат съпротивляващите се жертви. Пред втренчения поглед на Морган една факла пушеше и капеше, подухвана от вятъра.

— Аларик, да тръгваме!

— Трябва да я изгорим, Дънкан.

— Да я изгорим ли? Да не си луд? Нямаме време за... Аларик!

Въпреки протеста на Дънкан, Аларик запълзя към факлата. Двоумейки се, Дънкан погледна назад към светилището, после към

Аларик, а след това блъсна грубо Горони и го обърна с лице към себе си.

— Сега те пускам, Горони. Не защото заслужаваш да живееш, а защото е по-важно да помогна на този човек, отколкото да удовлетвори желанието си за отмъщение заради онова, което си му сторил. Махай се, преди да съм размислил!

С един ритник той изпрати Горони надолу по хълма, а после изкачи няколкото останали крачки до Морган. Херцогът бе стигнал до факлата и се мъчеше да я извади от земята, а очите му бяха изпъкнали от усилието. Дънкан извика, измъкна факлата от ръцете на братовчед си и я хвърли върху дървата, натрупани на кладата. Видя как за миг те се подпалиха и запламтяха. После подхвана Морган под мишницата и му помогна да се изправи. Двамата с клатушкане продължиха нагоре по склона.

Далече надясно монахът Белмърик и няколко войника се спускаха тичешката по хълма към Горони и заключената врата. Един от войниците се отдели от групата и тръгна към бегълците, но Белмърик извика нещо, което Дънкан не можа да долови, после махна с ръка и войникът се върна при останалите.

Светилището гореше. В бъркотията Дънкан и Морган най-сетне стигнаха до мястото за чакане. От параклиса се издигаха кълба дим, които обхванаха и дървените основи на постройката. Дънкан повдигна Морган и го настани в седлото, омота юздите около ръката му, после скочи на своя кон. Насочван само с колене, конят на Дънкан изхвърча в галоп от двора на светилището, а копитата му изпръскаха с парчета кал пътиниците, минаващи под прострените ръце на горския светец. Морган галопираше на половин корпус отзад, вкопчил се за гривата на коня си със затворени очи, невярващ, че изпитанието вече е свършило. Дънкан погледна назад и видя пламтящия свети Торин, с черни вълни дим издигащи се към сивите буреносни облаци, а на този фон — силуетите на беснеещите Уорън и Горони, които размахваха юмруци след оттеглящите се благородници дерини. Никой обаче не тръгна да ги преследва.

С тъжна усмивка Дънкан се наведе към врата на коня, за да вземе пуснатите юзди, а после забави ход, за да може Морган да ги настигне. Братовчед му едва ли бе в състояние да язди, още по-малко да взема важни решения. Но Дънкан не се съмняваше, че и той би се съгласил с

неговия план: да отидат при Келсън, колкото могат по-бързо. След като новините за събитията от тази сутрин стигнат до архиепископите, Келсън вероятно щеше да стане следващата цел на църковната забрана. Дънкан знаеше, че Аларик би желал да е редом с младия крал, ако това се случи.

Разбира се, след сутрешните събития срещата с Курията на Дхаса бе немислима. Вероятно още преди денят да свърши Аларик и той щяха да бъдат отлъчени от църквата и поставени извън закона. Не беше възможно и да се върнат без проблеми в Коруин. След като бъде наложено отлъчването, а сега вече нямаше съмнение в това, в Коруин щеше да пламне гражданска война. Ала поне още няколко дни Аларик нямаше да е в състояние да се справи с тази задача.

Дънкан се протегна и пое юздите на коня на Морган, после пришпори коня си, защото една гръмотевица изтрещя заплашително. Аларик трябваше по-скоро да си почине. Може би в „Св. Неот“, където се бяха спрели предишната нощ. Ако имаха късмет, Дънкан може би щеше да открие в развалините действащ Портал към отвъдното. Аларик бе споменал за олтар на свети Камбър. Порталът трябваше да е наблизо. Той би им спестил повече от ден езда до Ретмут, при Келсън. Трябваше само да го открият...

Започнаха да падат едри дъждовни капки, светкавици раздраха притъмнялото небе. След като се примири с мисълта, че ще трябва да язди в дъжда, Дънкан се настани по-удобно в седлото и се приготви за дългия път, като не сваляше поглед от братовчед си.

Много бяха причините, които караха двамата ездачи да пътуват в бурята. В най-скоро време Горони щеше да съобщи на архиепископите за залавянето на Морган и после за бягството му, и как Дънкан Хауърд Маклейн му се бе притекъл на помощ, и как същият монсиньор Маклейн, кралски изповедник и доскоро обещаваща звезда в понизшата църковна йерархия, бе в действителност дерински магьосник.

Дори не му се мислеше за думите на Лорис, когато разбере за това.

— Ще го отлъча от църквата! И двамата ще ги отлъча! — крещеше Лорис. — Този лъжлив, измамен, непоносим... Ще го лиша от сан! Ще го...

Лорис, Кориган, няколко от помощниците и служителите им и голям брой духовници от Гуинид се бяха събрали на неофициална среща в гостната зала на епископа на Дхаса, когато пристигна новината. Монсиньор Горони, в изкаляни и опръскани с кръв одежди, се бе домъкнал, залитайки, до стаята в ранния следобед и се бе проснал на пода в краката на Лорис. Сред нарастващия ужас на духовниците, Горони бе разказал задъхано историята на сутрешното изпитание: неуспешното пленяване, преживяната от самия него опасност, коварството на двамата дерини, наречени Морган и Маклейн.

Да, той бе сигурен, че Морган се придружава от Дънкан Маклейн. Отстраненият свещеник дори бе разбрал, че са го познали. Той бе разпознал Горони, разговарял бе с него, заплашил го бе с кощунствено убийство, ако само не му се подчини!

При тези думи Лорис избухна, давайки воля на злобата си към Морган, Дънкан, дерините и изобщо към всичко. Кориган и останалите духовници го последваха и във въздуха прозвучаха думи на толкова силно възмущение, че бе почти физически осезаемо. После спорът продължи на малки, възбудени групи. Имаше различия в подробностите, но никой не се съмняваше, че в светилището на свети Торин бяха станали ужасни неща, така че бе необходимо да се предприемат съответни действия.

Епископ Кардиъл, в чиято гостна се водеше спорът, хвърли поглед към колегата си Арилан в другия край на стаята, а после заслуша внимателно стоящите до него старци — Карстън от Меара и Криода от Карбъри. Арилан кимна на себе си и скри усмивката, с която наблюдаваше действията на Лорис и Кориган.

Кардиъл и Арилан първият на четиридесет и една години, а вторият на тридесет и осем, бяха двамата най-млади епископи на Гуинид. След тях по възраст идваше петдесетгодишният Толивър от Корът, епископът на Морган, а после — останалите духовници, повечето приближаващи седемдесетте.

Но освен годините, имаше и друго важно различие между Кардиъл и Арилан, от една страна, и повечето от останалите присъстващи епископи. За младите членове на Курията внезапното избухване на Лорис бе почти смешно. Не че се смееха на заплахите, които Лорис бълваше, но и двамата тайно симпатизираха на генерала

дерини Морган, който бе запазил младия им крал с такова умение по време на кризата около коронацията през миналата есен. Самият Дънкан Маклейн бе за известно време доста обещаващо протеже на пламенния епископ Арилан. Освен това, те не бяха във възторг от този Уорън, за когото споменаваше Горони. Не им харесваше мисълта, че някакъв си религиозен фанатик — противник на дерините, коли и беси в селските райони, при това бяха ядосани, че Лорис бе намекнал за някакво признаване, макар и неофициално, на движението на Уорън.

От друга страна, беше забавно, че безподобният Морган отново бе направил Лорис за смях. Кардиъл, външно лице в спора поради неутралния статут на Дхаса, чийто епископ беше, проявяваше само академичен интерес дали Лорис е глупак или не. Но Арилан знаеше, че е така и затова ценеше високо публичното доказателство на този факт. Младият втори епископ на Ретмут трябваше твърде често да се съобразява с разни разпореждания, които смяташе за фанатична глупост. Затова не благоговееше пред Лорис като Върховен духовник на Гуинид. Може би Гуинид имаше вече нужда от нов Върховен духовник.

Арилан не се заблуждаваше, че самият той може да заеме този пост. Признаваше, че е още твърде млад и неопитен. Но ученият мъж Бредин от Грикота, или пък Ифър от Марбъри, а дори и де Лейси от Ставънъм биха били много по-добри архиепископи на Валорет, отколкото Едмънд Лорис. Що се отнася до колегата на Лорис и непосредствен началник на Арилан — свирепия Патрик Кориган, може би архиепископството на Ретмут също би могло да поеме малко свежа кръв. А това вече не беше извън възможностите на самия Арилан.

Най-сетне Лорис успя да овладее гнева си и да спре крясъците. Той застана на мястото си и вдигна ръце в знак, че иска тишина. Постепенно духовниците спряха разправиите и заеха местата си. Помладите свещеници и служители при епископите се държаха по-близо до господарите си, за да чуят думите на архиепископа. Тишината бе пълна, чуваше се само запъхтяното дишане на стария епископ Карстън.

Лорис наведе глава и се изкашля, после ги погледна. Стоеше спокоен и достолепен, оглеждайки цялата стая, защото искаше да говори като Върховен духовник на Гуинид.

— Господа, молим снизхождение за нашето избухване. Както без съмнение знаете, ереста на дерините от много години представлява

особен интерес за нас. Откровено казано, ние не сме изненадани от действията на Морган. Нещо повече, ние бихме могли да ги предвидим. Но когато разбрахме, че един от собственото ни духовенство, син на благородник и член на свещеническото съсловие, е... — той с мъка произнесе думата спокойно — е дерини... — Той спря и преглътна гнева си, после продължи.

— Отново се извиняваме за прекалените емоции. Сега, когато духът ни се е успокоил, ние продължаваме да обмисляме какво означава за църквата в Гуинид разкриването на измамата в нашите редове. Чувстваме, че има само един начин за по-нататъшно действие, поне що се касае до еретика свещеник Маклейн. И той е отлъчването: отлъчване, отнемане на свещеническия сан, и, ако Курията позволи, екзекуция на предателя еретик дерини, какъвто е той. Ние разбираме, че последните две санкции изискват специално решение на този августейши орган, което ще отнеме много време. Но имаме желание да пристъпим към необходимата процедура.

Острият поглед на архиепископа обходи стаята.

— Но ние имаме право като Върховен духовник на Гуинид да обявим, че на Дънкан Хауърд Маклейн и на ужасния му братовчед Аларик Антъни Морган трябва да бъде наложена анатема. Архиепископ Кориган, нашият брат в Ретмут и непосредствен началник на Маклейн, поддържа това наше искане. Надяваме се, че тези от вас, които намерят за добре, ще се присъединят към нас за церемонията по отлъчването тази нощ след вечерната служба.

По стаята премина вълна от възгласи, но Лорис ги прекъсна с остър тон.

— По този въпрос, естествено, не може да има съмнения. Морган и Маклейн днес са убили по най-долен начин няколко добри и верни синове на църквата. Те са заплашили живота на нашия слуга, монсиньор Горони, който е ръкоположен свещеник. Освен това са използвали отвратителни и забранени магии в свещено място. Ако погледнем назад, трябва да предположим, че вероятно Маклейн е бил отговорен за много от произшествията по време на коронацията на нашия обичан крал Келсън миналата есен. За това той и Морган носят двойна вина.

Погледът му обходи отново стаята.

— Има ли възражения? Свободни сте да се изкажете.

Възражения нямаше.

— Много добре — кимна Лорис. — Ще очакваме всички да присъствате на церемонията по отлъчването довечера. Утре ще решим какви други действия, ако това е необходимо, да предприемем по този конкретен въпрос. Освен това ние отново ще обсъдим какво да правим с владението на Морган — херцогство Коруин. Не е изключено да се окаже необходимо да снемем забраната, за която говорихме днеска. До довечера, господа.

С небрежен поклон Лорис се прости с духовниците и се оттегли през вратата. Последваха го Кориан, неговият служител отец Хю де Бери, както и пет-шест други помощници и писари. След като вратата се затвори зад тях, останалите присъстващи възобновиха оживените разговори.

— Арилан?

Епископ Арилан, който следеше внимателно беседата между епископите Бредин и Толивър, вдигна глава, чувайки името си сред шумотевицата и видя, че Кардиъл му прави знаци от другия край на стаята. Прощавайки се с двамата по-стари епископи, той се промъкна през тълпата от прелати и чиновници, които бяха обградили домакина на срещата, а после се поклони официално.

— Искате да ме видите, Кардиъл?

Кардиъл отвърна спокойно на поклона.

— Смятах да се оттегля в частния си параклис и да обмисля сериозната криза, която ни сполетя, скъпи ми Арилан — извика той в ухото на Арилан, опитвайки се да надвие шума. — Помислих си, че може да поискате да дойдете с мене. Предполагам, че църквата на Курията ще е малко претъпкана от нашите по-стари братя.

Арилан сподави смеха си и наведе любезно глава, махайки за прощаване с ръка на тези, с които разговаряше допреди малко.

— Поласкан съм, милорд. Може би нашите съвместни молитви ще помогнат да смекчим гнева на всевишния към брат Дънкан. Проклятието срещу свещеник, пък бил той и дерини, е сериозно нещо, не мислите ли?

— Ние сме на едно мнение, братко — кимна Кардиъл, докато се измъкваша през една странична врата. — Струва ми се, че ще трябва да помислим и за качествата на този Уорън, за когото спомена добрият монсиньор Горони в своя малко прибързан доклад. Какво мислите вие?

Те размениха сдържани поклони с двама монаси, които минаваха по коридора, а после влязоха в изолирания и плътно затворен параклис на епископа на Дхаса. Вратата зад тях се хлопна и Арилан се разсмя свободно, без да потиска чувствата си. Той се облегна отвътре на вратата, а Кардиъл запали една свещ, поставена наблизко.

— Същността на въпроса не е в Уорън — каза Арилан, поглеждайки към свещта, която годеше с равен пламък. — Но докато говорим за него, предлагам да обмислим внимателно идеята за отлъчването, което Лорис иска да ни накара да приемем. Не виждам възможност да не го подкрепим и същевременно да запазим добри отношения с Курията. Фактите са си факти, а Морган и Маклейн формално са виновни в това, за което ги обвиняват. Но изцяло отхвърлям плана за отстраняване от църквата на херцогството, освен ако народът на Коруин откаже да се подчини на решението на Курията за отлъчване на неговия херцог.

Кардиъл се намръщи и отиде в предната част на параклиса, запалвайки със свещта си няколко свещи до олтара.

— Лично аз не съм сигурен, че ще подкрепя отлъчването дори и в този случай, Денис. Честно казано, не мисля, че Морган и Маклейн са направили нещо повече, освен че са се отбранявали. Дори вътрешно присъщото зло на деринската магия според мен е твърде съмнително.

— Добре е, че го казваш само на мен — усмихна се Арилан и тръгна по късата пътека към Кардиъл. — Другите членове на Курията може и да не го разберат.

— Но ти го разбираш — каза убедено Кардиъл. Той погледна към червената лампада, която се спускаше от тавана, и кимна към нея. — И Този, за когото гори лампадата, също разбира. Засега ние тримата сме достатъчно.

Арилан се засмя отново и седна на предната църковна пейка.

— Достатъчно сме — съгласи се той. — Но нека помислим как да станем повече от трима, какво да кажем и направим, за да променим плановете на Лорис, когато му дойде времето.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Човеците убиват това, което не разбират.
Неизвестен монах
дерини

Продължаваше да вали, когато Дънкан и Морган се спуснаха от планината. Проблясващите светкавици караха късния залез да изглежда като избелял. Гръмотевиците кънтяха, а ехото им се блъскаше в планинските върхове. Вятърът виеше в развалините на „Св. Неот“ и шибаше дъждовните капки в обрулените от годините сиви камъни и обгорените греди. Двамата конници прекосиха разрушения двор на манастира.

Дънкан, потънал в размисъл, нахлупи по-ниско качулката си. От дясната му страна Морган се беше сгушил върху коня, ръцете му с надянати ръкавици бяха вкопчени в предната висока част на седлото, а тялото му кимаше в такт с движението на животното. Преди няколко часа бе изпаднал в полузабравя и сега притъпеното му съзнание милостиво му спестяваше мъчителното напрежение на дългия път. Дънкан обаче разбираше, че братовчед му не може да издържи още дълго без почивка. Слава богу, най-сетне бяха стигнали до това закътано място.

Дънкан насочи коня си към края на сградата, където имаше покрив и завет. Той спря на същото място, където бяха прекарвали предишната нощ. Морган се заклати в седлото, но после се сепна и дойде на себе си, когато конят му спря, а Дънкан скочи на земята. С безизразен поглед Морган се огледа наоколо, без да разбира нищо.

— Къде се намираме? Защо спряхме?

— Не се тревожи, в „Св. Неот“ сме — успокои го Дънкан, който се доближи до Морган и го хвана за рамената, за да му помогне да слезе от седлото. — Ще те оставя да си починеш и ще обиколя

наоколо. Тука някъде трябва да има Портал към отвъдното. Ако още действа, ще можем да се пренесем чак до Ретмут.

— Ще ти помогна — отвърна със замаян глас Морган, а после, докато Дънкан го водеше към най-сухия ъгъл на старата сграда, се спъна и едва не падна. — Сигурно е някъде около олтара на Камбър, за който ти говорих.

Дънкан поклати глава, помогна на Морган да легне и коленичи до него.

— Ако е там, непременно ще го открия — каза той и накара братовчед си да се опре удобно на стената. — Но дотогава искам да подремнеш хубаво.

— Нищо подобно — започна да протестира Морган, опитвайки се с последни сили да седне, — не искам да обикаляш самичък, а аз да спя тук.

Дънкан се усмихна с разбиране, но с твърда ръка настани Морган да легне до стената и отново поклати глава.

— Точно това смятам да направя, приятелю. Този път нямаш думата по въпроса. Не се опитвай да спориш, за да не те карам насила да спиш.

— Не се съмнявам, че ще го сториш — промърмори кисело Морган и се строполи до стената с въздишка.

— Така е, затова се отпусни и си почивай.

Морган затвори очи, а Дънкан свали ръкавиците си и ги набута под туниката. За миг потри ръце, сякаш за да се приготви, а после погледна към братовчед си и се замисли, притворил светлите си очи. Пресегна се и сложи ръце отстрани до главата на Морган, като палците му се опряха до слепоочията му.

— Спи, Аларик — прошепна той. — Спи дълбоко, спи без сънища. Нека забравата отвее умората, та да се събудиш отпочинал.

После премина към безмълвна връзка на съзнанието и продължи.

Спи дълбоко, братко мой. Спи спокойно, не се бой. Аз ще съм съвсем наблизо.

Морган започна да диша бавно и равномерно, а красивото му лице се отпусна. След това потъна в дълбок сън без сънища. Дънкан отпусна ръце и го погледна, убеждавайки се, че братовчед му няма да се събуди, преди той да се е върнал. Изправи се и издърпа одеяло от седлото на коня си, за да покрие заспалия Морган.

Сега трябваше да търси Портала към отвъдното.

Дънкан се спря на прага на разрушената църква и уморено я огледа. Макар че се спускаше нощта, дъждът бе отслабнал и той можеше да види полусрутените стени на фона на небето. Наляво, където част от покрива се беше запазила, дупките на разрушения главен витраж го гледаха като празни очни кухини. Ярките им стъкла бяха угаснали завинаги заедно с живота на целия манастир. Проблесна светкавица и освети като ясен ден внушителната някога църква. Дънкан тръгна към олтара. Плитките локвички върху натрошения под отразяваха снопове светлина при всеки нов блясък на светкавица, прорязващ небето. Вятърът виеше в руините, сякаш протестираше за отдавна отминали престъпления и нещастия.

Дънкан стигна до първото стъпало на олтара и спря, представяйки си какво ли е било тук в дните, когато манастирът е процъфтявал, когато зад стените му са живели стотина монаси дерини, а учителите и благородните студенти са били многобройни.

Тогава процесии са пристъпвали с трепет към олтара, гласовете са се издигали към небесата във възхвала на всевишния, придружавани от сладкия остър дим на тамяна, а восъчните свещи са хвърляли мека светлина. Струваше му се, че усеща всичко.

... „Ще отида до божия олтар.“

Светкавиците прорязаха небесата, сякаш да върнат Дънкан от размишленията му към действителността. Той се усмихна на наивността си. Изкачи се по стъпалата на олтара и отиде до разрушената плоча, после сложи внимателно ръце върху нея. Помисли си колко ли много други ръце на свещеници, подобни на неговите, бяха почивали на същото място в миналото. В представите си видя достолепието на това място във времената, когато олтарът е бил свещен, а после сведе глава и коленичи в знак на уважение към старото време.

В този миг изтрещя гръмотевица, той се обърна с гръб към олтара и си припомни проблема, който трябваше да реши.

Задачата му беше да открие деринския Портал към отвъдното. Да намери това магическо място в развалините на отдавна забравения дерински манастир с надеждата, че и след двеста години магията ще задейства.

Къде ли би сложил самият той Портала към отвъдното, ако беше строителят на тази църква преди четиристотин години? Щеше ли да повтори принципите на строителите на другите Портали, които Дънкан познаваше? Колко ли Портала имаше в Единадесетте кралства? Знаеше ли някой?

Дънкан познаваше два Портала. Единият беше в собствения му кабинет, първоначално построен, за да може кралският изповедник, който в миналото винаги е бил дерини, да има мигновен достъп до катедралата. Вторият Портал беше в ризницата на катедралата — една проста металическа пластинка върху пода под килима в параклиса с одеждите. Все пак никой не можеше да предскаже кога ще е необходимо да се въздейства на небесните врати с молитви и ходатайства за краля — поне така са мислили хората в древността.

Дънкан отново се върна към първоначалния въпрос: къде ли можеше да се намира Порталът тук, в „Св. Неот“?

Огледа църковния кораб от лявата и от дясната му страна и тръгна по разрушения под. Аларик му бе казал, че наляво от главния олтар има старинен олтар на Камбър, а това означаваше от дясната страна по посоката, накъдето се беше обърнал. Може би отговорът беше там. Свети Камбър беше покровител на деринската магия. Какво по-добро място за Портала, който действаше с тази магия?

От олтара не беше останало почти нищо. Дори в неразрушената църква той е бил съвсем скромна и тясна плоча, сложена до стената. Тежките удари бяха счупили и заличили лицевата част на мраморната плоча, така че буквите по нея почти не се виждаха. Но Дънкан успя да разгадае фразата „Ликуващи боже“ в началото на надписа, а въображението му помогна да попълни името „свети Камбър“. Нишата над олтара, овална в горния си край, все още поддържаше отчупените стъпала на светеца дерини.

Пръстите на Дънкан погалиха изтърканата плоча, а той се обърна да разгледа развалините от това удобно място, но след миг поклати глава. Порталът не можеше да е тука. Мястото беше твърде открито. Въпреки че магията е била общоприета преди и по време на Междударствието, когато е бил построен този манастир, архитектите дерини, изградили „Св. Неот“, никога не биха сложили Портала на такова открито място, пред любопитните очи на всеки посетител. Това не беше в стила на дерините.

Трябваше да се търси по-закътано място, може би някъде наблизно, тъй като присъствието на свети Камбър би могло да се смята за известна закрила, но в никакъв случай не пред очите на всички.

Тогава къде?

Обръщайки се към малкия олтар, Дънкан огледа стените от двете му страни, търсейки вход към стаите и по-скромните паракличета, които трябваше да са по-назад. И той го намери — една срутена врата, полузакрита от паднали греди и обърнати каменни блокове. Без повече съмнения, той разрови достатъчно голям отвор, през който да мине пълзешката. Провря се и се озова в малка висока стаичка, която сигурно беше ризницата.

Дънкан пропълзя останалото разстояние и се изправи внимателно, навеждайки се, за да мине под гредите, които бяха паднали по време на пожара в параклиса. Подът беше затрупан с парчета от каменни блокове, гнило дърво, натрошено стъкло. Но срещу далечния край на стената имаше остатъци от малък олтар от слонова кост, а от двете му страни — парчета от сандъци и шкафове, а също така строшени окачалки за църковни одежди. Дънкан огледа стаичката с опитно око, примигвайки, когато някоя особено ярка светкавица озаряваше небето.

Някъде тука древните архитекти вероятно бяха сложили Портала. Дали нещо от него бе останало, на фона на всеобщото разрушение, за което говореха развалините?

Отваряйки си път с ритници и влизайки по-навътре в стаичката, Дънкан затвори очи и потърка уморено челото си с обратната страна на ръцете. Опитваше се да отвори разума си за възможни останали от миналото следи.

„Внимавайте, дерини, тук се таи опасност!“

Той уплашено обърна глава, наведе се и измъкна наполовина меч от ножницата. Отново проблесна светкавица. Зловещи сенки се подгониха по стените, но в стаичката нямаше никой, освен Дънкан. Той се изправи уморено и сложи меч на мястото му. Продължи да търси опасността.

Нима си бе въобразил този глас?

Не.

Възможно ли беше това да е глас на съзнанието, останал от древните стопани на „Св. Неот“?

Върна се внимателно на предишното си място до олтара от слонова КОСТ, после затвори очи и се съсредоточи. Този път гласът бе очакван, макар и не по-малко ужасяващ. Ясно беше, че се появява в собствения му разум.

„Внимавайте, дерини, тука е затаена опасност! От всички братя монаси останах само аз, а сега се опитвам да разруша този Портал с последни сили, за да не бъде осквернен. Внимавайте, хора от моя народ. Пазете се, дерини. Човеците убиват това, което не разбират. Свети Камбър, запази ни от тези ужасни злини!“

Дънкан отвори очи и се огледа, а после направи нов опит.

„Внимавайте, дерини, тука е затаена опасност! От всички...“ Дънкан прекъсна контакта и въздъхна. И така, това беше послание, оставено от последния дерини, защитаващ това място. Той се бе опитал да унищожи Портала в последните мигове преди да умре. Дали беше успял?

Дънкан седна на пода и започна да изучава мястото, където беше стоял досега. После извади камата от ботуша си и разгреба боклуците от земята. Както бе очаквал, на пода се виждаше очертанието на квадрат, с размери около метър на метър. Подобно на Портала в катедралата, той вероятно е бил скрит под килима, който е бил унищожен много отдавна. Що се отнася до самия Портал...

Слагайки камата на мястото ѝ, Дънкан постави внимателно ръце върху квадрата и извика силата си, надявайки се отчаяно, че ще усети слабия опияняващ натиск, който щеше да му съобщи, че е на прага на преминаването в отвъдното.

Но не усети нищо.

Опита се отново, и този път долови слаба вълна на мрак, на болка, а после началните думи на съобщението, което вече беше чул. А след това — нищо. Порталът бе мъртъв. Последният дерини бе успял.

С въздишка Дънкан се изправи на крака и се огледа за сетен път, избърсвайки ръце в дрехите. Въпреки всичко, трябваше да яздят до Ретмут. След като Порталът бе разрушен, не им оставаше друг избор. А оттам вероятно трябваше да продължат до Кулди, защото Келсън трябваше да присъства на сватбата на Бронуин и Кевин.

Нищо не можеше да се направи. Трябваше да отиде и да разбуди Аларик, за да потеглят наново на път. Ако имаха късмет, щяха да

стигнат до Ретмут преди следващата нощ, и тогава никакво преследване не можеше да ги настигне.

Когато епископите влязоха един след друг в катедралата „Св. Андрю“ в Дхаса, камбаните биеха глухо, защото бяха омотани с парцали. Нощта беше ясна, студена, със скреж и ледени кристалчета, кръжащи по въздуха под поривите на вятъра. Епископите се спряха до вратата. Двама млади свещеници раздадоха на всички дълги свещи, които всеки запали от пламъка на горяща свещ в централния кораб на катедралата. Пламъците трепкаха от течението, свистящо през полуотворените врати, и хвърляха чудновати отблясъци върху черните заскрежени наметала на прелатите.

Епископите се спуснаха бавно по централната пътека и заеха местата си пред олтара — две редици от безлики мъже, с огънчета в ръцете си. Безгласните камбани спряха да бият, а един от служителите преброи незабелязано присъстващите, потвърждавайки, че всички, които трябваше да дойдат, бяха налице. Той изчезна по пътеката на тъмната централна част, а после се чу глухото щракане на големите врати. След това още три свещи потеглиха надолу по лявата централна пътека, а служителят и още двама свещеници се присъединиха към останалите. Настъпи кратка пауза, чу се кашляне и пристъпване с нозе, най-сетне се отвори някаква странична врата и влезе Лорис.

Тази нощ той бе облечен в парадна църковна одежда, в черен и сребърен покров, със скъпоценни камъни върху митрата на главата му. Докато пристъпяше по страничния кораб и завиваше към олтара, той държеше високо сребърния си жезъл в лявата ръка. Архиепископ Кориган и епископ Толивър бяха застанали от двете му страни, а епископ Кардиъл вървеше отзад. Пред групата вървеше младо момче, което носеше тежкия сребърен кръст на архиепископа и ги водеше между двете редици на духовниците.

Лорис и свитата му достигнаха до долните стъпала на олтара и спряха, после се поклониха и се обърнаха към централния кораб. Кардиъл отиде надясно и пое четири свещи от очакващия го монах, а по пътя погледна към Арилан с мрачен поглед. След това се върна на мястото си до Толивър и раздаде свещите, запалвайки първо своята, после тази на Толивър, след това — свещите на Лорис и Кориган.

Когато свещта на Лорис бе готова, Върховният духовник на Гуинид пристъпи напред и се изправи в цял ръст. Сините му очи излъчваха студен пламък, докато оглеждаше събралите се духовници.

— Това е текстът на документа за отлъчването — обяви той. — Слушайте внимателно.

„Тъй като Аларик Антъни Морган, херцог на Коруин, господар на Корът, главнокомандващ на кралските армии и защитник на краля, и монсиньор Дънкан Хауърд Маклейн, временно отстранен от служба свещеник, съзнателно и нееднократно се противопоставяха и пренебрегваха предписанията на Светата църква.

И тъй като упоменатите Аларик и Дънкан в днешния ден убиха невинни чедра на църквата и заплашиха с кощунствено убийство един посветен на бога свещеник, карайки го да лицезре отвратителни и еретически магически деяния.

И тъй като упоменатите Аларик и Дънкан оскверниха светилището на свети Торин с използването на забранени магии и станаха причина за неговото унищожаване, както и поради нееднократното им използване на подобни магии в миналото.

И тъй като упоменатите Аларик и Дънкан не изявиха желание да изповядат греховете си и да тръгнат по правия път.

Аз, Едмънд Лорис, архиепископ на Валорет и Върховен духовник на Гуинид, от името на цялото духовенство на Курията на Гуинид, налагам анатема на упоменатите Аларик Антъни Морган и Дънкан Хауърд Маклейн. Разкъсваме връзките им със Светата божия църква. Изключваме ги от конгрегацията на праведните.

Нека гневът на Божествения съдник падне върху им. Нека вярващите се отвърнат от тях. Нека небесните врати се затворят пред тях и пред всеки, който се осмели да им помогне.

Нека никой богобоязнен човек не ги приема, не ги храни, не ги подслонява през нощта, под заплахата от анатема. Нека никой свещеник не им служи в живота, нито пък отиде за погребението им след смъртта. Да са проклети в дома си и вън от него, проклето да е яденето и пиенето им, проклето да е всичко тяхно.

Обявяваме ги за отлъчени от църквата, за хвърлени във вечната тъма с Луцифер и всичките му паднали ангели. Проклинаме ги трижди, без надежда за спасение. Налагаме им вечно проклятие и ги осъждаме на вечна анатема. Нека светлината им бъде погълната от мрака. Да бъде тъй!“

— Да бъде тъй! — пропя групата.

Лорис взе свещта, обърна я с пламъка надолу, хвърли я на пода и я угаси. След това, като по команда, събраните епископи и духовници последваха примера му.

Чу се тракане от падащи свещи като от празни кутии, а после пламъците угаснаха и настъпи тъмнина.

Само една свещ продължаваше да гори, а капките восък падаха по плочите на пода в безмълвен протест.

И никой не можеше да каже чия ръка я беше оставила така.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

*Защото любовта е силна като
смърт;
Ревността люта като
преизподня;
стрелите ѝ са стрели огнени;
тя е пламък много силен.*

Песен на
песните 8:6

— Не можеш да ме хванеш! — закачаше се Бронуин.

Тя намигна дяволито и се затича по градинската пътека с развети златисти коси, а синята ѝ рокля се обви съблазнително около стройните ѝ крака. Когато се спусна надолу, Кевин се опита да я хване за ръката, но не успя, затова се хвърли след нея с весел смях. Мечът се удряше в ботушите му и при всяка крачка можеше да го препъне, но той не обръщаше внимание на тази дребна подробност, а само го задържа, слагайки ръката си върху дръжката, като продължаваше да я гони по тревата.

Денят бе свеж, слънцето приятно топлеше, а Бронуин и Кевин току-що се бяха върнали от сутрешната езда по зелените хълмове около Кулди. Сега лудуваха в градината като две палави деца, тичаха и се гонеха между дърветата и статуите в официалната част на градината почти четвърт час, като Кевин бе преследвачът, а Бронуин — преследваната. Най-сетне Кевин успя да я хване зад един малък фонтан, заплаши я с пръст, после и двамата със смях се понесоха в кръг около водата.

Най-накрая Бронуин реши да смени посоката на гоненицата. Тя му се изплези предизвикателно, остави фонтана и хукна през тревата, но се подхлъзна и падна на едното си коляно. Кевин скочи към нея и я

обхвана с ръце, после се наведе и неочаквано я целуна, и двамата паднаха на земята под тежестта му. Тя се отпусна в ръцете му, устните им се сляха в сладка целувка, упоителният възторг на момента ги накара да забравят всичко друго.

Неочаквано някой се закашля многозначително зад тях. Кевин замръзна и отвори очи, разбирайки, че са го забелязали, по въпреки това не бързаше да се отдръпне от Бронуин. Когато най-сетне го стори, видя как очите ѝ гледат учудено през рамото му, едва сдържайки смеха си. След това видя лицето на баща си херцог Джебърд, който се усмихваше снизходително.

— Предполагам, че ще ви намеря тука — каза баща му, забелязвайки смутената усмивка на Кевин. — Стани и посрещни гостите си, сине.

Кевин се изправи на крака и подаде ръка на Бронуин, а после видя, че наистина не са сами. С баща му бяха дошли управителят на замъка, лорд Девърил и архитектът Римъл. Девърил едва сдържаше усмивката си, но Римъл, както обикновено, беше ужасно сериозен. До тях бяха застанали Келсън, Дери и червенобрадият херцог Иуон — един от членовете на кралския съвет. Келсън изглеждаше добре, макар че вятърът развяваше косата и дрехите му. Беше облечен в червени кожени дрехи за езда, усмихваше се и отвърна с приятелско кимване на поклоните на Кевин и Бронуин. После се отстрани, за да представи още един посетител — нисък набит човек с тъмни коси и ярки розово-виолетови дрехи. Това можеше да бъде само великият трубадур Гуидиън. Закръглената лютня бе праметната на златна връв през гърба му, а украсеният гриф бе изтърган от честото ползване. Черните очи на трубадура проблясваха, докато той оглеждаше внимателно младата двойка.

Кевин хвърли поглед към Келсън и също се усмихна.

— Добре дошли в Кулди, господарю! — каза той, изтупвайки тревата от дрехите си, а после отпрати същото приветствие и до останалите гости. — Вашето присъствие е чест за всички нас.

— Точно обратното, Гуидиън оказва чест на всички ни, лорд Кевин — усмихна се Келсън. — И ако ти го представиш на твоята дама, може би ще го убедим да ни изнесе един импровизиран концерт на открито още днес следобед.

Гуидиън изрази с поклон благодарността си към Келсън за любезните думи, а Кевин се усмихна и взе Бронуин за ръка.

— Бронуин, бих искал да ти представя несравнимия Гуидиън ап Пленит, прочут със своите песни и изпълнения на лютня. Маестро Гуидиън, това е лейди Бронуин де Морган, моята годеница. Именно тя, чула за вашата слава, настоя да накарам Аларик да ви изпрати при нас.

— Моя прекрасна лейди — измърка Гуидиън и свали своята развяваща се розова шапка в дълбок поклон, така че дългите му ръкави се плъзнаха по тревата. — За щастieto да видя неземната ви красота бих рискувал дори да си навлека гнева на вашия благороден брат — той се наведе и целуна ръката ѝ. — Простете ми, ако остана безмълвен във ваше присъствие, прекрасна лейди.

Бронуин се усмихна щастлива и наведе очи, а бузите ѝ едва забележимо се изчервиха.

— Нали този певец е много любезен, Кевин? Маестро Гуидиън, ще се съгласите ли наистина да ни попеете следобед? Отдавна чакаме възможност да чуем вашата музика.

Гуидиън разцъфтя от удоволствие и наново се поклони дълбоко.

— На вашите заповеди, милейди — обяви той с театрален жест. — Градината е наистина прекрасна и напълно подходяща за песните, които искам да изпея. Защо да не се възползваме от щедростта на всевишния и да не останем тук по-дълго?

— Съгласни ли сте, ваше величество? — попита Бронуин.

— Той е дошъл, за да пее за вас, милейди — отвърна усмихнатият Келсън и скръсти ръце на гърди, наблюдавайки я с удоволствие. — Ако искате това да стане в градината, нека бъде така.

— О да, с най-голямо удоволствие.

С лек поклон Гуидиън посочи към тревата до фонтана и прикани всички да седнат. Той свали инструмента си и приседна на края на фонтана, а Кевин смъкна наметалото си и го постла на земята. Бронуин се нагласи на него и доволно подвигла нозе под себе си. Дери, Девърил и Иуон също се настаниха удобно. Кевин искаше да седне до Бронуин, но видя, че Келсън му прави знак и отстъпи мястото на баща си. Кевин и Келсън се отдалечиха незабелязано от групата, а Гуидиън удари по струните и започна да настройва лютнята. Публиката слушаше с голямо внимание обясненията му за песента, която смяташе да изпее.

Келсън погледна към групата, разположена на тревата, а после, без да се спира, се обърна към Кевин. Лицето му беше сериозно и замислено.

— Чували ли сте нещо за брат си през последните няколко седмици, милорд?

Въпросът бе зададен небрежно, но Кевин се напрегна, макар че съзнателно се опита да не издава тревогата си.

— Вие говорите така, сякаш също не знаете нищо за него, сър — каза той безстрастно. — Нима не сте били заедно?

— През последната седмица и половина — не — отвърна Келсън. — Преди десет дни получихме сведение, че Дънкан ще бъде временно отстранен от служба и извикан пред църковния съд в Ретмут. Естествено нищо не можехме да направим във връзка с отстраняването. Това си е чисто религиозен въпрос, възникнал между Дънкан и неговите началници. Но и тримата — Дънкан, Нигел и аз, се съгласихме, че той не трябва да се явява пред съда.

Келсън спря за малко и се загледа в черните си кожени ботуши, а после продължи.

— По същото време на вниманието ни бе поставен и друг въпрос — още по-сериозен от временното отстраняване на Дънкан. Лорис и Кориган замислят да отлъчат от църквата херцогството Коруин. Така смятат да отмъстят на Морган и да сложат край на споровете за дерините, които от двеста години разделят Единадесетте кралства, поне така твърдят архиепископите. В тази обстановка Дънкан смяташе, че мястото му е редом с Аларик, не само за да му съобщи новината за заплахата от отлъчването на Коруин, но и за да се измъкне от ръцете на църковния съд на Лорис. Преди четири дни, когато лорд Дери ги е видял, и двамата са били добре, но са се готвели да заминат за Дхаса и да търсят пряк разговор с Курията, за да я накарат да отхвърли предложението за отлъчване. Оттогава не съм чувал нищо за тях.

Кевин се намръщи.

— Временно отстраняване, отлъчване — има ли някаква друга неприятност за времето, когато бях далече от двора?

Келсън се усмихна тъжно.

— Щом питаш ще ти кажа — да, има. В хълмовете на север от Коруин се надига бунт, целта е да започнат свещена война срещу дерините. Естествено, ще им е много по-лесно, ако бъде обявено

отлъчване на херцогството от църквата. Всеки ден очакваме, че Уенсит от Торънт ще обсади Кардоса. Всичко останало е прекрасно. Твоят достопочтен брат ми каза да съм спокоен, да изчакам, да не предприемам нищо рисковано, преди те с Морган да се върнат и да ми дадат мнението си.

Разбира се, той има право. Въпреки своя ранг и могъщество, все още съм твърде млад в много отношения и той го знае — сега говоря съвсем откровенно с теб, Кевин. Но ми е много трудно да стоя и да чакам.

Кевин кимна, а после погледна назад към останалите. В момента Гуидиън пееше. Думите не достигаха ясно до мястото, където бяха застанали с краля, но чистата и сладка мелодия се лееше в застиналия пролетен въздух. Той направи няколко стъпки в тревата, скръсти ръце и наведе очи.

— Предполагам, че останалите не знаят нищо за това.

— Дери знае всичко. Гуидиън предполага това, в което не е сигурен. Останалите не знаят. Ще те моля да си остане така. В момента тревогата им не може да ни помогне, а не ми се иска да развалям сватбата повече, отколкото вече направих с този разговор.

Кевин се усмихна.

— Благодаря ви, че ми казахте, сър. Няма да продумам нищо на другите. Ако мога да помогна, вие знаете, че моят меч и моето богатство са на ваше разположение.

— Нямахте да ти кажа това, ако не знаех, че на теб може да се разчита — увери го Келсън. — Хайде да се върнем и да послушаме Гуидиън. Все пак сега е твой празник.

— О, милейди — говореше Гуидиън, когато те се присъединиха към другите, — скромността украсява жената, но позволете ми да ви помоля още веднъж. Лорд Аларик често ми е казвал как майсторски свирите на лютня. Няма ли да пратите някого да донесе вашия инструмент?

— Ще отидеш ли, Кевин?

Но още преди Кевин да отговори Римъл, който се беше облегал на едно съседно дърво, се изправи и се поклони.

— Позволете на мене тази чест, милейди — каза той, стараейки се да прикрие силното си желание. — Лорд Кевин вече изпусна една песен. Няма да е редно, ако пропусне и втората.

— Какво ще кажете, милейди? — запита Гуидиън.

— О, много добре — засмя се Бронуин. — Римъл, Мери Елизабет знае къде държа лютнята си. Можеш да й кажеш, че съм ти поръчала да ми я донесеш.

— Да, милейди.

Гуидиън изсвири още един акорд, промени го да звучи минорно, а после мина една гама по-ниско, изчаквайки отдалечаването на Римъл.

— Верният слуга е истинско съкровище — издекламира той, след това погали струните и огледа публиката с доволна усмивка. — А сега, докато чакаме, ще се опитам да изпея една песен — този път една любовна песен в чест на щастливите младоженци.

Той изсвири няколко встъпителни такта и започна да пее.

Римъл бързаше през двора на двореца, а в ушите му звучеше мелодията на новата песен на Гуидиън. Не му харесваше, че Бронуин слуша любовни песни заедно с Кевин. Твърде рядко имаше възможност да бъде в нейната компания и да я наблюдава незабелязано. Но сега получи удобна възможност да остави вълшебния амулет, който Бетан му беше дала. По това време дамите на Бронуин щяха да са свършили работата в стаите ѝ, а през следващите няколко часа там нямаше да има никой. Първият човек, който щеше да влезе в стаята след него, щеше да бъде самата Бронуин.

Изкачвайки стъпалата до терасата и стаите на Бронуин, той притисна с ръка гърдите си и усети как бие сърцето му. Почувства и торбичката, която му бе дала Бетан предишния ден. След няколко часа всичко щеше да е минало, Бронуин щеше да е негова. Не му се вярваше, че това е истина, а не сън.

Той се поколеба и се огледа внимателно, за да види дали Мери Елизабет не е наблизо, а после влезе в стаята. Никой не го бе видял, а и стаята беше празна. Съзря лютнята на Бронуин, закачена на дървена кукичка до леглото, но в момента не ѝ обърна внимание. Трябваше най-напред да намери място, където да остави магическия кристал. Бронуин не трябваше да го види, докато амулетът не успее да окаже магическото си въздействие.

Най-подходяща му се стори тоалетната масичка. Той отиде до нея и измъкна торбичката. Предполагаше, че след като влезе в стаята

си, всяка жена най-напред ще отиде до огледалото, особено ако е яздила по-голямата част от деня. Върху тоалетната масичка имаше много други блестящи предмети, които щяха да прикрият това, което той искаше да остави.

Римъл сложи внимателно торбичката на масичката и започна да отвързва кожените връвчици. Спря се, когато си спомни, че трябва да се измъкне от стаята за няколко секунди. Отиде до кукичката и свали лютнята, после я метна на рамо и се върна, за да отвърже торбичката. След това изтърси студения синкавочервен кристал върху масичката.

С душа в петите Римъл грабна кожената торбичка и побягна към вратата. Спря се за миг, за да дойде на себе си, едва когато хвана дръжката на вратата. Осмели се да хвърли поглед назад, но не забеляза синия камък сред блестящите предмети. Подсвирвайки си победоносно весела мелодия, той мина през терасата и се запъти към градината, праметнал лютнята на Бронуин през рамо. Докато вървеше, внимателно извади медальона от ризата си, отвори го и погледна с любов към портретчето, а после го затвори с леко щракане и го скъта с въздишка под ризата си. На връщане в слънчевата градина чу песента на Гуидиън, която се лееше нашир и дълж.

*Прекрасна лейди, чуй молбата, отправена към теб и
може би сърцето ледно ще трепне най-подир.*

*Недей ме гледа със омраза, защото ще умра от мъка
и от вярна обич към твоя светъл лик*

Един час по-късно Бронуин се спря пред вратата на стаята си и се усмихна на Кевин, а той целуна ръката ѝ на прощаване.

— След половин час ще се срещнем — прошепна тя.

— Добре — съгласи се той. — Но ако закъснееш, ще дойда при теб и сам ще те облека.

Бронуин се намръщи дяволито и го погледна с престорена строгост.

— Почакайте още два дена, Кевин Маклейн — подразни го тя. — Предполагам, че ще го преживеете.

— Дано да е така — промълви той, притисна я към себе си и я погледна с нескрита любов.

Тя се засмя и го прегърна за миг, а после се отскубна от ръцете му и влезе през откренатата врата.

— Половин час — предупреди го тя. — Внимавай да не закъснееш, иначе ще дойда да те облека.

— Ела — отвърна възторжено Кевин, докато тя затваряше вратата.

Бронуин се завъртя на пръсти, притисна лютнята към гърдите си и почна да танцува с нея по стаята, опиянена от радостта си от живота и от любовта си към Кевин. После се спря до тоалетката, тананикайки си мелодията на последната песен на Гуидиън. Наведе се, за да се погледне в огледалото, и оправи кичур тъмnozлатиста коса на челото си. Когато се опита да се изправи, ужасната магия започна да действа.

Бронуин се препъна, хвана се за края на тоалетката, за да не падне, но новата вълна на магията я обхвана с безпощадна сила. Направи отчаян опит да не загуби съзнание, лютнята се изплъзна от изтръпналите ѝ пръсти и падна на пода. От удара грифът се счупи, а една от струните се скъса с отчаян звън.

Този звук разбуди чувствата ѝ на дерини и въпреки че главата ѝ се въртеше, вътрешният разум започна да осмисля положението. Очите ѝ търсеха трескаво и почти автоматично обяснение за нападението и тя забеляза синия кристал, пулсиращ сред разхвърляните в безпорядък предмети върху тоалетната ѝ масичка.

— Магия — изкрещя вътрешният ѝ разум. — Боже мой, кой ли я е направил? Кевин, Кевин — извика тя с последни сили.

Кевин не беше успял да се отдалечи. Той чу ужасяващия вик на Бронуин и се хвърли към стаята ѝ. Вратата се отвори веднага и той връхлетя вътре, а там замря от ужас пред това, което видя.

Бронуин бе паднала на колене до огледалото, а побелелите ѝ от напрежение юмручета се опираха в тъмните краища на тоалетката. Ужасеният ѝ поглед бе прикован към чудноват син кристал, който излъчваше пулсираща светлина сред бижутата и дреболиите, оставени отгоре. Кевин видя как тя се пресята бавно към кристала и го докосва, а устните ѝ повтаряха тихичко неговото име.

Но това, което искаше тя, бе невъзможно. Магията бе започнала да действа и човешко същество, подобно на Кевин, не можеше да я спре, нещо повече — от неговото присъствие магията ставаше още по-смъртоносна. Кевин вдигна кристала, но по средата на движението

замръзна, а на лицето му се появи ужасен израз на болка и страх. В този миг Бронуин разбра какво е направил той и се опита да измъкне кристала от ръката му, надявайки се, че дорийската ѝ кръв ще я предпази поне отчасти, докато Кевин беше обречен. Но когато го докосна, тя също бе прикована на място, а кристалът започна да пулсира лудо в такт с биенето на двете им сърца.

А после и двамата бяха погълнати от блясъка на непоносима бяла светлина, която заля цялата стая. Яркостта ѝ обгори килимите, изсуши въздуха и задави виковете, които проехтяха в целия дворец. След това светлината отслабна и изчезна.

Настъпи тишина. Стражите, които нахълтаха в стаята, привлечени от виковете, се спряха поразени от картината, която се откри пред погледа им. Те се отдръпнаха смутено, когато на вратата застана Келсън, запъхтян от тичане, а после и Дери.

— Назад, всички назад! — заповяда Келсън, поглеждайки с широко отворени очи през откренатата врата и приканвайки ги с жест да се оттеглят. — Бързо, защото вътре има магия!

Стражите се подчиниха, а Келсън пристъпи внимателно в стаята с широко разтворени ръце. Устните му мълвяха думи, блокиращи магията. След като свърши, в средата на стаята се появи слаба светлина, която след миг изчезна. Келсън прехапа устни и за миг затвори очи, опитвайки се да овладее нарастващата в него тревога, после бавно тръгна напред.

Двойката лежеше близо до вратата на терасата. Кевин бе паднал по гръб, а Бронуин се бе захлупила върху гърдите му. Златистите ѝ коси се бяха разпилели по лицето на годеника ѝ. Ръцете на Кевин, разперени настрани, бяха почернели, а китките му бяха обгорели от ужасната енергия, която се беше опитал да задуши. Наметалото на рода Маклейн, закачено на рамото му и изгоряло по краищата, покриваше отпуснатата му ръка. И двамата не проявяваха никакви признаци на живот.

Преглъщайки с мъка, Келсън падна на колене до годениците и се пресегна да ги докосне. Намръщи се, когато пръстите му се допряха до ръката на Кевин, а после до златистата коса на Бронуин. След това приклепна и наведе глава, а ръцете му се отпуснаха безпомощно. Вече нито той, нито някой друг можеше да направи нещо за двамата влюбени.

При вида на безпомощния Келсън в стаята се промъкнаха Дери, стражите и лорд Девърил. Те стояха притихнали и поразени пред лицето на неочакваната трагедия. Когато видя сгърчените тела, лицето на лорд Девърил побеля и той тръгна да излиза от стаята през събралата се тълпа, за да се опита да спре херцог Джебърд. Обаче вече беше късно.

— Какво е станало тука, Дев? — прошепна Джебърд, надигайки глава, за да погледне зад управителя на замъка. — Да не се е случило нещо на Бронуин?

— Моля ви, милорд, не отивайте там.

— Пусни ме, Дев, искам да видя какво... О, Боже мой, синът ми! Мили Боже, и двамата...

Стражите се отстраниха, за да дадат път на Джебърд. В същото време пристигна и Римъл и се настани отзад на тълпата, а когато видя какво се е случило, зяпна уплашено и прикри с юмрук отворената си уста. Неволен пристъп на треперене го обхвана, а ръката му се вкопчи несъзнателно в малкото украсено медальонче. Уплаши се, че ще повърне.

Боже мой, какво направих! Нали трябваше да стане иначе, а не така? Скъпи Боже, не е възможно! Те са мъртви! Моята лейди Бронуин е мъртва!

В стаята надойдоха още стражи и придворни, а Римъл се опита да се притисне до стената и сякаш да се разтвори в каменната зидария. Поиска да отклони поглед от ужасната гледка, но не успя. После падна на колене и зариди горчиво и отчаяно, без да усеща и без да обръща внимание, че медальонът реже ръцете му, докато той го стискаше от мъка.

Пристигнаха лейди Маргарет и Гуидиън. Когато видя мъртвите тела, лейди Маргарет пребледня и изглеждаше, че ще загуби съзнание. Но отиде при съпруга си, който стоеше безмълвен и неподвижен. Обгърна го с ръце и се притисна без думи до него, а после внимателно го отведе до вратата към терасата и го обърна така, че да не вижда повече гледката, която късаше сърцето му. Започна тихичко да му говори нещо, което никой в стаята не чуваше.

Гуидиън вдигна падналата лютня на Бронуин и се загледа безмълвно в счупения ѝ гриф и в смачканото от удара тяло. Без да каже дума, дребничкият трубадур се приближи бавно до Келсън и видя как

младият крал развързва аленото си наметало и покрива с него двамата влюбени. После несъзнателно подръпна една от останалите здрави струни. В тишината звукът зазвъня странно и не на място, а изненаданият Келсън вдигна учудено глава.

— Боя се, че музиката е разбита завинаги, сър — промълви тъжно Гуидиън и коленичи до Келсън, за да сложи лютнята в ръката на Бронуин. — Вече никой няма да може да я поправи.

Келсън погледна настрана, разбирайки, че Гуидиън няма предвид лютнята. Пръстите на трубадура погалиха лютнята за последен път, а после и той се отдръпна.

— Мога ли да попитам как е станало това, сър?

Келсън повдигна рамене.

— Някой е оставил кристал от джерамън в стаята, Гуидиън. Не че това е толкова опасно само по себе си, защото кристалът може да се използва за различни неща, дори за полезни работи. За това се разказва и в някои от старите балади, които ти познаваш.

Гласът му изневери, но той продължи.

— Но този път кристалът не е бил полезен — поне след като човешко създание, какъвто е Кевин, се е намесило. Ако беше сама, Бронуин може би щеше да превъзмогне магията, независимо каква е била целта ѝ. Бронуин е имала сили за това, особено ако е била добре подготвена. Но вероятно тя е извикала или изпищяла, и тогава Кевин се е притекъл на помощ. Тя не е могла да спаси и себе си, и него, и затова в крайна сметка не е спасила никого.

— Не е ли могла...

Келсън прекъсна по-нататъшното обсъждане със строг поглед и се изправи. Към Джеърд и Маргарет, които бяха на терасата, се беше присъединил старият свещеник на замъка Кулди отец Анселм, целият облечен в бяло. Младият крал се поклони любезно, когато Анселм и опечалените родители се приближиха, а после отстъпи назад, за да им даде възможност да коленичат до мъртъвците. Той се прекръсти, когато Анселм започна да чете молитва, а после бавно се отдалечи и даде знак на Гуидиън да го последва.

— Гуидиън, Дери, хайде да изведем излишните наблюдатели. Сега семейството има нужда от усамотение.

Всички последваха заповедта на Келсън. Гуидиън и Дери насочиха стражите и плащещите придворни дами към вратата. Най-

накрая Дери се приближи до Римъл. Архитектът бе коленичил в ъгъла и тихо стенеше, а бялата му коса се тресеше в такт с риданията му. Той се клатеше бавно напред-назад, а от стиснатите му в юмрук пръсти се спускаше тънка златна верижка. Дери го докосна за рамото и Римъл го погледна учудено със зачервени от плач очи. Дери не знаеше как да се държи с този истеричен човек, но забеляза златната верижка и я хвана, опитвайки се да отвлече вниманието на собственика ѝ.

— Какво е това? Римъл, какво държиш в ръце?

Дери хвана китката му, а Римъл се опита да я измъкне. Когато се изправи, очите му бяха широко отворени от страх. Съпротивата само засили любопитството на Дери и младият лорд отново се опита да разтвори стиснатата ръка на архитекта.

— Хайде, Римъл, искам да видя какво криеш — каза Дери ядосано, защото архитектът се противеше на всички негови старания да отвлече вниманието му. — Какъв е този медальон, откъде си го взел?

В този миг медальонът се изплъзна от ръката на Римъл и падна на земята, отваряйки се в момента, в който Дери го вдигна. Той го подаде на Римъл, хвърляйки му небрежен поглед, но забеляза портретчето и се спря учудено.

— По дяволите, това е моята лейди!

При тези думи Келсън се намръщи и се обърна, смятайки да направи бележка на Дери за тези неподходящи думи. Когато обаче видя учудения израз на Дери, той отиде при младия лорд и взе медальона. В момента, когато разпозна образа от медальона, лейди Маргарет също го забеляза и се хвърли към тях, хващайки ужасена ръката му.

— Къде намерихте този медальон, сър?

— Този ли — отвърна объркано Келсън. — Той очевидно е бил у Римъл, милейди. Макар че не ми е ясно как е попаднал у него.

Ръката на Маргарет се разтрепери, когато взе медальона от Келсън. Тя потръпна, когато студеният метал се докосна до пръстите ѝ. За миг погледна портретчето, а после го притисна до гърдите си.

— Къде... — тя едва успя да си вземе дъх — къде си намерил това, Римъл?

— Милейди, аз...

— Бронуин подари този медальон на Кевин в деня на годежа им. Къде си го намерил ти?

С отчаян вой Римъл падна на колене и се хвана за полите на роклята ѝ в знак на безмълвна молба. Бялата му глава се тресеше, а той разказваше за фаталните си действия.

— О, скъпа лейди, моля ви да ми повярвате, че никога не съм искал това, което стана! — мърмореше той през сълзи. — Аз така я обичах! Само исках и тя да ме обича. Вие знаете, какво нещо е любовта!

Маргарет изпищя и се отвърна ужасена, когато осъзна значението на думите на Римъл. Дери и няколко стражи хванаха архитекта и го накараха да пусне роклята на Маргарет. Джебърд, който бе наблюдавал сцената без да разбира нищо, само промълви името на мъртвия си син, но после замълча и застана неподвижно.

— Ти! — извика Келсън, почти не вярвайки на това, което току-що беше чул — ти ли сложи кристала, Римъл?

— О, сър, повярвайте ми! — изпелтечи Римъл, клатейки умолително глава. — Това трябваше да е обикновена магия за любов. Баба Бетан ми каза...

— Каква баба Бетан — прекъсна го Келсън и го сграбчи за косата, повдигайки главата му така, че да може да го погледне в очите. — Това е деринска магия, Римъл. Знам го, защото аз трябваше да неутрализирам остатъка от нея, след като тя вече бе свършила работата си. Коя е тази баба Бетан, за която говориш? Не е ли дерини?

— Аз... аз не зная дали е дерини, сър — прошепна Римъл. Той примижа, когато главата му отскочи назад, защото Келсън дръпна косата му. — Баба Бетан живее в планината на север от града, в една пещера. Хората казват, че е света жена, че често прави магии за любов и други подобни услуги за храна и... за злато — той преглътна и затвори очи. — Исках Бронуин да ме обича, сър. Освен това, магията на Бетан бе много проста.

— Простата магия не убива! — каза грубо Келсън и пусна косата на Римъл, а после обърса ръката си в панталоните. — И ти си виновен за смъртта им, Римъл. Толкова виновен, сякаш ти самият си направил магията и си наблюдавал, как те изгарят!

— Ще го убия — изкрещя Джебърд, хвърляйки се към един от стражите и измъквайки меча му. — Бог ми е свидетел, той трябва да

умре за подлото си деяние!

Той се хвърли към Римъл бърз като светкавица, с изцъклени очи и високо вдигнат меч, но Маргарет изкрещя „Не!“ и застана между тях. Дери и капитанът на стражите хванаха ръката, която държеше меча, и я насочиха надолу, а ридаещата Маргарет падна на гърдите му. Но Джеърд продължаваше да се бори и да вика: „Пуснете ме, глупаци! Ще го убия! Маргарет, той уби сина ми! Не ми пречете!“.

— Не, Джеърд! Не ни ли стигат убийствата? Поне почакай да дойдеш на себе си. Сър, не му позволявайте да прави това, умолявам ви!

— Спрете всички!

Думите на Келсън пронизаха виковете като с меч. Моментално настъпи тишина, чуваше се само отчаяното хленчене на Римъл. Очите на всички се насочиха към младия крал, а неговият строг поглед се плъзна по лицата, които чакаха решението му. Когато се обърна към Дери, той приличаше много на покойния си баща.

— Пуснете Джеърд.

— Сър? — Дери го погледна с недоумение, а лейди Маргарет се взря ужасена в краля.

— Казах да го пуснете, Дери — повтори Келсън, без да повишава тон. — Мисля, че заповедта беше съвсем ясна.

Кимайки объркано, Дери пусна ръката на Джеърд и отстъпи назад, прегръщайки Маргарет през раменете, за да ѝ попречи да се намесва. Маргарет наблюдаваше с ужас как Джеърд вдига меча си и тръгва към Римъл.

— Сър, умолявам ви, не му позволявайте да го убие! Той е...

— Не, позволете му да ме убие, сър! — изкрещя Римъл, поклащайки глава и притваряйки отчаяно очи. — Аз не заслужавам милост, да бъда проклет! Недостоен съм да живея. Убийте ме, ваша милост! Аз убих жената, която обичах! Убийте ме по най-ужасния начин! Заслужавам най-голямото страдание!

Джеърд замръзна, а стъкленият поглед в очите му изчезна. Той се спря и отпусна меча, после се втренчи в наведената глава на Римъл. Погледна Келсън, после напрегнатото разтревожено лице на Маргарет, накрая пусна меча на земята и се обърна настрана, изпълнен с презрение.

— Лорд Фъргюс? — провикна се той и погледна спокойно през вратата към градината.

Един пълен набит човек с лента през рамо, показваща ранга му на младши командир, се отдели от тълпата и се поклони. Изразът на лицето му беше мрачен и решителен. Той погледна към пълзящия в краката му Римъл с огромно презрение.

— Слушам, ваша светлост.

— Този човек призна, че е убиец. Искам да видя главата му на Вратата на предателите след не повече от час. Ясно ли е?

Очите на Фъргюс заблестяха победоносно, той се поклони.

— Да, ваша светлост.

— Добре. Покажи ми доказателството за твоята работа, преди да напуснеш градината, Фъргюс.

Фъргюс кимна отново.

— Разбрано, сър.

— Върви тогава.

С рязък поклон Фъргюс даде знак на двама от хората си да се заемат с престъпника, а после се отправи към вратата на терасата. Излизайки с войниците, Римъл продължаваше да хленчи:

— Заслужавам да умра, аз я убих, заслужавам да умра.

Фъргюс раздвижи сабята си в кожената ѝ ножница. Джеърд изчака групата да излезе, после се дотътри до двата трупа, коленичи и отметна аленото наметало. Докосна златистата коса на Бронуин, която все още покриваше лицето на Кевин. Маргарет гледаше след излезлите войници и техния пленник с невярващи очи. После погледна към съпруга си и към отец Анселм, които бяха коленичили до мъртвците, а накрая отиде при Келсън и закърши отчаяно ръце.

— Сър, не трябва да позволявате... Разбира се, че той е виновен. Никой не го отрича. Но да го убият хладнокръвно...

— Екзекуцията е на херцог Джеърд, милейди. Не ме карайте да се намесвам.

— Но вие сте кралят, сър. Вие можете...

— Аз съм тук не като крал, а като гост за сватбата — прекъсна я Келсън, после обърна посивялото си лице към Маргарет и я погледна строго. — Не мога да си присвоя властта на херцог Джеърд в собствения му дом.

— Но сър...

— Разбирам мотивите на Джеърд, милейди — отговори твърдо Келсън и погледна към коленичилиия херцог. — Той загуби сина си. Аз още нямам синове и може и да нямам, ако силите на мрака ни победят. Но ми се струва, че зная как се чувства съпругът ви. Загубил съм баща си и много други близки хора. Мисля, че мъката не е много различна.

— Но сър...

В този миг от терасата се чу тъп удар, после звук на стомана, ударила по каменните плочи. Лицето на Маргарет побеля. Чу се шум от приближаващи по терасата маршови стъпки и лорд Фъргюс застана на вратата. В ръката си държеше нещо тежко, от което капеше кръв — кичур изпръскана с червено-бяла коса. Това беше отсечената глава на Римъл.

Джеърд погледна безразлично към главата, която Фъргюс бе вдигнал високо. Само ръцете му стискаха и пускаха аления плащ и това издаваше вълнението му. После лицето му побледня и той кимна на Фъргюс, че е свободен. Фъргюс се поклони и се оттегли от вратата, оставяйки кървави следи, които попиваха в каменната настилка. След малко зави зад ъгъла и изчезна. Едва тогава Джеърд наведе глава към двамата, които лежах под наметалото.

— Отмъстен съм, изрече Господ — промърмори отец Анселм, но в гласа му звучеше ням укор, когато погледна към Джеърд.

— А аз отмъстих за децата си — прошепна Джеърд и протегна трепереща ръка към Кевин. — За моя син, за моята бъдеща любима дъщеря... Сега ще спите вечния си сън неразделни, както винаги сте искали. Кълна се в душата си и във всичко, което обичам, никога не съм и сънувал, че гробът ще бъде вашето брачно ложе. Само след два дена мислех да ви видя съпрузи.

Гласът му секна и той заплака — сухи, пестеливи ридания, които разтърсваха гордия стар боец. Със сподавен вик Маргарет изтича до съпруга си и коленичи до него, притискайки главата му до гърдите си и плачейки заедно с него. Келсън ги погледна със съчувствие и това смекчи за миг отчаянието и мъката, които ги бяха обзели. После отместа поглед и повика със знак Дери при себе си.

— Има още нещо, което трябва да се направи, при това то се пада на мене — прошепна Келсън, — но сега не мога да оставя лорд Джеърд сам. Ще го свършиш ли вместо мене, Дери?

Дери кимна с глава.

— Вие знаете, че ще направя всичко, сър. Какво искате да сторя?

— Иди в планината и намери тази баба Бетан. Ако тя е дерини, може да е опасна. Но зная, че не се боиш от магии. Ти си единственият тук, на когото мога да доверя задачата от мое име.

Дери се поклони.

— За мене ще е чест, сър.

Келсън огледа стаята, после отиде в ъгъла и даде знак на Дери да го последва. Стражите и дамите се бяха оттеглили и в стаята, освен семейството на починалите, оставаха само Гуидиън и лорд Девърил, както и няколко близки слуги. Молитвите на отец Анселм звучаха в тишината, а Келсън погледна Дери в очите.

— Сега ще те помоля за нещо не като крал, а като приятел — прошепна той с тих глас. — Моля те, както вероятно би те помолил Морган, и ти давам пълно право да откажеш, ако решиш.

— Тогава ме питайте, Келсън — отвърна Дери с мек глас и също го погледна право в очите.

Келсън кимна.

— Ще ми позволиш ли да сложа върху тебе закрилата на тайните сили, преди да отидеш при Бетан? Колебая се дали да те прашам при нея така беззащитен.

Дери наведе замислено глава, а ръката му се вдигна към гърдите, където все още се намираше медальонът на Морган с образа на Камбър. Той обмисли внимателно думите на Келсън, после измъкна верижката изпод туниката си и взе медальона в ръце.

— Аз не съм съвсем незапознат с изкуството на магията, сър. Този медал е инструментът на инструкциите на Морган. Изглежда, че свети Камбър закриля и човеците.

Келсън погледна строго към медальона, а после и към Дери.

— Може ли да го докосна? Представи си, че моята сила ще увеличи това, което вече е в тебе.

Дери кимна и Келсън взе медальона в ръцете си. Той впери поглед в него за няколко секунди, а после сложи дясната си ръка на рамото на Дери. Лявата му ръка все още държеше медала.

— Отпусни се и затвори очи, както те е учил Морган — поръча му Келсън. — Отвори разума си към мене.

Дери се подчини, а Келсън облиза устни и започна да се концентрира. Около медальона, който все още беше в ръката му, се образува ален ореол. След това към аленото се прибави зелено, защото магията на Келсън се сля с магията на Морган. После светлината угасна, Келсън отпусна ръка и въздъхна. Медальонът заблестя със сребрист цвят на фона на синята туника на Дери.

— Това ще ти помогне — каза Келсън с усмивка и отново отпрати поглед към медальона. — Сигурен ли си, че в тебе няма деринска кръв, Дери?

— Нито капка, сър. Мисля, че Морган също се чудеше на това — той се усмихна, после наведе очи и стана сериозен.

— Какви са новините от Морган, сър? Не трябва ли да му кажем какво се случи тук?

Келсън поклати глава.

— Нима това ще помогне? Или пък ще го доведе при нас по-бързо? Той вече пътува към нас, а конят отново го носи към мястото на смъртта, както беше и когато умря баща ми. Нека поне този път пътуването му е спокойно.

— Слушам, сър. А ако открия тази Бетан и успея да я хвана, да я доведе ли при вас?

— Да. Искам да разбера каква е нейната роля във всичко. Но бъди внимателен. В предишната ѝ магия имаше грешка, неизвестно дали неволна или съзнателна. Ако трябва да избирам, предпочитам ти да останеш жив вместо нея.

— Мога да се погрижа за себе си — усмихна се Дери.

— Така говорят — отвърна Келсън и на устните му се появи лека усмивка, въпреки желанието му. — А сега най-добре е да тръгваш.

— Веднага тръгвам, сър.

Дери се оттегли, за да изпълни поръчката на своя крал, а Келсън отново се обърна към сцената на скръбта. Отец Анселм все още беше на колене, заедно със семейството и любимите слуги, а гласът му шептеше в утихналата стая вечните думи на молитвата:

— Господи, помилуй!

— Христе, помилуй!

— Господи, помилуй!

— Отче наш, който си на небесата...

Келсън падна на коляно и остави познатите думи да го заливат, както правеха това в друго време, когато бе коленичил до мъртвото тяло на един човек в полята на Кендър Рий. Този мъж бе баща му Брайън, убит също така неочаквано от черна магия. И сегашните думи го успокояваха не повече от думите, които слушаше преди пет месеца, когато беше коленичил върху пронизаната от ветровете равнина.

— Дарувай им вечен покой, о, Боже.

— И нека вечната светлина грее върху им...

Келсън сподави тихата си въздишка и се изправи, а после се измъкна безшумно от стаята, за да не чува повече шепота на смъртта. Щеше отново да чуе същите думи след два дена и нямаше да му е по-леко да ги приеме, отколкото му беше сега.

И пак се запита, дали някога тези думи могат да се приемат с лекота.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

*А и трябва да има помежду ви разногласие,
за да изпъкнат достойните между вас.*

Първо послание до
коринтяни 11:19

Наближаваше вечерта на този съдбовен ден. Келсън скърбеше, Морган и Дънкан пътуваха, макар че не го знаеха, към мястото на скръбта, а Курията на Гуинид продължаваше да заседава в Дхаса.

Лорис бе събрал епископите в голямата зала на Курията в центъра на епископския дворец, недалече от мястото, където предишната нощ той и колегите му изпълниха церемонията по отлъчването. Заседанието бе открито малко сред разсъмване. С кратко прекъсване за обяд и за някои неотложни лични ангажименти, обсъжданията продължиха, но решението не беше по-близо, отколкото в началото на деня.

Главната причина за безизходното положение бяха двама души: Ралф Толивър и Уолфръм де Бленит — един от дванадесетте пътуващи епископи на Гуинид, които нямаха определена епархия. Толивър показва несъгласието си още в началото на заседанието — все пак отлъчването от църквата заплашваше неговата епархия. Но в крайна сметка въпросът бе поставен открито от Уолфръм.

Сърдитият стар духовник бе пристигнал по средата на сутрешното заседание заедно със седем от колегите си, и веднага се ядоса, че въпросът за отлъчването се обсъжда най-сериозно. Той се появи с много шум — враговете му биха казали, че невъзпитаните пътуващи епископи винаги са такива — и веднага се обяви открито против предлаганите от Лорис санкции срещу Коруин. Подобно на Арилан и Кардиъл предишния ден, и той смяташе, че херцогът на Коруин безспорно заслужава някакво наказание за деянията си в „Св. Торин“, както и неговият братовчед дерини, който твърде дълго се

беше прикривал под маската на свещеник. Но да наказваш цялото херцогство за греховете на господаря му, особено след като с този господар вече са се оправили, това наистина беше чудовищно.

Споровете се разпалваха. Кардиъл и Арилан, надявайки се да получат някаква представа за намеренията на сприхавия старец Уолфръм, се държаха настрана от повечето разправи. Те внимаваха да не кажат нещо, което да ги въвлече в дебатите, преди да са подготвени за тях. Но и двамата разбираха, че Уолфръм може да бъде нужната им искра, която да накара останалите да вземат тяхната страна, стига само да успееш да преценят точно момента за атака. Нужно беше нещата да се подготвят старателно.

Арилан сгъна издължените си пръсти върху масата пред него и огледа събралите се, докато старшият епископ Керстън мъкнаше нещо за неясните тънкости на каноническите закони, които имаха отношение към обсъждания въпрос.

Разбира се, Уолфръм беше готов да подкрепи всеки, който се противопоставеше на отстраняването. Това значеше, че той вероятно щеше да подкрепи Кардиъл, когато му дойде времето. От седемте му колеги, които още не бяха взели отношение, Сайуърд и глуповатият Джилбърт вероятно щяха да го последват, трима щяха да застанат на страната на Лорис, а останалите двама щяха да се колебаят. От по-старите епископи, Бредин и Ифър щяха да запазят внимателен неутралитет — това си личеше от изражението върху лицата им по време на обсъждането, но де Лейси и Криода щяха да отидат с Лорис, същото щеше да направи и мрънкащия стар Карстън. Кориган, естествено, беше от самото начало човек на Лорис, така че от старите епископи оставаше само Толивър. За щастие неговите симпатии бяха ясни.

Това значеше, че за отлъчването бяха осем, четирима бяха неутрални, а шест бяха против. Арилан разбираше, че шансовете не бяха благоприятни. Четиримата неутрални можеха всеки момент да променят мнението си, при това те нямаше при никакви обстоятелства да скъсат с Курията, ако се стигнеше до там. Тогава сметката ставаше дванадесет против шестима, освен ако някой не проявеше смелост да остане наистина неутрален. Така че, ако шестимата се опълчеха срещу Лорис, те щяха да се отцепят от църквата, може би дори завинаги — това фактически беше самоотлъчване.

Арилан погледна архиепископа от другата страна на масата — тя беше голяма и имаше формата на подкова, а Лорис заемаше централното място — и очите им се срещнаха. Кардиъл му кимна незабележимо, а после насочи вниманието си към заключителните думи на Карстън. Когато старият епископ седна, Кардиъл се изправи. Беше настъпило време за действие.

— Милорд архиепископ, може ли?

Гласът на Кардиъл беше нисък, но заглуши недоволните коментари, които изказването на Карстън бе предизвикало, така че главите на всички се обърнаха към извитата страна на масата, където стоеше той. Кардиъл изчака спокойно, с юмруци върху масата пред него, докато спорещите заеха местата си и постепенно се успокоиха, а после кимна по посока на Лорис.

— Може ли да се изкажа, ваше височество?

— Много добре.

Кардиъл се поклони леко.

— Благодаря ви, милорд. Вече цял ден слушам караниците и разправиите на нашите братя християни, но сега искам да направя изказване като епископ домакин на срещата.

Лорис се намръщи.

— Ние ви предоставихме думата да се изкажете, епископ Кардиъл — в гласа му имаше нотки на недоволство и подозрителност.

Кардиъл потисна усмивката си и огледа събранието, отбелязвайки местата на хората, които мислеше да засегне и срещайки погледите на Арилан и Толивър. Секретарят на Кориган, отец Хю, повдигна нетърпеливо глава от записките си, когато Кардиъл направи пауза, но отново я наведе, след като епископът си пое дъх и започна да говори.

— Уважаеми епископи, братя — започна безстрастно той. — Тази вечер говоря с вас като брат, като приятел, но и като домакин на тази Курия. По-голямата част от деня мълчах, защото по повечето въпроси епископът на Дхаса трябва да бъде неутрален, взимайки страна само за по-незначителните. Но ми се струва, че нещата са така напреднали, че повече не мога да мълча. Трябва или да изкажа мнението си, или да стана предател на доверието, което ми бе оказано при избирането ми за епископ.

Очите му огледаха събранието и той почувства, как погледът на Лорис се впира в него. Хю записваше трескаво, а част от гладката му коса бе паднала върху очите, но останалите погледи бяха отправени към Кардиъл.

— Искам да заявя официално — и се надявам, че отец Хю ще го запише изцяло — че и аз съм против отлъчването, което нашият брат от Валорет предлага да бъде наложено на Коруин.

— Какво!

— Да не си изгубил ума си, Кардиъл?

— Той се е побъркал.

Кардиъл изчака търпеливо протестиращите да седнат на местата си. Пръстите на Лорис сграбчиха облегалките на стола, въпреки че изразът на лицето му остана непроменен. Кардиъл вдигна ръце за тишина, залата замря и той продължи, като същевременно оглеждаше слушателите си.

— Такова решение не се взема с лека ръка, скъпи братя. Обмислях го и се молих за него в течение на много дни, още когато научих за първи път какъв въпрос ще постави пред Курията Лорис. Днешното обсъждане укрепи още повече мнението ми. Отлъчването на херцогство Коруин е погрешна стъпка. Този, срещу когото е насочено то, вече няма нищо общо с Коруин, ако помислим добре. Той по тежестта на вашето персонално неодобрение вчера вечерта, когато отлъчихте от църквата и него, и родственика му.

— Вие подкрепихте отлъчването, Кардиъл — прекъсна го Кориган. — Доколкото си спомням, вие го санкционирахте с участието си в процесията редом с архиепископ Лорис и с мене. Това направи и Толивър, личният епископ на Морган.

— Това направих и аз — отвърна Кардиъл с равен глас. — И тъй като сега обсъждаме въпрос, който ще остане като прецедент в църковните закони, смятам, че Морган и Маклейн бяха наказани справедливо. Те ще останат наказани, ако не представят доказателства, че не са виновни по обвиненията, споменати в решението ни или пък ако могат да оправдаят действията си пред това събрание. Сега не говорим за отлъчването.

— А за какво говорим, Кардиъл? — попита един от пътуващите епископи. — Ако сте съгласни, че Морган и свещеникът са виновни в това, за което ги обвиняваме, то...

— Аз не отсъждам дали те са морално виновни или невинни, милорд. Те наистина са направили това, за което споменава прочетеното ни вчера обвинение. Но сега говорим за отлъчването на цялото херцогство, на хиляди хора, които ще бъдат безпричинно откъснати от тайнствата на Светата църква заради действията на своя херцог. Това е несправедливо.

— Но то ще е справедливо по отношение на този грешник — намеси се Лорис.

— Това е несправедливо — повтори Кардиъл, удряйки по масата с длан за по-голяма убедителност. — Аз не мога да си го позволя! Нещо повече, ако продължите да настоявате за налагане на това отлъчване, аз ще се оттегля от събранието!

— Тогава се оттегляй! — извика Лорис и се изправи с червено от гняв лице. — Ако смяташ, че ще ме уплашиш със заплахата да оттеглиш подкрепата си за тази Курия, дълбоко грешиш! Дхаса не е единственият град в Единадесетте кралства. Ако Курията не се събира тук, тя просто ще се събира някъде другаде. Или пък в скоро време Дхаса ще има нов епископ.

— Може би от нов епископ има нужда Валорет! — скочи на крака Уолфръм, поглеждайки към Лорис. — Що се отнася до мен, милорд, аз нямам епархия, от която да ме гоните. Докато съм жив, си оставам епископ. Нито вие, нито някой друг може да ми отнеме това, което ми е дал Бог! Кардиъл, аз съм с тебе!

— Това е безумие — запелтечи Лорис. — Смятате ли, че вие двамата можете да се противопоставите на цялата Курия?

— Не са само двама, милорд — каза Арилан и двамата с Толивър се изправиха и отидоха до Кардиъл.

Кориган вдигна объркано ръце.

— О, Боже, избави ни от принципните хора! Нима сега ще ни учат по-младите?

— Аз съм на повече години, отколкото е бил нашият Бог, когато е отхвърлил писарите и фарисеите — отвърна студено Арилан.

— Сайуърд? Джилбърт? С нас ли сте или с Лорис?

Двамата запитани се спогледаха, после погледнаха Уолфръм и се изправиха.

— С вас сме, милорд — каза Сайуърд. — Не ни харесват тези приказки за отлъчване.

— А може би ви харесват бунтовете? — изсъска Лорис. — Разбирате ли, че ако направите, каквото искате, аз мога да ви отстраня от служба, дори да ви отлъча от църквата...

— За неподчинение ли? — изсмя се презрително Арилан. — Не ми се вярва това да е причина за анатема, драги архиепископе. А за временно отстраняване — да, това е във властта ви. Но действията ни няма да се повлияят от вашите заплахи. Ние ще продължим да служим на хората, които разчитат на нас.

— Това е лудост! — прошепна възрастният Карстън, вторачил в тях старите си зачервени очи. — Какво ще спечелите от нея?

— Смятайте, че се застъпваме за вярата си, милорд — каза Толивър, — и че се опитваме да запазим правата на стадото си, което Бог ни е дал, за да се грижим за него. Не можем да допуснем цяло херцогство да бъде отстранено от църквата заради един или двама души.

— Ще видите как това ще стане още сега и на това място! — изкрещя Лорис. — Отец Хю, имате ли решението за отлъчване в готов за подписване вид?

Хю погледна към Лорис и лицето му побеля — той отдавна бе престанал да си води бележки. След това извади един пергамент от дъното на купчината и го подаде на Лорис.

— А сега — каза Лорис, като взе писалката на Хю и се подписа с размах, — обявявам херцогството Коруин, с всичките му градове и жители, за отлъчено от църквата, докато херцог Аларик Морган и деринският му роднина лорд Дънкан Маклейн не бъдат предадени на разположение на тази Курия. Кой ще се подпише заедно с мене?

— Аз — отвърна Кориган и си пробви път до Лорис, а после взе в ръка писалката.

— Аз също — откликна като ехо и де Лейси.

Кардиъл проследи без коментар как Кориган сложи подписа си под страницата.

— Помислили ли сте какво ще каже кралят, когато разбере за вашите действия, Лорис? — попита той.

— Кралят е само едно немощно дете! — отвърна Лорис. — Той няма да се противопостави на цялото духовенство на Гуинид, още повече че и собственото му положение е поставено под съмнение. Той ще се подчини на отлъчването.

— Така ли мислите? — каза Арилан, навеждайки се върху масата от възмущение. — Той не беше толкова немощен, когато взе в ръцете си контрола над Съвета на регентите миналата есен, освободи Морган и назначи лорд Дери въпреки вашите протести. Нито пък беше немощен, когато победи вълшебницата Чариса и запази трона си. В действителност, доколкото си спомням, тогава немощният бяхте вие, милорд!

Лорис се зачерви и погледна строго към де Лейси, който се беше замислил с ръка над пергаментата, докато Арилан говореше.

— Подписвай, де Лейси — прошепна архиепископът и обърна поглед към Арилан. — Ще видим колко от нас ще подкрепят този амбициозен младеж и колко ще предпочетат да застанат на страната на истината.

След като де Лейси подписа, още осем епископи отидоха до стола на Лорис, седнаха и прибавиха подписите си към документа. Когато и те свършиха, на мястото си оставаше само Бредин. Лорис го погледна и се начумери, но лицето му се отпусна, когато Бредин се изправи бавно на крака и се поклони.

— Аз ставам, драги архиепископе — каза той тихо, — но не за да подпиша документа ви.

Кардиъл и Арилан размениха учудени погледи. Нима големият учен от Грикота в крайна сметка щеше да се присъедини към тях?

— Нито пък мога да подкрепя уважаваните господа от дясната ми страна — продължи Бредин. — Защото аз не съм съгласен с отлъчването по свои си причини, но не мога да се съюзявам с хората, които искат да скъсат с Курията и да я унищожат — а точно това ще стане, ако епископ Кардиъл и колегите му изпълнят заплахата си и се противопоставят на това събрание.

— Тогава какво смятате да направите, милорд? — попита Толивър.

Бредин вдигна рамене.

— Принуден съм да се въздържа. А тъй като в случая въздържането е безполезно и за двете страни, ще се прибера сред учените от моя кръг в Грикота и ще се моля за вас.

— Бредин... — започна Лорис.

— Недей, Едмънд, няма да променя мнението си. Не се безпокой. С нищо няма да ти преча.

Събранието го наблюдаваше с учудване, но Бредин си взе довиждане и с двете групи, а после величествено се оттегли. Когато вратата зад него се затвори, Лорис се обърна към Кардиъл, тръгна бавно към вътрешната страна на масата, където бяха шестимата бунтовни епископи и се развика гневно.

— Ще наложа временна забрана върху всички ви, веднага щом документите са готови, Кардиъл. Няма да оставя безнаказано това посегателство срещу моята власт.

— Пригответе документите си, Лорис — озъби се Кардиъл и опря двете си ръце на масата в отговор на строгия поглед на Лорис. — След като не разполагате с болшинството на Курията нито вашата временна забрана, нито отлъчването струват повече от хартията, върху която са написани!

— Единадесет епископа... — започна Лорис.

— Единадесет от двадесет и двама не са болшинство — изтъкна Арилан. — От единадесетте, които не са подписали, шест са тука, ще ти се противопоставят и няма никога да подпишат, един отказа да играе по свирката ти, а останалите четирима са пътуващи епископи, които нямат епархии и служат на стадото си там, където са хората. Ще са ти нужни седмици, за да намериш някой от тях и още повече, докато го убедиш да подпише.

— Това не ме интересува — прошепна Лорис. — Единадесет или дванадесет, не е ли все едно. Курията ще реши, че вие сте изпъдени, а хората ще намерят Морган и ще ни го доведат, за да се сложи по-бързо край на тази бъркотия. В крайна сметка, това е главната цел на моите действия.

— Не смяташ ли, че това ще разпали нова свещена война срещу дерините, архиепископе? — каза Толивър. — Можеш и да го отричаш, но и двамата знаем, че когато Уорън де Грей разбере, че отлъчването е обявено — а аз не се съмнявам, че ще го разбере, ако това зависи от вас — той ще започне най-кървавата война срещу дерините в двестагодишната история на нашето кралство. И за това ще има вашето съгласие!

— Ти си луд, ако мислиш така!

— Наистина ли? — отвърна Толивър. — Нима ти не ни каза, че си се срещал с Уорън и си му разрешил, ако може, да унищожи Морган? Нима ти...

— Нещата са по-сложни. Уорън е...

— Уорън е фанатичен враг на дерините, какъвто си и ти — намеси се в разговора Арилан. — Различието е само в степента на омразата. Той е разтревожен, че Коруин се е превърнал в убежище на дерините по време на управлението на Морган, че много от дерините, включително някои, които бягат от твоите преследвания във Валорет, са намерили подслон в Коруин и живеят там спокойно и тихо. Не мисля, че те ще чакат и ще се оставят да ги изколите, както беше в миналото, Лорис.

— Аз не съм касапин! — издума Лорис с презрение. — Не преследвам никого без причина. Но Уорън има право. Деринската напаст трябва да бъде премахната от лицето на земята. Може да им подарим живота, но само ако се откажат от злите си сили и ги захвърлят във вечния мрак. Трябва да се откажат от силите си и да премахнат завинаги възможността да ги използват отново.

— Смяташ ли, че простите хора могат да видят това тънко различие между дерините, Лорис? — запита възмутено Кардиъл. — Уорън ще им каже да убиват и те ще убиват. Когато настане това време, хората няма да могат да отделят деринските апостоли, които са се отказали от силата си, и тези от тях, които не са съгласни да отхвърлят правата си, получени по рождение.

— Чак дотам няма да се стигне — възрази Лорис. — Уорън ще се подчини на моите...

— Махни се! — заповяда Кардиъл. — Махни се, преди да съм забравил, че съм духовник и да съм направил нещо, за което после мога да съжалявам! Призлява ми от тебе, Лорис!

— Как смееш...

— Казах, махай се оттук.

Лорис закима бавно с глава, а сините очи горяха като въглени на белокосата му глава.

— Това означава война — прошепна той. — И всички, които са на страната на врага, ще ни бъдат врагове. Нямаме друг избор.

— Лорис, ако е необходимо, ще заповядам да те изхвърлят. Толивър и вие — Уолфръм, Сайуърд, Джилбърт, проверете кога ще се махнат те. Кажете на стражите, че най-късно до полунощ искам да са заминали. Внимателно ги наблюдавайте.

— С удоволствие — отвърна Уолфръм.

С побеляло от гняв лице, с твърд и външно спокоен израз, Лорис се обърна кръгом и се измъкна от залата. След него си отидоха привържениците му и техните служители, накрая излязоха и четиримата епископи дисиденти. Когато вратата се затвори, в залата останаха само Кардиъл, Арилан и Хю. Хю се беше сгушил на стола, където бе седял по време на цялата разправа със страхливо наведена глава. Арилан пръв забеляза присъствието му. Той направи знак на Кардиъл да го последва и тръгна бързо към мястото, където беше Хю.

— Малко шпиониране, а, отец Хю? — запита тихичко той, а после го взе за ръката и внимателно, но със сила го изправи на крака.

Хю гледаше настрана, мачкаше края на расото си, а после сведе поглед към обутите си в сандали нозе.

— Не съм шпионин, милорд — каза той с тих глас. — Иска ми се да съм с вас.

Арилан погледна към Кардиъл, но той скръсти ръце на гърдите си.

— Какво ви накара да промените позицията си, отче? От няколко години сте секретар на Кориган.

— Това не е смяна на позицията, ваше превъзходителство, или поне не е смяна в последния момент. Миналата седмица, когато разбрах, че Лорис и Кориган искат да наложат отлъчване, предупредих за това негово височество херцога. Обещах му да бъда и занаят с Кориган, за да му съобщавам, каквото науча. Но след днешния ден не мога повече да остана с него.

— Май че те разбирам — усмихна се Кардиъл. — Денис, смяташ ли, че можем да му вярваме?

Арилан се усмихна.

— Мисля, че можем.

— Съгласен съм — каза Кардиъл и протегна ръка. — Добре дошъл в нашата група, отец Хю. Не сме много, но както се пее в псалмите, вярата ни е силна. Може би ти ще можеш да ни подскажеш какво смятат да правят сега Лорис и Кориган. Помощта ти ще е много полезна.

— Ще помагам с всичко, което мога, ваше превъзходителство — прошепна Хю и се наведе да целуне пръстена на Кардиъл. — Благодаря ви.

— Сега не е време за официалности — усмихна се Кардиъл. — Имаме по-важни неща за правене. Моля те да намериш секретаря ми, отец Ивънс, и след четвърт час и двамата да сте готови за работа. Трябва да пратим няколко бързи писма.

— Разбира се, ваше високопреосвещенство — усмихна се Хю, поклони се и излезе.

Кардиъл въздъхна и се отпусна в един празен стол, притвори очи и уморено разтърка чело. След това погледна към Арилан, който беше седнал на края на масата и се усмихваше на Кардиъл с израз на твърда решителност.

— Е, все пак го направихме, приятелю. Разцепихме църквата точно по средата в навечерието на военния конфликт.

Кардиъл изсумтя и се усмихна уморено.

— Война срещу Уенсит от Торънт, а освен това и гражданска война. Ако мислиш, че това не ни стига...

Арилан вдигна рамене.

— Това беше неизбежно. Все пак мъчно ми е за Келсън. Сега Лорис ще тръгне срещу него. Нали и той е наполовина дерини, също както Морган, а освен това е наследил и допълнителното могъщество на баща си.

— Което означава просто, че Келсън трябва да е живото доказателство колко добродетелен и чист може да бъде един дерини — каза Кардиъл. Той въздъхна, вдигна ръце и сплете пръстите си на тила, гледайки към тавана. — Какво мислиш за дерините, Денис? Мислиш ли, че те наистина са зло, както твърди Лорис?

Арилан се усмихна.

— Мисля, че някои дерини са зло, каквото може да бъде всеки друг. Но не смятам, че Келсън или Морган, или Дънкан са зло, ако това е същността на въпроса ти.

— Да. Просто си мислех. За първи път получавам ясен отговор от тебе по този въпрос — той се обърна към Арилан и му намигна. — Ако не бях сигурен в обратното, на няколко пъти бих се закълел, че ти си дерини.

Арилан се засмя от все сърце и тупна Кардиъл по рамото.

— Понякога ти идват наум абсурдни неща, Томас. Стига глупости. Да се хващаме за работа, ако не искаме истинските дерини да потропат на вратата ни.

— Не дай си боже! — поклати глава Кардиъл и се изправи.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Стой си, прочее, с твоите магии и с многото си вражди, с които си се занимавала от младини.

Исаия 47:12

Няколко часа преди да се зазори на втория ден след отпътуването, Морган и Дънкан видяха в далечината обградения със стени град Кулди. Бяха яздили без прекъсване почти двадесет часа след краткото спиране в Ретмут, което потвърди, че Келсън е заминал преди тях.

Нигел, който управляваше столицата в отсъствието на младия си племенник, бе разтревожен от думите на Дънкан за поражението в Дхаса. Мнението му беше, че единственото правилно решение е да отидат при Келсън и да му съобщят новините, колкото може по-бързо. След като съобщението за събитията в „Св. Торин“ стигнеше до Келсън, вероятно под формата на официално решение за отлъчване от Курията на Дхаса, младият крал би рискувал много, дори ако само приемеше двамата забягнали дерини. В същото време Нигел щеше да ускори набирането на войски за предстоящата кампания и да подготви армията за поход. Ако кризата на югоизток продължаваше да се влошава, тези войски може би щяха да са необходими за потушаване на вътрешните безпорядъци. Гуинид може би беше на прага на гражданска война.

Затова Морган и Дънкан продължиха пътуването си към Кулди, без да предполагат какво друго ги очаква в този град, освен присъствието на разтревожения крал. Те спряха конете си пред главните порти в тъмнината на хладната ранна утрин, примигвайки от светлината на факлите върху крепостните стени. Един от пазачите на портите откряна шпионката и ги погледна подозрително. След тридневната езда двамата пътници, застанали пред портите, съвсем не

приличаха на хора, които човек може да пусне в града през ранните часове преди разсъмване.

— Кои сте вие, че искате да ви пуснем в град Кулди преди изгрев-слънце? Кажете си имената или се подчинете на решението на града.

— Херцог Аларик Морган и Дънкан Маклейн идват при краля — промълви Дънкан с тих глас. — Отворете бързо, моля ви, защото бързаме.

Пазачът на портите се посъветва шепнешком с някакъв началник, когото Дънкан не можа да види, после се взря отново в пътиците и кимна.

— Отстъпете назад, милорди. Капитанът ни пристига.

Морган и Дънкан изтеглиха конете си с няколко метра и се прегънаха в седлата. Морган вдигна глава към крепостната стена и забеляза нечия набита на копие глава с бяла коса, поставена над самата врата. Той се намръщи и докосна лакътя на Дънкан, насочвайки вниманието му към зловещата гледка с кимване. Дънкан също се загледа нагоре.

— Мислех, че този вид екзекуция е само за предатели — каза Морган и внимателно се вгледа в главата. — Не е поставена отдавна. Сигурно се е случило преди не повече от ден-два.

Дънкан се намръщи и вдигна рамене.

— Не мога да позная кой е. Изглежда доста млад въпреки бялата коса. Какво ли е направил?

Чу се скърцане на повдигани греди зад портата, после стържене на железни панти и звън на вериги. След това се отвори страничната врата в дясната част на огромните главни порти, през която едва можеше да мине човек на кон. Морган погледна въпросително към Дънкан, защото доколкото си спомняше нямаше практика посетителите да влизат през страничната врата. Наистина, никога не се бе опитвал да влиза в града преди изгрев-слънце. Зад вратата обаче нямаше нищо опасно. Магическите му сили му бяха помогнали да проникне мислено вътре, без да забележат някакво предателство или засада. Дънкан насочи коня си към вратата и после към малкия двор зад нея, а Морган го последва. Там двама градски пазачи в тъмни дрехи, с факли в ръцете, тъкмо се качваха на страхливите си коне, едва удържайки ги пред Морган и Дънкан. Капитанът на стражите, украсен

със знака на елитния корпус на Келсън, се протегна и пое юздите на коня на Морган.

— Добре дошли в Кулди, ваша светлост и монсиньор Маклейн — каза той и се поклони леко, без да сваля поглед от коня на Морган, който пристъпваше на място и капитанът трябваше да се отстрани, за да не го стъпче конят. — Тези хора ще ви придружат до главната сграда.

Капитанът пусна коня на Морган и отстъпи крачка назад, давайки знак на пазачите да тръгват, а Морган се намръщи отново. В малкия двор бе тъмно, защото районът се осветяваше само от слабата светлина на факлите, но му се стори, че на ръката на капитана, малко по-горе от лакътя, имаше черна траурна лента. Беше много странно, че някой от домакинството на Келсън беше в траур. Кой ли се бе поминал?

Конната охрана потегли с вдигнати нагоре факли, а Морган и Дънкан подкараха уморените си коне след тях. В този час улиците на Кулди бяха празни. Тропотът на копитата отекваше по паважа на кривите улички. Най-сетне пристигнаха до главния вход на сградата и бяха пуснати веднага, след като охраната видя придружителите им. Морган и Дънкан погледнаха нагоре към кралските апартаменти — кралят винаги се настаняваше в тези стаи при посещенията си в Кулди — и се учудиха, че прозорците светеха, а до сутринта имаше поне още час.

Това наистина бе странно. Какво ли можеше да вдигне младия крал така рано? Морган и Дънкан знаеха, че момчето обичаше да спи до късно и никога не би се събудило по това време, ако нямаше причина, която срочно изискваше неговото присъствие. Какво ли се беше случило?

Двамата дръпнаха юздите и слязоха от конете. От лявата им страна мина коняр, който водеше уморен и заметнат с одеяло кон, при това мърмореше недоволно и клатеше глава всеки път, когато спираше, за да потърка с ръце уморените крака на коня. Самото животно изглеждаше така, сякаш всеки миг ще падне.

Вероятно с този кон е пристигнал някакъв пратеник, помисли си Морган. Пратеник с новини за Келсън, които не можеха да чакат. Затова светеха свещите в прозорците на краля.

Те бързо се заизкачваха по главното стълбище и Морган погледна към братовчед си, който бе стигнал до същия извод. Възрастният лакей, когото и двамата познаваха още от детските си години, ги пусна и им се поклони, а после извика двама млади пажове, за да осветяват пътя към горния етаж. Лакеят беше от хората на Джеърд, верен слуга на семейство Маклейн през целия си живот, но и той не ги гледаше в очите и не говореше. И на неговата ръка имаше черна траурна лента.

— Кой ли е починал? — питаше се Морган, а леденото подозрение притискаше сърцето му. — Дано не е кралят, опазил ни Господ!

Хвърляйки разтревожен поглед към Дънкан, Морган изкачваше по три стъпала наведнъж, а Дънкан не изоставаше от него. И двамата знаеха пътя, защото замъкът Кулди им бе познат още от детинство. Морган стигна пръв до вратата и я бутна с всичка сила. Тя се отвори и се тресна в стената.

Келсън бе седнал до писалището близо до прозореца, облечен в нощница, с измъчен вид и с разчорлена коса. Масата бе затрупана със свещи, а течението от отворената врата раздвижи сенките от предметите по нея. Келсън пишеше съсредоточено на къс хартия, поглеждайки от време на време към пергаментата, сложен пред него. Наляво и малко по-назад стоеше Дери. Той бе навлякъл син халат, а в момента поглеждаше през рамото на Келсън и му показваше нещо от написания на пергаментата документ. Непознат млад благородник се бе изтегнал уморено върху възглавницата до камината, а на рамената му бе наметнат един от алените плащове на Келсън. Той гледаше уморено към пламъците и отпиваше от чаша с горещо вино, а двама пажове сваляха ботушите му и се опитваха да го накарат да хапне.

Когато вратата се отвори, Келсън вдигна глава от изненада. След като съзря Морган и Дънкан, очите му се отвориха широко. Двата влязоха в стаята и всички погледи се насочиха към вратата, а Келсън се изправи и остави писалката. Дери отстъпи назад и ги погледна особено внимателно. Дори при слабата светлина на свещите се виждаше, че се е случило нещо сериозно.

Келсън даде знак на благородника и на пажовете и те се оттеглиха, а той не мръдна, докато вратата зад тях не се затвори. След

това направи няколко крачки и се облегна на края на масата. Всички мълчаха. Морган погледна най-първо към Дери, а после към Келсън.

— Какво се е случило, Келсън?

Келсън гледаше надолу към пантофите си и не смееше да срещне погледа на Морган.

— Чудя се как да ви го кажа по-безболезнено, Аларик, отец Дънкан. Най-добре ще е да седнете и двамата.

Дери домъкна два стола, а Морган и Дънкан се погледнаха с тревога и седнаха. Дери се върна на старото си място до стола на Келсън, лицето му беше непроницаемо, а Морган се обърна към опечаления Келсън.

— Най-напред, получих това съобщение — каза момчето и посочи към пергамента върху масата. — Не зная какво сте направили в „свети Торин“, защото отец Хю не съобщава подробностите, но вероятно никой от вас няма да се изненада, че и двамата сте отлъчени от църквата.

Морган и Дънкан отново се спогледаха, а Дънкан кимна.

— От Лорис ли?

— От цялата Курия на Гуинид.

Дънкан се облегна назад и въздъхна.

— Не мога да кажа, че сме изненадани. Вероятно Горони им е разказал своята версия на събитията. Сигурно се споменава как съм бил принуден да разкрия, че съм дерини?

— Всичко това е написано — каза Келсън и наново посочи към пергамента.

Морган се намръщи, изправи се в стола и внимателно изгледа Келсън.

— Има още нещо, което не си ни казал, Келсън. Нещо, което си знаел още преди да пристигне това съобщение. Какво се е случило? Защо хората носят траур? Каква е тази отрязана глава, изложена на градските порти?

— Името му беше Римъл — каза Келсън, но отново не погледна Морган в очите. — Може би си го спомняш, отец Дънкан.

— Архитектът на баща ми — кимна Дънкан. — Но какво е сторил? Нали обикновено с отсичане на главата се наказват само предателите?

— Той беше влюбен в сестра ти, Аларик — прошепна Келсън. —
Беше открил в планината някаква стара вещица и я беше накарал да
направи магия за любов на Бронуин. Но магията била объркана и
вместо да я накара да се влюби в Римъл, я е... убила.

— Бронуин?

Келсън кимна с нещастен вид.

— Двамата. И Кевин.

— Боже мой! — промълви Дънкан. Гласът му заглъхна, защото
бе захлупил лицето си с ръце. Замаеният Морган сложи ръка на рамото
на Дънкан, сякаш да го утеши, а после се отпусна в стола.

— Бронуин е мъртва, убита от магия.

— От кристал от джерамън — отвърна Келсън с едва доловим
глас. — Ако е била сама, може би е щяла да го преодолее, защото
магията е била съвсем объркана. Не е била направена за други хора, а
Кевин е бил в стаята, когато действието на магията е било най-силно.
Стана преди два дена. Днеска е погребението. Можех да се опитам да
ви пратя съобщение, но знаех, че сте на път към нас. Искях да ви
спестя поне трагичното пътуване, нима не ви стигаше изпитанието,
когато почина баща ми.

Морган поклати глава недоверчиво.

— Не разбирам. Бронуин би трябвало да... Коя е тази
магьосница, която е дала кристала на Римъл? Да не би да е дерини?

Дери пристъпи към него и наведе съчувствено глава.

— Още не ни е ясно, милорд. Гуидиън и аз прекарахме следобед
на този трагичен ден и целия вчерашен ден, обикаляйки планината в
търсене на вещицата, в съответствие с описанието на Римъл. Не
открихме нищо.

— Може би и аз съм виновен — добави Келсън. — Трябваше да
разпитам Римъл по-подробно, да прочета какво има в разума му. Но в
момента се сетих само да...

Някой почука на вратата и Келсън погледна натам.

— Кой е?

— Джеърд, сър.

Келсън погледна към Морган и Дънкан, а после отиде до вратата
и пусна Джеърд. Морган стана и отиде замаян до прозореца зад масата
на Келсън, поглеждайки през оцветените стъкла към избелялото небе
на изток. Дънкан седеше сгъшен в стола, стиснал ръце между коленете,

с поглед обърнат надолу. Той вдигна глава и върху лицето му се изписа болка, когато чу гласа на баща си, но после се овладя, изправи се и погледна към вратата, точно когато Джебърд влезе в стаята.

За изминалите няколко дена Джебърд бе остарял с няколко години. Косата му, обикновено старателно подредена, бе разчорлена. Белите кичури бяха повече, отколкото последния път, когато го бе видял Дънкан. Тежкия кафяв халат с тъмна кожена яка и маншети подчертаваше новите бръчки върху измъченото му лице и го правеше по-стар. Изглеждаше, че с мъка носи тежестта на годините.

Той прекоси стаята и за миг погледът му се срещна с очите на Дънкан, но после обърна глава настрана, за да не избухне в сълзи в присъствието на сина си. Ръцете му не си намираха място в дългите кадифени ръкави на халата.

— Аз... бях при него, когато ми съобщиха, че си пристигнал, Дънкан. Не можех да заспя.

— Разбирам те — прошепна Дънкан. — На твоето място и аз нямаше да мога.

Келсън се бе върнал на масата и сега седеше до Морган. Джебърд го погледна, а после се обърна към сина си.

— Мога ли да те помоля за нещо, Дънкан?

— За всичко, което е по силите ми — отвърна синът му.

— Ще водиш ли службата за брат ти тази сутрин?

Дънкан сведе очи, объркан от молбата. Очевидно не бяха казали на баща му за временната забрана да служи, пито пък за отлъчването, защото иначе той нямаше да го моли за това. Забраната не му позволяваше да води светата служба, а пък отлъченият свещеник...

Той погледна към Келсън, за да се убеди, че Джебърд не знаеше нищо, а Келсън нарочно обърна пергаментна наопаки и поклати леко глава.

И така, Джебърд не знаеше нищо. Очевидно единствените хора в Кулди, които бяха информирани, в момента бяха в стаята.

Но Дънкан знаеше. Разбира се, докато официалното съобщение за отлъчването пристигне от Дхаса, това можеше да се смята за слух, и затова от него не произтичаха никакви последствия, но Дънкан знаеше каква е истината. Временната забрана — все пак дори и тя не можеше да направи невалидно опелото, което Дънкан смяташе да извърши. Забраната не премахваше свещеническата компетентност на

духовника, а само неговото право да я упражнява. Ако той решише да се противопостави на забраната и да осъществи задълженията си на свещеник — това си оставаше въпрос на отношенията между свещеника и неговия Бог.

Дънкан преглътна и погледна към Джеърд, а после сложи ръка на рамената на баща си, за да го успокои.

— Разбира се, татко — каза той тихо. — А сега да отидем и да видим Кевин.

Джеърд кимна и премигна, опитвайки се да задържи сълзите си, а Дънкан погледна към Морган и Келсън. Келсън му кимна, Дънкан склони глава и се запъти към вратата. Дери погледна към Келсън и вдигна вежди в безмълвен въпрос, запитвайки дали и той трябва да напусне стаята. Келсън му кимна. Дери последва Дънкан и Джеърд и внимателно затвори вратата зад себе си, оставяйки в стаята само Келсън и Морган.

Няколко мига Келсън наблюдаваше Морган в гърба, а после се наведе и изгаси свещите на масата. Небето ставаше все по-светло и скоро щеше да се съмне. Светлината, която идваше от прозорците, бе достатъчна, за да се различат бледите сенки и очертанията на предметите. Келсън се облегна на рамката на прозореца вдясно от Морган и се загледа към града с ръце в джобовете, без да се обръща към Морган. Не намираще думи, с които да разкаже за Бронуин.

— Има още няколко часа, преди да трябва да се появиш и ти, Аларик. Защо не си починеш?

Изглежда, че Морган не го беше чул.

— Всичко е като кошмарен сън. Никога не съм изтърпявал три дни, подобни на миналите. Приличаха ми на трагичните дни по време на смъртта на баща ти, а в някои отношения бяха дори по-лоши. Все още ми се струва, че ще се събудя, че толкова злини не могат да се струпат наведнъж, а после разбирам, че може.

Келсън наведе глава и започна да говори, отчаян, че възпитателят му е в такова състояние, но Морган продължи, сякаш Келсън не беше при него.

— След като се получи официалното съобщение за отлъчването, ти не можеш да ни приемаш, Келсън, под заплахата от отлъчване за самия тебе. Нито пък можеш да търсиш каквато и да е помощ от нас, по същата причина. А ако Коруин бъде отстранен от църквата, което е

почти сигурно, не мога да ти обеща дори помощта на моите сънародници. Вероятно ще трябва да водиш гражданска война. Аз... аз не зная, какво да те посъветвам.

Келсън се отдалечи от рамката на прозореца и докосна Морган за лакътя, посочвайки към разкошното легло в далечния ъгъл на стаята.

— Нека засега не се тревожим за това. Ти си изморен и имаш нужда от почивка. Защо не полегнеш за малко, а аз ще те събудя, когато му дойде времето. По-късно ще решаваме какво да правим.

Морган кимна и позволи да го отведат към ъгъла, развързвайки меч си и пускайки го на пода, преди да седне на края на леглото. И тогава най-сетне заговори за Бронуин.

— Беше толкова млада, Келсън — прошепна той, позволявайки му да отвърже наметалото и да го свали от раменете му. — А Кевин, той дори не беше дерини, а също е умрял. И всичко това заради безсмислената омраза, заради това различие...

Той легна в леглото и за малко затвори очи, а после погледна уморено към златистия балдахин над главата му.

— Мракът ни поглъща все повече и повече с всеки изминат ден, Келсън — прошепна той и се опита да се отпусне. — Идва от всички страни едновременно. И единствените, които се мъчим да го прогоним, сме ние — ти, Дънкан, аз...

Той се унесе, а Келсън го наблюдаваше със загриженост. Когато се убеди, че приятелят му е заспал, той седна удобно на края на леглото. Продължително време наблюдаваше лицето на генерала, притиснал до гърдите си изцапаното с кал кожено наметало на Морган. После се пресегна и леко сложи ръка на челото му. Внимателно освободи разума си от всички странични мисли, затвори очи и проникна с чувствителността си на дерини в паметта на Морган.

Безкрайна умора... скръб... болка... появила се при първото известие, че Дънкан е пристигнал в Корът... Опасността от отстраняването и тревогата на Морган за хората от херцогството... мисията на Дери... опитът за убийство и скръбта по мъртвия Фицуилям... съобщението на Дери за Уорън и чудотворното излекуване... спомени за Брайън, за радостта на баща му в деня, когато се бе родил Келсън... мъчителното безрезултатно претърсване на разрушената църква...

„Свети Торин“... измама, предателство, смесица от хаос и мрак, оставили смътна следа... Страхът, че може да дойде на себе си в безпомощно състояние, замаян от мераша, пленен от човека, посветил се на изстребването на народа ти и на самия тебе... Бягство... дълго безмълвно пътуване, почти изцяло в полусъзнание, но и постепенно възвръщане на разума и силата... После мъка от загубата на обичаната сестра, на любимия братовчед... И сън, спасителна забрава, поне за няколко часа... спокойствие... сигурност...

Келсън потръпна, оттегли разума и ръката си от Морган и отвори очи. Сега вече приятелят му бе заспал спокойно, легнал на гръб в средата на широкото разкошно легло и забравил всичко. Келсън се изправи, изтърси наметалото, което държеше, и покри с него заспалия Морган, а после загаси свещите до леглото и се върна към масата.

Предстояха тежки часове за всички, но особено за Морган и Дънкан. Но дотогава трябваше да продължи усилията си за слагане на ред в хаоса. Трябваше да е силен, защото Морган не можеше да му помогне.

Той погледна отново заспалия, а после седна до масата и изтегли до себе си пергаментата с документа. Обърна го с лицето нагоре и взе писалката и текста, по който работеха с Дери, когато пристигна Морган.

Трябваше да съобщи на Нигел колко сериозно е положението. Да му каже за смъртта на Брунуин и Кевин, за отлъчването, за надвисналата опасност на два фронта след отстраняването от църквата. Уенсит от Торънт нямаше да чака, докато Гуинид оправи вътрешните си проблеми. Тиранът дерини щеше да се възползва от объркването в Гуинид, съществуваха реална заплаха от свещена война.

Келсън въздъхна и прочете отново писмото. Откъдето и да го гледаш, новините бяха тревожни. Нямаше друг начин да ги съобщи, освен да започне да ги описва.

Дънкан бе коленичил в малкия параклис с одеянията при църквата „Свети Тейло“. Погледът му бе насочен към вечно горящата лампадка редом с малкия олтар. Не усещаше умора. Може би бе прекалил с деринските методи за отхвърляне на умората, но се чувстваше отпочинал и здрав. Вече се бе измил и обръснал, облякъл дрехите си на свещеник, но не искаше да мисли какво му предстои.

Сега нямаше право да облича черния копринен епитрахил и филона, свещените одежди, които трябваше да сложи, за да извърши службата.

Не му се искаше да ги облича по няколко причини. Дълбоко в съзнанието си усещаше, че това може би ще е за последен път, че може би никога вече няма да му разрешат да участва в църковните тайнства, които бяха живота му през тези двадесет и девет години.

Той наведе глава и се опита да се моли, но не намираше нужните думи. Или по-точно, думите идваха, но се появяваха в ума му като безсмислени групи и фрази, които не го успокояваха. Можеше ли да помисли някога, че именно той ще предаде на гроба собствения си брат и сестрата на Морган? Кой можеше да си представи, че ще настъпи такъв момент?

Чу как вратата зад него се открява внимателно и обърна глава. На прага се показа старият отец Анселм, облечен в расо и бяла дантелена стола, навел глава за извинение, че го е обезпокоил. Той погледна към шкафа с одеждите редом с Дънкан, към черния копринен филон, закачен в шкафа и още необлечен, а после се обърна към Дънкан.

— Не искам да ви притеснявам, монсиньор, но времето приближава. Мога ли с нещо да ви помогна?

Дънкан поклати глава и отново се обърна към олтара.

— Готови ли са всички?

— Семейството е в църквата, процесията се събира, имате само няколко минути на разположение.

Дънкан наведе глава и затвори очи.

— Благодаря ви, идвам веднага.

Чу как вратата зад него се затвори тихо и вдигна глава. Изображението над олтара бе на благия, всеобичащ Бог, той не се съмняваше в това. Бог щеше да разбере всичко, което Дънкан щеше да извърши, защото този единствен път трябваше да наруши църковните разпоредби. Сигурен бе, че Бог няма да го съди прекалено строго.

Дънкан въздъхна, изправи се и взе от шкафа черния епитрахил, поднесе го до устните си, а после го праметна през глава. След това сложи кръстосаните му краища под коприненото въже, което бе опасъл около кръста си. Облече филона и нагласи гънките, за да падат по нужния начин. Най-накрая огледа одеждите си внимателно, изглади кръста, избродиран със сребро върху лицето на черната коприна.

После се поклони на олтара и се запъти към вратата, за да се присъедини към процесията.

Този път всичко трябваше да е в пълен ред, съвсем както се полагаше, защото вероятно това щеше да е последната му служба, а тя трябваше да е образцова.

Морган седеше безмълвно на втората пейка зад ковчезите. От дясната му страна беше Келсън, от лявата бяха Джеърд и Маргарет. Всички бяха облечени в черно. Зад тях седяха Дери, Гуидиън и голяма група съветници и служители на херцог Джеърд, както и помощници и слуги от дома му. Зад тях стояха граждани на Кулди, тези от тях, които бяха успели да се вмъкнат в малката църква. Жителите на Кулди обичаха Бронуин и Кевин, затова народът скърбеше за смъртта им, както скърбяха хората от собственото им семейство.

Навън утрото беше слънчево, но мъгливо и студено, може би за последен път преди настъпването на пролетта. Но в църквата „Свети Тейло“ беше мрачно, тържествено, призрачно. Бледите пламъчета на траурните свещи заместваха сватбените светила, които би трябвало да огряват всичко, ако нещата бяха вървели както бе запланувано.

Двата ковчега бяха поставени в центъра на напречния кораб на църквата, от двете им страни имаше тежки погребални подставки за свещи, а самите ковчези бяха обвити в черни кадифени плащеници. Върху ковчезите бяха сложени нарисувани гербове на двете семейства и Морган, обзет от мъка по близките му същества, които лежаха вътре, си представи ясно изображенията на двата герба.

Родът Маклейн: Сребрист фон, върху него три червени рози, две от едната страна и една от другата. В центъра, на светлосин фон, сребърен спящ лъв. Най-отгоре щастливата цифра на Кевин — сребърна лента и три точки.

Родът Морган: Тука гърлото му се сви, но той намери сили да продължи. Черен фон, зелен грифон, долу двойна панделка от цветя. Сега това беше върху ромб, а не върху щит. Заради Бронуин.

Очите му се замъглиха и той премести поглед от ковчезите към олтара, където запалените свещи примигваха и се отразяваха върху лъснатото сребро и злато на свещниците и украшенията на олтара. Но одеянията от олтара бяха черни, позлатените фигури на светците бяха загърнати в черно. Хорът започна да пее химна за влизане на

процесията. Всичко това потвърждаваше на противящото се съзнание на Морган, че той присъства не на нещо друго, а на погребение.

Участващите в службата тръгнаха един след друг: най-отпред облечен в расо и стола свещеник, размахващ кадилница, от която се носеше остра миризма на тамян, след него — друг с омотан в черно голям кръст в ръце, после момчета, носещи блестящи сребърни свещници със запалени свещи. След тях вървяха монасите от „Свети Тейло“, всеки от тях облякъл стола върху одеянието си, заметнал черен епитрахил в знак на траур. Най-отзад вървеше Дънкан, който щеше да ръководи службата, с бледо лице на фона на черно-сребристите си одежди.

Процесията наближи олтара и се раздели в двете посоки, за да може ръководителят на службата да стигне до самия олтар. Морган гледаше с невиждащ поглед и отговаряше автоматично, когато братовчед му започна литургията.

— Ще отида до олтара на Господа.

Морган падна на колене и зарови глава в ръцете си, не желаещ да гледа последните церемонии за тези, които така силно обичаше. Само преди няколко седмици Бронуин беше жива, изпълнена с радост за предстоящата си сватба с Кевин. А сега, покосена в разцвета на младостта си от черна магия, от същество от нейната раса...

В този момент Морган се мразеше. Той мразеше дерините, мразеше могъществото си, ненавиждаше факта, че половината от кръвта, която течеше във вените му, идваше от тази прокълнатата раса.

Защо всичко беше така объркано? Защо дерините трябваше да крият потеклото си, да се срамуват от могъществото си, да го спотайват така дълго, че няколко поколения по-късно умението да се използват тези сили по разумен начин беше изгубено, но силите си оставаха? А тези сили понякога достигаха до ръцете на побъркани, безумни практикуващи шарлатани, които ги използваха без дори и да знаят, без да предполагат, че силите им идват от древното и благородно наследство на хората, наречени дерини.

И така някаква си набръчкана и побъркана старица дерини, която не е знаела, която може би преди много години е била накарана насила да забрави могъществото си — или чиито родители го бяха забравили — се бе опитала да направи проста магия за един влюбен млад човек, и вместо това бе предизвикала смъртта.

Но и това не беше най-лошото. Предстояха им седмици и месеци, в които трябваше да решават многобройни въпроси. И всеки един от тях по някакъв начин беше свързан с проблема на дерините. Способностите на дерините бяха противопоставяли църквата и магьосничеството повече от три века, а сега дори заплашваха да разпалят съвсем не навреме свещена война. Способностите на дерините, наред с буйната омраза, която те предизвикваха в обикновените хора, бяха накарали Уорън де Грей да се почувства призван да унищожи всички дерини, започвайки с Аларик Морган. Това бе причината на трагичния епизод в „Свети Торин“, завършил с отлъчването на Дънкан и неговото собствено отлъчване.

Способностите на дерините бяха довели до кризата по време на коронацията на Келсън миналата есен, когато магьосницата Чариса направи опит да си „възвърне“ трона, който според нея би трябвало да заема собственият ѝ баща. Тогава Келсън бе принуден да използва наследените от баща си способности, за да я спре, а Джихана, любещата майка на младия крал, реши да направи всичко възможно, за да предпази сина си от злото, което според нея идваше от дерините, макар че самата тя бе от благородно деринско потекло, въпреки че не го знаеше.

А нима причините за предстоящата война с Уенсит от Торънт не се криеха също в деринския въпрос? Нима Уенсит не беше чистокръвен дерински благородник, разполагащ по рождение с пълното могъщество на своята древна раса в страна, която приема тази магическа сила? И нима не се мълвеше, че той се съюзява с други дерини, че може би са верни страховете на обикновените хора, че въздигането на деринското могъщество в източните райони може отново да доведе до диктатура на дерините, подобно на тази от преди триста години — и би могло да се добави, че това ще е против интересите на обикновените хора?

Както и да е, независимо дали човек вярваше във вътрешно присъщото на дерините зло или не, времената бяха лоши за дерините, лоши за тези, които трябваше да приемат, че са членове на магьосническата раса. Ако в този момент Морган имаше възможност да избира, той би бил изкушен да отхвърли деринското у себе си и да стане обикновен човек, да се откаже от могъществото си и да го отхвърли завинаги, така както бе искал архиепископ Лорис.

Морган вдигна глава и се опита да се успокои, като слуша и наблюдава продължението на службата, ръководена от Дънкан.

Стана му ясно, че тези размишления бяха твърде егоистични. Не беше единственият дерини, който чувства угризение на съвестта в този миг. Какво ли беше на душата на Дънкан? Какви ли терзания изпитваше той сега, като се опълчваше срещу забраната да служи и дори срещу отлъчването, за да се появи в одеждите и в качеството си на свещеник?

Морган бе прекалено силно разстроен, за да се опита да долови мислите на Дънкан по време на неговата твърде възможно последна църковна служба. Освен това, той не би посмял да се вмъкна в личната мъка на Дънкан. Но Морган не се съмняваше, че братовчед му страда жестоко, продължавайки погребалната церемония. До този ден църквата бе всичко в живота на Дънкан. А сега той се противопоставяше на църквата, нищо че това знаеха само Морган, Келсън и Дери. Дънкан бе предпочел да изрази последния си жест на уважение и любов към мъртвия си брат и към тази, която му беше почти като сестра. И на Дънкан не му беше никак лесно, че е дерини.

— Агнецо божи, който отнасяш земните грехове, пожалей ни — пееше тихо Дънкан.

Морган наведе глава и повтори тези думи шепнешката, заедно с всички събрали се в църквата, но това не му донесе облекчение. Трябваше да мине дълго време, преди да успее да примири това, което беше станало преди два дена, с божията воля. Много вода трябваше да изтече, преди да се убеди отново, че могъществото, което бе в него през целия му живот, бе само за добро. А в този момент това, което се беше случило с Бронуин и Кевин, тежеше като камък на душата му.

— Недостоен съм, Господи, да те приема под моя покрив. Кажете ми твоето слово, за да излекуваш душата ми.

Службата продължаваше и продължаваше, но Морган почти не я следеше. В разсъдъка му се преплитаха умора, отчаяние, безмълвна печал, безброй други чувства. Учуди се, когато осъзна, че се намира до вратата към криптата на „Свети Тейло“, редом с останалите. Разбра, че вратата се е затворила за последен път зад Бронуин и Кевин.

Огледа се и видя, че хората се разпръсваха, а малкото членове на семейството и близки до дома, които бяха допуснати на самото погребение, се разотиваха на групички и разговаряха помежду си.

Келсън беше с херцог Джеърд и лейди Маргарет, но Дери стоеше до Морган и му кимна приветливо, когато той го погледна.

— Не мислите ли, че трябва да си починете, сър? Последните дни бяха твърде дълги за вас. В скоро време няма да ви е до сър.

Морган затвори очи и избърса чело с обратната страна на сложената си в ръкавица ръка, сякаш за да отхвърли мъката от последните часове, а после поклати глава.

— Измисли някакво оправдание за мене, Дери, а аз ще остана още малко сам.

— Разбира се, сър.

Дери го изгледа с тревога, а Морган се отдели от опечалените и тръгна към градината на двореца, която беше редом с църквата. След като преброди, без да вижда посипаните с чакъл пътеки, той най-сетне доближи параклиса, където бе погребана майка му, и влезе вътре през тежката дървена врата.

Отдавна не бе идвал тук, дори не можа да си спомни кога бе последното му посещение. Но параклисът беше истинско убежище — светло, въздушно и блестящо. Някой беше отворил прозореца от цветно стъкло над гроба на майка му и топлите слънчеви лъчи огряваха помещението с щедра златиста светлина. Алабастровата фигура върху гроба излъчваше топлина.

Гледката му напомни за по-щастливи мигове. Обикновено в този час на деня Морган обичаше да посещава гроба на майка си. Спомни си как като дете бе идвал тука с Бронуин и с леля им Вера. Слагаха цветя в нозете на каменната фигура, а леля им Вера разказваше упоителни приказни истории за лейди Елис де Коруин де Морган. Тогава, както и сега, той имаше чувството, че майка му никога не ги е напускала истински, че тя е при тях и наблюдава как той и сестра му си играят в параклиса и в градината около него.

Спомни си, как идваше и оставаше сам в хладното убежище на параклиса, когато светът отвън му се струваше непоносим, или пък как лежеше на гръб в морето от цветове, нахлуващи от прозореца над гроба, и се вслушваше в собственото си дишане, в шума на вятъра в клоните на дърветата навънка, в тишината на душата си. Дори сега тези спомени го успокояваха. Внезапно си помисли дали майка му знае, че единствената ѝ дъщеря сега лежи в каменния гроб недалече от нея.

Широката медна ограда, която обкръжаваше гроба, блестеше под лъчите на слънцето. Морган постави ръцете си върху нея и наведе глава, обхванат от мъка. След малко повдигна кукичката на веригата, която бе част от оградата в единия край, и влезе вътре. С тежък звън краят на веригата падна върху мраморния под. Той погали нежно с пръста си мраморната ръка на изображението на майка си, но усети, че някой пее тихичко в градината отвън.

Мелодията му бе позната — една от най-приятните песни на Гуидиън. Той затвори очи и се заслуша, но песента, която певецът започна да пее, имаше други думи, непознати за него. Пееше Гуидиън, това се разбра след малко, а мекият глас на трубадура се сливаше със звучните акорди на лютнята в златиста хармония с неземна красота. Но нещо в гласа на Гуидиън не беше наред. След няколко минути Морган разбра, че малкият трубадур плаче.

Не можеше да улови всички думи, защото песента често се губеше в риданията на Гуидиън. Но свиренето на онемелите пръсти заместваше думите, когато гласът на певеца секваше, засилвайки смисъла на текста с нежността на мелодията.

Пееше за пролетта и за войната. Пееше за златокъдрата девойка, откраднала сърцето му и изчезнала завинаги. Пееше за благородния младеж, който се бе осмелил да обича девойката и затова бе умрял. Поетът пееше, че настъпва времето на мъката. Защото войната беше сляпа и покосяваше невинните, наред с тези, които участваха в битката. А когато идваше смъртта, човек трябваше да възпее в мъка тези, които са си отишли. Само мъката даваше смисъл на смъртта, само тя водеше към крайната победа.

Дъхът на Морган замря, докато слушаше песента на Гуидиън, и той сведе глава над гроба на майка си. Трубадурът имаше право. Те наистина водеха война и преди тя да свърши, щяха да умрат още много хора. Това бе необходимо, за да победи светлината, за да бъде отхвърлен мракът.

Но тези, които се бяха сражавали, не трябваше никога да забравят защо са отблъснали мрака, нито че цената на победата често пъти се измерва в човешки сълзи. И че сълзите също са необходими, за да се забрави мъката и вината, да олекне на сърцето и да може човешката душа да се изплаче.

Морган отвори очи и погледна към слънчевата светлина, а после се остави да го обгърне пустотата. Усети, че гърлото му се свива, когато почувства горчивината на загубата.

Бронуин, Кевин, скъпият Брайън, когото бе обичал като баща и брат, младият Ричард Фицуилям — всички те бяха загинали, всички бяха паднали жертва на този безумен и безсмислен конфликт, който продължаваше.

А сега, когато затишието в бурята даваше кратък отдих от гнева на ветровете, поне можеше да си позволи най-сетне да оплаче починалите и да остави духа им в покой.

Златистата светлина пред очите му затрепка и погледът му се замъгли. Този път той не се опита да спре сълзите, които изпълваха очите му. Минаха няколко минути, преди да осъзнае, че певецът си е отишъл. После долови стъпки по покритата с чакъл пътека към параклиса.

Чу ги доста преди да стигнат до вратата и знаеше, че някой търси него. Още преди вратата внимателно да се отвори, той успя отново да се овладее и да си наложи изражение на лицето, което му се струваше подходящо за външни хора. Пое дълбоко дъх, за да се успокои, а когато се обърна, видя на ярко осветения праг фигурата на Келсън. До него бе застанал изцапан с кал пратеник в червена риза. Джеърд, Иуон, Дери и още неколцина военни съветници, които също придружаваха Келсън, бяха изостанали на известно разстояние, а младият монарх влезе в параклиса. В ръката си държеше сгънат лист пергамент, от който висяха множество различни печати.

— Курията в Дхаса се е разделила по въпроса за отстраняването от църквата, Морган — съобщи кралят и внимателно го изгледа със сивите си очи. — Епископите Кардиъл, Арилан, Толивър и още трима са скъсали с Лорис и не са приели решението за отлъчването. Съгласни са да се срещнем в Дхаса в срок до две седмици. Арилан смята, че може да организира събирането на петдесетхилядна армия до края на месеца.

Морган наведе очи, обърна се настрана и нервно потърка ръце.

— Това е добре, ваше величество.

— Да, добре е — отвърна Келсън, неприятно изненадан от краткия отговор. Той се доближи до генерала. — Смяташ ли, че ще се осмелят да се опълчат против Уорън? И ако е така, смяташ ли, че

Джеърд и Иуон могат да задържат Уенсит на север, докато ние помогнем на разбунтувалите се епископи?

— Не зная, принце — каза тихо Морган? Той вдигна глава и погледна разсеяно през отворения прозорец към далечното синьо небе. — Не ми се вярва Арилан да тръгне против Уорън. Ако го стори, това всъщност би означавало да признае, че позицията на църквата по въпроса за магията е била погрешна двеста години, че кръстоносният поход на Уорън против дерините е погрешен. Не съм сигурен, че нашите епископи са готови да отидат толкова далече, дори и Арилан.

Келсън изчака Морган да продължи, но младият генерал като че ли бе свършил.

— Какво предлагаш тогава? — попита нетърпеливо Келсън. — Групата на Арилан изрази готовност да ни помогне. А ние имаме нужда от всяко съдействие, което можем да получим.

Морган сведе очи от неудобство, но не поиска да сподели с Келсън причината за своите съмнения. Ако кралят продължеше да подкрепя Дънкан и самия него, отлъчването от църквата щеше да обхване цял Гуинид още преди да се реши въпросът с епископите. Той не можеше да позволи...

— Чакам отговора ти, Морган!

— Простете, господарю, но вие не би трябвало да ме питате за тези неща. Аз дори не би трябвало да съм тука. Не мога да позволя да разклащате позицията си, като продължите контактите с човек, който е...

— Стига толкова! — извика Келсън, а после грабна ръката му и го погледна ядосано. — Още не сме получили официално съобщение от Курията за твоето отлъчване. А дотогава — а може би и след това — аз нямам намерение да се лиша от съветите ти само заради някакво си решение на глупавите архиепископи. Слушай, Морган, прави това, което ти казвам! Имам нужда от тебе!

Морган примига учудено от това избухване на младия крал, дори за миг му се стори, че пред него е застанал самият Брайън, сякаш кралят мърмеше прегрешил паж. Преглътна и наведе очи, разбирайки, че е отишъл твърде близо до превръщането на сигурността на Келсън в свое собствено самосъжаление. Той разбра и това, че Келсън чувства приближаването на опасността и е готов да я посрещне. Взря се в сърдитите му сиви очи и зърна в тях познатия решителен поглед, който

никога преди не бе виждал у Келсън. Разбра, че вече не можеше да смята Келсън за малко момче.

— Вие сте истински син на баща си, принце — прошепна Морган. — Простете ми, че го бях забравил за миг. Аз... — той се запъна. — Нали разбирате, какво означава това решение, Келсън?

Келсън кимна тържествено.

— Това означава, че ти вярвам напълно — каза той с тих глас, — дори и ако десет хиляди архиепископа говорят срещу тебе. Това означава, че ние сме дерини и трябва да сме заедно, ти и аз, така както ти беше заедно с моя баща. Ще останеш ли с мене, Аларик? Ще вървим ли заедно срещу всички изпитания?

Морган се усмихна, а после кимна.

— Много добре, принце. Ето какво предлагам. Използвайте войските на Арилан, за да прикриете северозападната граница на Коруин срещу армията на Уенсит. Опасността там е реална. Не трябва да компрометираме Арилан, като го въвличаме по-дълбоко в проблема за дерините.

За самия Коруин — използвайте войските на Нигел, ако възникнат вътрешни размирици заради Уорън. Всички в Единадесетте кралства познават и уважават Нигел. Името му е неопетнено.

Що се касае до севера — Морган погледна към Джеърд и се усмихна, — смятам, че херцог Джеърд и Иуон могат да ни защитят спокойно на този фронт. Можем да призовем под знамената и граф Марли. В резерва ни остават храбрите войски от Халдейн, ако ни потърбват за нещо. Какво мислите, принце?

Келсън се усмихна, пусна ръката на Морган и възторжено го тупна по гърба.

— Точно това исках да чуя. Джеърд, Дери, Девърил, елате тук, ако обичате. Трябва веднага да пратим послания до Нигел и до непокорните епископи. Идваш ли, Морган?

— След малко, принце. Исках да изчакам Дънкан.

— Разбирам те. Елате, когато сте готови.

Келсън и останалите се оттеглиха, а Морган се обърна и отново влезе в „Св. Тейло“. Пристъпвайки тихичко, за да не тревожи неколцината опечалени, които все още се молеха в тишината, той се спусна по централната пътека, после зави към галерията и стигна до

параклиса с одеждите, където трябваше да е Дънкан. Там се спря и погледна през откритата врата.

Дънкан беше сам. Бе свалил свещеническите си одежди и сега закопчаваше кожения си жакет, седнал с гръб към входа. Когато свърши, протегна се към меча и пояса, които бяха сложени на масата до него. Движението му разлюля одеждите в шкафа от дясната му страна, а коприненият епитрахил се изхлузи от закачалката. Дънкан замръзна за миг, когато епитрахилът падна на пода, а после се наведе бавно и го вдигна. Изправи се и остана неподвижен за няколко секунди, стиснал епитрахила в онемелите си пръсти, а после го поднесе до устните си и го остави на мястото му в шкафа. Върху сребърната бродерия падна светлина от високия прозорец. Морган тихо прекрачи прага и се опря на рамката на вратата.

— Боли те повече, отколкото си предполагал, нали? — промълви той с тих глас.

За миг Дънкан застина неподвижен, после кимна с глава.

— Не зная какво съм предполагал, Аларик. Може би съм смятал, че отговорът ще дойде сам по себе си, че той ще облекчи раздялата. Но не е така.

— И аз не вярвам, че от него ще ти стане по-леко.

Дънкан въздъхна и взе колана с меча и докато го препасваше около тънкия си кръст, се обърна към Морган.

— А сега какво? — попита той. — Къде може да отиде един дерини, отлъчен от църквата си, заточен от краля си?

— Кой ти е говорил за заточение?

Дънкан взе наметалото и го хвърли върху плещите си. Намръщено зараглежда закопчалката му.

— Нима не е ясно. Да бъдем реалисти. Нали не е нужно да го казва? И двамата знаем, че той не може да ни остави тука, когато над нас тегне забраната на църквата. Ако архиепископите научат, ще го отлъчат и него.

Най-сетне закопчалката щракна и Морган се усмихна.

— Разбира се, че могат да го направят. Но в сегашните обстоятелства той няма какво да губи.

— Няма какво да... — прекъсна го учуденият Дънкан, разбирайки какво има предвид Морган. — Нима вече е решил да

рисува? — попита той и се вгледа в лицето на братовчед си за отговора.

Морган кимна.

— Нима не се безпокои? — Дънкан изглежда още не вярваше в това, което бе чул.

— Безпокои се — засмя се Морган, — но разбира кое е по-важно, Дънкан. Готов е да рисува. Исква да останем с него.

Дънкан изгледа братовчед си внимателно, а после бавно кимна с глава.

— Нали разбираш, че шансовете съвсем не са на наша страна — отбеляза той внимателно.

— Ние сме дерини. Съдбата ни винаги е била такава.

Дънкан огледа параклиса за последен път, спря за по-дълго поглед върху олтара, върху копринените одежди, закачени в шкафа, после тръгна с бавни стъпки и при вратата настигна Морган.

— Готов съм — каза той, без да се оглежда назад.

— Тогава да вървим при Келсън — отвърна Морган с усмивка.
— Нашият дерински крал има нужда от помощта ни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.